Giới thiệu Bà Xã, Anh Yêu Em

Một buổi lễ kết hôn không có cô dâu, chủ rể ngang nhiên bước tới còn lớn tiếng bảo cô là cô dâu? Cô đứng trước tình thế vô cùng khó xử...

Bởi anh ta là một người có sức ảnh hưởng lớn đến công ty của cô, mọi ánh mắt từ đồng nghiệp bạn bè đến nghiêng về phía cô!!! Bất đắc dĩ cô phải chấp nhận làm vợ anh.

Bất ngờ cô được là phu thê của tổng giám đốc, còn trước đó cô đã triền miên trên giường cùng người đàn ông khác. Liệu cô có phải trả giá cho điều đó? Mời các bạn đọc truyện Bà Xã, Anh Yêu Em sẽ có câu trả lời nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1

“ Nam Tuệ, ở đây!”

Nghe thấy tiếng gọi của người bạn từ thời đại học, Nam Tuệ đi vào một quán cà phê ở phía Nam, đi đến chỗ bàn ăn, quay đầu lại, ngay lập tức nhìn thấy một cô gái đang mỉm cười, vẫy cô đến, cô nhanh chóng di chuyển về hướng cửa sổ, nơi cô gái đó đang ngồi.

“ Thực xin lỗi, Danh Lị, để bạn chờ lâu rồi?”

“ Đúng đó, tớ chờ cậu tận năm phút rồi đấy.” An Danh Lị nghiêm trang, đưa tay lên dọa nạt.

Nam Tuệ ngẩn ngơ, nhịn không được cười lên một tiếng, cô giurt lại cái ghế rồi ngồi xuống.

“ Hôm nay sao lại rảnh mà đi tìm tớ thế này?” Cô hỏi.

“Cậu làm như tớ là người bận rộn giống cậu chắc, người suốt ngày bận rộn chính là cậu.” An Danh Lị tròn mắt mắng.

Nam Tuệ làm việc ở PUB? Giờ làm việc từ 7 giờ tối đến 3 giờ sáng, những ngày cuối tuần còn làm đến tận 5 giờ sáng, còn An Danh Lị làm việc theo giờ của một viên chức nhà nước.

Thời gian của hai người hoàn toàn tương phản.

Hơn nữa ngoại trừ làm việc tại PUB, Nam Tuệ còn làm thêm việc ở ngoài, việc bán thời gian bằng văn bản, là một nhà văn trẻ tuổi đã được xuất bản một cuốn về điều tửu thư, hơn nữa nghe nói tiêu thụ cũng được, cho nên nhà xuất bản cũng muốn Nam Tuệ viết thêm một cuốn nữa.

Hai tập, cũng làm cho công việc của Nam Tuệ thêm bận rộn hơn. Bởi vậy, các cô đã lâu rồi mới có thời gian ngồi ăn tối cùng nhau như thế này.

Nam Tuệ cười một tiếng.

“Cậu viết lách thế nào rồi?” An Danh Lị hỏi.

“ Hôm qua tớ mới đem nộp bản thảo, kết quả còn chưa biết thế nào.”

“ Ra là vậy, cậu đã nộp bản thảo rồi, khó trách hôm nay tớ lại mời được cậu đến đây dùng bữa.”

“Có đến mức như vậy không.” Nam Tuệ nhịn không được lộ ra chút xấu hổ.

“Này, tớ không có nhìn lầm chứ, cậu mà cũng để lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng xấu hổ ư.” An Danh Lị trêu cô.

“An Danh Lị, cậu hôm nay tìm tớ ra đây chỉ là để trêu tớ thôi có phải không?” Cô giả vờ không hài long nhìn, trừng mắt với Danh Lị.

“Đương nhiên không phải.”

“Vậy thì là chuyện gì?”

“Tớ muốn kết hôn.”

“Cái gì” Nam Tuệ sững sờ nhìn Danh lị, quả thực là bị dọa ngây người.

“Làm chi mà phải biểu hiện sợ hãi như vậy?” An Danh Lị cười nói.

Nam Tuệ cau mày, hồi lâu sau mới phục hồi lại tinh thần.

“Bởi vì tớ còn chưa có gặp qua bạn trai cậu, mà giờ đột nhiên cậu lại nói với tớ là muốn kết hôn, tớ không bị dọa ngốc mới là lạ! Cậu vẫn là đang đùa giỡn với tớ có phải không?” Cô nghiêm túc hỏi.

“Không phải.”

“Không phải?” Cô nhíu mày, “ Vậy người yêu của cậu là trộm ở đâu mà ra vậy, vì sao cho tới bây giờ tớ đều không có nghe cậu nói qua? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào vậy?” Cô không cho rằng Danh Lị là cái loại người tin tưởng vào tình yêu sét đánh, sau đó lại tia chớp kết hôn.

“Là vừa thấy đã yêu, trong khoảng thời gian ngắn đã bị sét đánh trúng, ngoài tầm kiểm soát rồi—.”

“Đừng nói đùa, cậu nghĩ rằng hôm nay tớ mới quên cậu sao? Vừa thấy cđã yêu, chuyện này căn bản không thể xảy ra với cậu, tớ muốn nghe lời nói thật, Danh Lị.” Nam Tuệ đột nhiên làm gián đoạn lời nói của Danh Lị.

“Tớ chính là đang nói sự thật.”

“Nếu tớ tin tưởng đó là sự thật, tớ và cậu đã chẳng là bạn tốt rồi.”

“Tớ đã biết nhất định sẽ không thể gạt được cậu mà.” An Danh Lị trầm mặc một chút, đột nhiên cười khổ nói.

“Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

“Công ty của ba tớ đang xảy ra chuyện, cần gấp một số tiền lớn—”

“Cho nên ông ta đem cậu đi bán sao?” Nam Tuệ khó có thể tin làm gián đoạn lời nói của cô.

“Nghe nói đối phương điều kiện tốt lắm.” An Danh Lị mỉm cười.

“Điều kiện tốt, thế thì đã sao, sau đó cậu sẽ như thế nào? Ông ta chắc là có một đứa con riêng chứ gì? Sau đó, cậu sẽ sống như thế nào đây, cậu không cần dối gạt chính mình.” Nam Tuệ tức giận nói.

An Danh Lị vốn là một đứa con ngoài giá thú, từ nhỏ đã không được quan tâm chăm sóc, ngay cả người cha sinh ra cô cũng không hỏi han, quan tâm gì đến, cho nên mười tám tuổi cô đã chuyển ra ngoài sống độc lập, hiếm khi về nhà, mà những người trong nhà cho tới bây giờ cũng không có chủ động đi tìm cô.

Danh Lị tuy là có cha, cũng có nhà, nhưng trên thực tế cô so với đứa trẻ mồ côi chả khác nhau là mấy, đây cũng là lí do tại sao, Danh Lị và cô mới có được tình cảm thật gắn bó.

Chính là hiện tại chuyện gì đnag xảy ra vậy? Cô đã nghĩ rằng Danh Lị sớm đem đám người lạnh lung vô tình kia ném ra khỏi đầu rồi, kết quả là cô ấy lại muốn vì bọn họ mà hủy hoại cuộc sống của chính mình, cô ấy là điên rồi sao?

“Tớ không có lừa dối bản thân. Nghe nói đối phương có rất nhiều tiền, mới có ba mươi ba tuổi mà thôi, không phải là một ông già, hơn nữa nghe nói còn rất đẹp trai, ngay cả em gái tớ cũng muốn kết hôn với đối phương. Điều kiện như vậy không ai dám nói là không tốt.”

“Một khi đã như vậy, tại sao còn đến phiên ngươi phải kết hôn?” Nam Tuệ giương mắt hỏi, nhìn chằm chằm vào cô.

“Bởi vì đối phương có một đứa nhỏ, còn có một lần hôn nhân.”

“ Xem đi, tớ đã biết mà, điều kiện nếu thực sự tốt, đã chẳng còn đến phiên cậu rồi?” Nam Tuệ chán nản hỏi “Cậu thật sự vẫn muốn có cuộc hôn nhân này?”

“Đúng vậy”

“Vì sao?” Cô nghĩ đến Danh Lị đã sớm cùng người trong nhà cắt đứt liên hệ từ lâu rồi, bởi vì những năm gần đây, kể cả lễ mừng năm mới Danh Lị cũng là về nhà cô ăn tết, hầu hết là cô và Danh Lị luôn đi chơi cùng nhau, mà người trong nhà cô ấy cũng chưa một lần gọi điện đến tìm cô ấy.

“Công ơn dưỡng dục đến lúc tớ phải trả lại cho họ rồi”

“Điều đó cũng không nhất thiết phải dung phương thức này.”

“ Phương thức này cũng không có gì là không tốt, tớ có được một người chồng giàu có, còn có sẵn một đứa nhỏ, không nghĩ sinh đứa nhỏ cũng không quan hệ, chuyện tốt như vậy tại sao tớ lại không chấp nhận?”

“Danh Lị……”

“Yên tâm, trong cuộc sống này tớ chưa làm bất cứ điều gì trái với lương tâm, cho nên ông trời sẽ không quá tàn nhẫn đối với tớ đâu.” An Danh Lị cười trấn an cô, “ Nam Tuệ, tớ hi vọng cậu có thể là phù dâu cho tớ, có được không? Có cậu ở bên cạnh tớ, tớ sẽ có thêm rất nhiều dũng khí.”

“Nếu thật sự là như vậy, tớ cự tuyệt, bởi vì tớ căn bản là không nên cấp cho cậu dũng khí.” Nam Tuệ vẻ mặt nghiêm túc nhìn thấy cô nói.

“Nam Tuệ, đừng như vậy, cậu là bạn tốt nhất của tớ, nếu ngay cả cậu cũng không tham dự lễ cưới của tớ, vậy lễ cưới đó chẳng qua chỉ là một vở kịch thôi sao, cậu nhẫn tâm để tớ trong tình huống như vậy sao chứ?”

“Danh Lị, vì sao cậu lại muốn đám cưới này? Với những gì mà cha cậu đối xử với cậu trong quá khứ, cho dù cậu có từ chối cuộc hôn nhân này, ông ta cũng không thể nói rằng cậu là một đứa con bất hiếu, cậu….”

“Cha tớ bị ung thư dạ dày.” An Danh Lị đột nhiên mở miệng nói.

“Cái gì?” Nam Tuệ ngây người ngẩn ngơ.

“Đây cũng là tâm nguyện duy nhất của ông ấy, bảo toàn công ty do một tay ông sáng lập ra, tớ không thể không giúp.” An Danh Lị chăm chú nhìn cô, nói “Cho nên xin cậu hãy làm phù dâu cho tớ, cho tớ thêm dũng khí, được không? Nam Tuệ, không có cậu ở bên cạnh tớ, tớ sợ tớ sẽ rơi nước mắt trong lễ cưới. Tớ không muốn biến lễ cưới thành trò cười cho người khác cười chê, cậu giúp tớ có được không?”

Đối mặt với ánh mắt thỉnh cầu của cô, Nam Tuệ chỉ cảm thấy đau lòng cùng khó chịu. Cô hiểu rất rõ Danh Lị , một khi đã hạ quyết tâm, không có bất kỳ ai có thể thay đổi quyết định của cô ấy. Tại thời điểm này, cô còn có thể nói cái gì nữa?

“Được rồi, tớ làm phù dâu của cậu là được chứ gì.” Cô thở dài nói.

“Cám ơn cậu, Nam Tuệ”

* * *

Hôn lễ được tổ chức tại một hội trường thực lớn, phần lớn những người tới tham gia đều là những người nổi tiếng, từng được giới báo đài nhắc đến, có thể thấy được chú rể có sức ảnh hưởng thực lớn, có bao nhiêu trọng yếu.

Nam Tuệ đi thẳng phòng nghỉ ngơi của cô dâu, nhưng trước cửa phòng có không ít khách cũng đang đứng đó, cũng biết nhiều người như vậy cô sẽ không thể nói chuyện trực tiếp với nhân vật chính được rồi.

Nói cách khác, vì nghênh đón ngày càng nhiều tân khách quan trọng, chú rể lại càng bận rộn hơn, cô muốn nói chuyện với chú rể thì phải tìm được anh ta từ sớm, nếu không như thế này người đến chúc mừng ngày càng đông, đừng nói là nói chuyện, muốn gặp mặt anh ta cũng là một việc không dễ.

Sau khi hiểu được sự thực này, cô lập tức thừa dịp là bằng hữu tốt của Danh Lị tiến đến chúc mừng, mau chóng hướng tới phòng nghỉ.

Hội trường hiện tại đã chật kín người, cô nhanh chóng tìm kiếm bóng dáng chú rể trong đám người.

Mặc dù từ đầu đến giờ cô mới chỉ nhìn thấy chú rể có hai lần, nhưng là anh ta có một chiều cao nổi bật, cùng với bộ dáng cao ngạo lạnh lùng, cô cũng sẽ không có khó khăn gì trong việc tìm kiếm anh ta.

Quả nhiên, không đến một phút đồng hồ, cô liền thấy tên kia mang theo một thân lạnh lùng đứng ở bên sân nghe điện thoại, thân là chú rể vậy mà bên cạnh không có một người bạn, có thể thấy được anh ta không có được bao nhiêu nhân duyên.

Lạnh lùng như vậy khó có thể thân cận nam nhân, Danh Lị cùng anh ta sau khi kết hôn, thực sẽ như lời Danh Lị như vậy lạc quan, cho dù không thể tìm được hạnh phúc, cũng có thể tìm được yên ổn sao chứ?

Cô thực không cho là đúng.

Nhưng mà mặc kệ như thế nào, hiện tại đã xảy ra rồi, việc duy nhất cô có thể làm chỉ là nghe theo thiên mệnh mà thôi.

Hít sâu một hơi, cô hướng về mục tiêu phía trước bước tới, nhưng lại đột nhiên đụng phải một người.

“A!” Cô kinh hô một tiếng, bỗng nhiên cảm giác một chút mát lạnh ở phía trước ngực.

Cô cúi đầu nhìn xuống, nhịn không được kêu lên sợ hãi.

“Ôi, trời ơi!”

Vừa rồi va chạm, ly cốc–tai trên tay đối phương đã đổ cả vào ngực cô, cũng làm cho lễ phục màu trắng của phù dâu bị nhiễm một mảng lớn màu đỏ, quả thực vô cùng thê thảm.

“Thực xin lỗi.” Phí Tị Ngân nói.

“Xin lỗi có ích lợi gì? Tôi còn phải làm phù dâu, nhưng không có lễ phục để đổi, tôi hiện tại nên làm sao bây giờ?”

Nam Tuệ quả thực khóc không ra nước mắt. Như thế nào điều này lại có thể xảy ra, cô như thế nào lại xui xẻo như vậy? Nếu như bởi vậy mà cô không thể làm phù dâu đứng cạnh Danh Lị, nhất định cô ấy sẽ rất thất vọng, thực thương tâm.

Là lễ phục đều đã biến như vậy, cô nên làm sao bây giờ đây?

"Tị Ngân, làm sao vậy?" Nhìn thấy bạn tốt dường như xảy ra chuyện gì đấy, Trử Lực Ngự đi lên trước trầm giọng hỏi.

Nam Tuệ ngẩng đầu nhìn về phía người vừa tới, hơi ngạc nhiên phát hiện ra người đó lại chính là chú rể.

" Vừa lúc tôi cũng có việc tìm anh." Cô thốt lên.

" Cô có việc tìm tôi?" Trử Lực Ngự ngạc nhiên một chút, nhíu mày nhìn cô. " Xin hỏi cô là?"

" Tôi là phù dâu của Danh Lị."

" Danh Lị?" Trử Lực Ngự lộ ra biểu hiện nghi hoặc.

" Anh, không phải ngay cả chính cô dâu của mình tên là gì cũng không biết đấy chứ?" Nam Tuệ khó có thể tin trừng lớn hai mắt, nhất thời nghĩ thấy thật tức giận.

"Anh, thực là quá xấu xa!" Cô hét lên tức giận.

Tiếng hét của cô làm cho xung quanh đột nhiên trở nên tĩnh lặng, đoàn người không hẹn mà cùng hướng tầm mắt chuyển hướng về phía bọn họ.

" Hey, tôi đã nói lời xin lỗi rồi, bằng không chúng ta đổi nơi khác để nói chuyện đi. Lực Ngự, phiền cậu làm người hòa giải" Phí Tị Ngân mở miệng nói, sau đó một tay lôi kéo hai người ra khỏi hội trường.

Rời khỏi tầng thứ 20–nơi tổ chức lễ cưới, Phí Tị Ngân lên tầng thứ 21, mượn một phòng, để chuẩn bị cho sự tức giận của phù dâu đối với chú rể.

Ngay đến tên cô dâu của mình cũng không biết, Trử Lực Ngự cũng thật lạnh lùng, khó trách vị phù dâu này sao lại tức giận như vậy.

"Ok, hai người có thể cùng nhau nói chuyện rồi." Anh đưa ra tư thế xin mời.

Nam Tuệ trừng mắt nhìn anh. " Anh là bạn của anh ta?"

Phí Tị Ngân không nhanh không chậm gật gật đầu.

"Cho nên anh cũng chẳng phải là một người tốt?"

" Hey, như vậy có nói quá không, tuy nhiên……"

Nam Tuệ không nhìn đến, trực tiếp chuyển hướng sang chú rể.

" Người này có thể gọi là chú rể sao? Ngay cả đến tên cô dâu cũng không biết! Tôi hỏi anh, anh rốt cuộc vì sao lại cùng với Danh Lị kết hôn? Bởi vì tiền nhiều, bởi vì muốn tìm một quản gia miễn phí, hay là bởi vì muốn tìm một bảo mẫu? Tôi nghĩ đến anh chính là bề ngoài lạnh lùng một chút, ý tưởng kỳ quái một chút, chứ không tưởng rằng anh căn bản chính là một tên vô lại! Không phải gọi là Đại vô lại!"

Cả phòng một mảnh trầm tĩnh.

"Wow" Phí Tị Ngân bỗng nhiên phát ra một tiếng thán phá vợ sự im lặng, sau đó cười hỏi: " Lực Ngự, có bao lâu rồi cậu không bị người ta mắng như vậy?"

" Đại khái có cả đời." Trử Lực Ngự trả lời.

" Ha ha, rất thú vị, không phải sao chứ?" Phí Tị Ngân nói.

"Anh nghĩ thấy thú vị, nhưng tôi lại không cảm thấy thế!" Nam Tuệ giận không đập cho anh ta một nhát, cô cắn răng trừng mắt ra lệnh : " Anh đi ra ngoài, tôi có lời muốn nói với người kia."

"Tôi không thể lưu lại cùng nghe sao?" Phí Tị Ngân vẻ mặt hi vọng hỏi. Rất ít thấy có nữ nhân dám đối với Trử Lực Ngự lớn tiếng rít gào, anh cảm thấy rất vui, rất muốn lưu lại xem diễn trò.

"Đi ra ngoài!" Cô nhìn anh trừng trừng.

"Được rồi, coi như tôi bồi thường cho việc làm bẩn lễ phục của cô." Phí Tị Ngân tiếc hận than nhẹ một tiếng, xoay người rời đi.

Cửa phòng mở ra rồi đóng lại, một người rời đi ra ngoài, Nam Tuệ một giây cũng không nhẫn nại được, tức giận chất vấn.

“Tôi hỏi anh, anh rốt cuộc là nghĩ gì khi kết hôn, có biết Danh Lị mang theo tâm tư gì khi kết hôn không, anh như thế nào có thể đối cô dâu chính mình muốn lấy cũng không biết tên?”

Đối với sự tức giận của cô, Trử Lực Ngự giống như thường lệ, bình tĩnh và không quan tâm.

“Cô tên gì?”

“Anh không cần quan tâm xem tên tôi là gì, trước tiên nên làm rõ vợ mình tên là gì thì hơn!” Nam Tuệ tức giận mỉa mai.

Trử Lực Ngự có chút đăm chiêu liếc nhìn cô một cái, không nhanh không chậm mở miệng nói: “Tôi thực hoài nghi, cô có nhầm lẫn gì sao, hay là tìm nhầm người, tôi chưa bao giờ nghe qua cái tên Danh Lị.”

“ Vậy người hôm nay anh lấy làm vợ là ai?” Cô trừng anh.

“An Dĩ Huệ.”

“An Dĩ Huệ ?” Nam Tuệ sững sờ nhìn chằm chằm vào anh ta, không tin sẽ có chuyện vô lý như vậy. “ Anh, ngay cả kết hôn với chị gái hay em gái cũng không phân biệt được sao? Anh không cảm thấy quá buồn cười sao chứ?”

“ Chị gái? Em gái?“

“Đúng vậy, An Dĩ Huệ là chị gái, An Danh Lị là em gái, mà hôm nay người mà anh sẽ lấy làm vợ là An Danh Lị, không phải An Dĩ Huệ! Thưa ông!” Cô giận không thể dùng ngón trỏ đâm vào ngực hắn.

“ An Thắng Hùng không phải chỉ có một người con gái?” Trử Lực Ngự nhịn không được nhíu mày, nghi hoặc hỏi.

“Ai nói vậy?”

“Tôi chỉ có một cô con gái bảo bối, ông ta luôn luôn đối với mọi người nói như vậy.”

“ Đúng vậy, con gái bảo bối chỉ có một cái, đứa khác đã bị ông ta ném đi, chỉ khi nào có giá trị lợi dụng mới nhớ đến.”

“Ném đi ?”

“Tôi cảnh cáo anh, Danh Lị tuy là con ngoài giá thú của An Thắng Hùng, nhưng so với con gái bảo bối của ông ta còn tốt hơn gấp trăm lần, có thể lấy được cô ấy là phúc ba đời nhà nah đó, cho nên anh– uy, chờ một chút, anh muốn đi đâu vậy?” Nam Tuệ lời còn chưa nói hết, liền thấy anh ta xoay người hướng cửa phòng đi đến, một bộ chuẩn bị phải rời khỏi đây, làm cô đột nhiên có loại dự cảm lành, vội vàng đưa tay hắn ngăn cản về anh ta.

“ Hủy bỏ hôn lễ.” Trử Lực Ngự nói.

Nam Tuệ ngay lập tức mở to đôi mắt.

“Hôn lễ không thể hủy bỏ.” Cô nhanh chóng lắc đầu.

“ Vì sao không thể? An Thắng Hùng lừa gạt tôi, ngay cả cô dâu cũng bị tráo đổi, vì sao tôi không thể hủy bỏ hôn lễ?”

“Bởi vì Danh Lị là vì cha cô ấy, mới hy sinh chính mình, gả cho anh, nếu anh hủy bỏ hôn lễ, vậy sự hy sinh của cô ấy, cùng công ti của cha cô ấy phải làm sao bây giờ?”

“ Đều không liên quan đến tôi.” Trử Lực Ngự lạnh lùng nói, nói xong chuẩn bị cất bước quay đi.

“Hey, anh không thể hủy bỏ hôn lễ!” Nam Tuệ vội vàng đưa tay giữ chặt hắn.

“Cô không có quyền gì ngăn cản.”

“Vì sao không có? Danh Lị là bạn tốt của tôi”

“Vậy thì sao chứ?” Anh ta nhìn chằm chằm vòa cô. “ Cô có thể bắt buộc tôi cùng cô ấy kết hôn sao? Cô nghĩ rằng với tình huống này, nếu tôi thực cùng cô ta kết hôn, cô ấy sẽ hạnh phúc, sẽ vui mừng sao? Vậy đây là việc một người bạn tốt nên làm sao? Cô muốn tương lai của bạn cô như vậy sao?”

Nam Tuệ bị anh ta nói như vậy, nhất thời cả người cứng đờ, không biết nói gì.

“Còn lời nào muốn nói sao?” Anh hỏi cô.

“Cha Danh Lị bị ung thư dạ dày.”

“Thật sao? Thật đáng tiếc.” Trử Lực Ngự mặt không chút thay đổi nói.

“Bộ dáng của anh xem như không chút tiếc nuối.” Nam Tuệ nhịn không được trừng mắt liếc hắn, sau đó mới tiếp tục nói những gì mà vừa nãy cô đã định gặp anh ta để nói.

“Mặc dù ba của Danh Lị cho tới bây giờ chưa từng quan tâm đến cô ấy, cho dù sống trong cùng mái nhà, cô ấy cũng chỉ giống như một người vô hình. Sau khi cô ấy mười tám tuổi, cô ấy đã tự mình chuyển ra ngoài sống độc lập, cho tới bây giờ, người nhà cô ấy cũng chưa một lần gọi điện hỏi thăm. Nhưng là cho dù như thế, Danh Lị khi nghe nói ba cô ấy sinh bệnh, tình trạng công ty không tốt, dứt khoát quyết định hôn sự đáp ứng yêu cầu duy nhất có thể cứu công ty của ba cô ấy, bởi vì cô ấy nói đây là việc duy nhất có thể làm cho ba cô ấy.”

“Cô nói cho tôi mấy cái này làm cái gì?” Anh đứng yên hỏi cô.

“Như những gì tôi nói, chẳng lẽ anh còn không thể hiểu Danh Lị là người phụ nữ tốt cỡ nào sao?” Nàng nhìn lại anh ta nói.

“Biết thì đã có sao?”

“ Người đàn ông có thể lấy được cô ấy chính là phúc ba đời của họ.”

“Phải không? Thế thì tôi xin chúc mừng cái người đàn ông may mắn kia”

Nam Tuệ đột nhiên cảm thấy sắp bị anh ta làm cho tức chết.

Loại đàn ông mặt không chút biểu lộ cảm xúc, luôn lạnh lung như này, dùng đầu gối để nghĩ cũng biết vì sao anh ta phải dung tiền để đổi lấy vợ, Danh Lị gả cho anh ta là tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không có khả năng hạnh phúc.

Anh ta không muốn cùng Danh Lị kết hôn, đối với cô mà nói đó thực sự là ming muốn của cô, cô vô cùng cao hứng đây!

Nhưng vấn đề ở đây là Danh Lị cũng nghĩ như vậy sao chứ?

Vì ba của cô ấy, Danh Lị có thể hi sinh hạnh phúc cả đời của chính mình, nếu biết kết quả cuối cùng chỉ như công dã tràng, cô ấy có thực sự vui vẻ sao?

Không, cô ấy sẽ không, Danh Lị chỉ càng thêm phiền não, sẽ lo lắng hơn xem làm thế nào để giúp đỡ ba mình, hơn nữa còn vì thế mà phải chịu đựng người trong nhà châm biếm cùng ngạo báng mà thôi.

Vấn đề nằm ở tiền, Nam Tuệ đột nhiên nghĩ thông suốt điểm này, chỉ cần có tiền có thể giải quyết tình trạng công ty của ba Danh Lị, như vậy kết hôn hay không, sẽ không phải là trọng điểm rồi, không phải sao chứ?

“Được, anh có thể hủy bỏ hôn lễ, nhưng là anh phải hứa với tôi không được hủy bỏ vốn đầu tư cho kế hoạch của công ty An thị.” Cô đột nhiên mở miệng nói.

Ngoài ý muốn, Trử Lực Ngự giơ lên khóe miệng, bởi vì nghĩ thấy cười tốt lắm, hơn nữa lần đầu còn thật sự nghiêm túc đánh giá người phụ nữ ở trước mắt.

Cô có một khuôn mặt cổ điển, ngũ quan tinh tế, lông mi thanh tú, hai tròng nhỏ nhắn đầy sinh động, nhất là lúc trừng mắt nhìn anh, đôi mắt càng trở nên long lanh. Kiểu tóc phù dâu của cô được tết lại phía sau đầu, lộ ra vùng cổ và vai trắng nõn không tỳ vết, khá hấp dẫn.

Cô giống như một cô gái nhỏ nhắn, chiều cao chỉ đứng đến vai anh, nhưng đó lại là một dáng người thật tuyệt vời, vóc dáng vừa phải, eo nhỏ cùng một đôi chân thon dài. Tưởng tượng được cặp chân kia ôm lấy, làm anh kinh ngạc chính là, chính mình khố hạ lại hưởng ứng siết chặt một chút, làm anh có cảm giác như bị sét đánh.

Anh nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trước mắt, đoán chừng cô có sức hấp dẫn không giống người thường, kích thích hormone của anh đột nhiên hoạt động, bởi vì cho tới bây giờ anh đều chưa từng có phản ứng này, cho tới bây giờ chưa từng!

Cô là rất xinh đẹp, nhưng cũng không quá chói mắt. Dáng người tuy là rất tuyệt vời, nhưng lại quá mức nhỏ nhắn xinh xắn rồi. Trên người mặc lễ phục của phù dâu, nhưng điều tồi tệ nhất là, từ đầu tới cuối cô chưa có dung vẻ mặt vui tươi để nói chuyện với anh. Cho nên, hormone trên người anh rốt cuộc là bị điểm nào trên người cô mê hoặc?

“Anh rốt cuộc là nhìn cái gì, vì sao không nói lời nào?” Nam Tuệ ánh mắt của hắn nhìn chăm chú, thấy cả người không được tự nhiên.

“Tôi thắc mắc tại sao tôi phải đáp ứng yêu cầu của cô?” Anh nhìn cô nói.

“Tôi không có bất cứ cái gì nào để dựa vào, nhưng là nếu anh đồng ý với điều kiện của tôi, mặc kệ anh muốn tôi giúp anh làm cái gì, tôi đều có thể đáp ứng.” Cô nhìn thẳng vào anh, nói rõ rang từng câu từng chữ với anh.

“Kể cả đổi em thành cô dâu của tôi?” Trử Lực Ngự có chút đăm chiêu nhìn cô trong chốc lát, không nhanh không chậm mở miệng hỏi.

Nam Tuệ trợn mắt há hốc mồm nhìn anh, giống như anh và kẻ điên là như nhau.

“Cái này đùa vui tốt lắm.” Cô trừng mắt nhìn anh nói.

“ Em muốn nghĩ nó là một trò đùa cũng được.” Anh không quan tâm, nhún nhún vai, sau đó xem đồng hồ một chút. “Nửa giờ sau, cô dâu nếu là em, hôn lễ liền cứ theo bình thường cử hành, kế hoạc tài trợ cho công ty An thị cũng sẽ không đổi; nếu không phải, tôi sẽ công khai tuyên bố hủy bỏ hôn lễ. Em cứ suy nghĩ đi.”

Nói xong, anh ta rời đi, lưu lại Nam Tuệ đứng ngây ra tại chỗ, toàn bộ rối loạn.

Anh ta thật sự nghiêm túc?

Không thể nào? Như thế nào lại có chuyện kỳ quặc như vậy

Cô dâu đổi lại là cô?

Please, này rốt cuộc là…… Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Cô đã kết hôn.

Mặc dù cô là đương sự, mặc dù cô tham gia từ đầu đến cuối, thậm chí còn có thể nói là “thủ phạm” đóng góp vào những điều này, nhưng cô là không dám tin, chính mình thực sự kết hôn rồi

Nam Tuệ lấy cớ lễ phục phù dâu của cô bị bẩn, cố mặc một bộ lễ phục màu xanh lam gần giống với Danh Lị. Cô sánh vai cùng với chủ rể trong buổi lễ ngày hôm nay, làm cho một người ngơ ngác ngồi ở trong phòng nghỉ của cô dâu ở khách sạn, làm cho mọi người ở trong hội trường đều thấy kinh hoàng, chung quanh đều là những ánh mắt khác thường chăm chú nhìn vào cô, hoài nghi, thảo luận cùng với những tiếng bất mãn của nhười nhà An gia.

Bình tĩnh trở lại.

Danh Lị hiện tại chắc đã biết, cô thay cô ấy kết hôn rồi?

Cô ấy sẽ có phản ứng gì đây?

Có hay không cũng giống như những người trong hội trường, hiểu lầm cô?

“Người này thật là một nữ nhân không biết xấu hổ, nữ nhân nhà người ta xem ngươi như chị em, nhưng ngươi lại cướp chồng của cô ấy, ngươi có biết xấu hổ hay không?”

Người nhà An gia là như vậy chỉ vào mũi cô tức giận mắng, không chỉ có mắng cô là người không biết xấu hổ, nữ nhân vô liêm sỉ, còn nói cô là một cái nữ nhân hám tiền, thấy tiền sáng mắt, vì muốn lấy một người đàn ông giàu có, ngay cả chồng của bạn tốt cũng đoạt lấy.

Phản ứng của họ, cùng những ánh mắt khinh bỉ, những lời nói khiển trách của bọn học dành cho cô, cô đều đã lường trước được.

Cô là vì sợ Danh Lị sẽ ngăn cản cô vì cô ấy mà kết hôn, cho nên mới tiên trảm hậu tấu gạt Danh Lị cùng chú rể kết hôn. Nhưng là vấn đề ở trong này, cô tuy là xuất phát từ hảo ý, những những người khác đều là không nghĩ như vậy. Danh Lị có hay không nghe theo những lời đồn đại của thiên hạ mà hiểu lầm cô? Chính cái gọi là lời đồn đãi thật đáng sợ, ba người cùng tham gia thổi phồng sự việc, cũng đã có thể giết người.

Làm sao bây giờ? Hiện tại mới thực sự nghĩ tới, cô mới phát giác chính mình giống như đã quá xúc động, suy nghĩ cũng rất không chu toàn.

Nhưng là hiện tại đã quá muộn để hối hận, ván đã đóng thành thuyền rồi.

Nam Tuệ nhăn mày, cả người đều cảm thấy ảo não.

Có lẽ…… Nam Tuệ đứng dậy từ ghế sô-fa, hiện tại cô nên đi giải thích rõ ràng với Danh Lị, tránh để cô ấy hiểu lầm mình.

Cô xoay người bước đi, rồi lại đột nhiên ngừng cước bộ.

Không được, cô như thế nào giải thích đây? Nói rằng cô đã phá hỏng kế hoạch của ba cô ấy—Danh Lị vốn chỉ là thay thế cô dâu thực dự để kết hôn? Để đám cưới vẫn được diễn ra, cô đã phải hi sinh chính bản thân mình sao?

Đây là lời nói thật, nhưng là vì sao nghe đến như là cô đang tự dựng chuyện lên để biện hộ cho chính mình. Thậm chí đến ngay cả cô còn có cảm giác chột dạ?

Ngay chính bản thân mình còn có loại cảm giác này, vậy khi nói ra những lời đó, liệu có ai có thể tin tưởng đây?

Đáng giận, như thế nào lại xảy ra chuyện này?

Cô rốt cuộc vì sao lại tự cho mình là thông minh, cho rằng mọi chuyện chỉ nhỏ như giọt nước chú?

Cô thật sự sắp phát điên rồi!

Ở trong phòng đi tới đi lui, Nam Tuệ rất muốn biết bây giờ cô nên làm thế nào, thật là phiền lòng.

"Không nghĩ tới nữa, thật đáng giận!" Cô đột nhiên nổi giận đùng đùng mắng to một tiếng, "Hay là trước tiên đi tìm Danh Lị rồi nói sau."

Vừa nói dứt câu, cô ngay lập tức xoay người, hướng về phía cửa phòng bước đi, vừa đi tới trước cánh cửa, liền thấy cửa phòng vốn đóng chặt đột nhiên bị người mở ra, hại cô suýt chút nữa đập mũi vào cánh cửa nha.

Cô không tự chủ được tạm dừng bước, nhìn chằm chằm vào anh ta.

"Em muốn đi đâu?" đóng cửa cửa phòng, Trử Lực Ngự mở miệng hỏi.

"Không liên quan đến chuyện của anh."

"Em hiện tại là vợ của anh, như thế nào lại không liên quan?" Anh nhăn trán.

"Pháp luật dân sự đã được sửa đổi, cho dù đã có một buổi lễ kết hôn công khai, nhưng nếu chưa có đi đăng ký kết hôn, vẫn chưa được xem như vợ chồng." Cô lùi trở lại căn phòng.

"Ý của em chính là muốn hủy bỏ hôn ước?"

"Tôi còn đang suy xét."

"Hiện tại mới cân nhắc không phải đã quá trễ sao chứ? Vừa rồi tại hội trường mọi người đều đã biết em cùng anh kết hôn, hơn nữa lại là vì tiền của anh nên mới đoạt chồng của bạn tốt."

"Anh thật đặc ý sao?" Cô nhíu mày, bất mãn nói.

"Không thể nói là đắc ý, phải nói thật hài lòng mới đúng, thật hài lòng khi không mắc bẫy nhà An gia kia, không phải vướng vào mối quan hệ lằng nhằng đó, anh nên cảm ơn em rất nhiều." Anh ta đột nhiên nhếch môi cười toe toét với cô.

Nam Tuệ ngây người ngẩn ngơ, sau đó chậm rãi dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh ta.

Người đang đứng trước mặt cô và người lúc trước hoàn toàn không giống nhau, lúc trước rõ ràng là một người chẳng khác gì khối băng di chuyển, như thế nào hiện tại lại cười rạng rỡ như nắng mặt trời thế kia, chuyện gì xảy ra đây? Hơn nữa đáng chết chính là, anh ta cười rộ lên như vậy thật siêu đẹp trai! Quả thực cùng với khối băng di động vừa rồi cứ như là hai người khác nhau.

Hai người?

Có chuyện như thế này sao?

Một sự khác nhau chỉ trong hai giờ, anh ta như thế nào có thể hội biến thành một người khác, trừ phi……

"Anh…… Anh có anh em sinh đôi ah?" Nam Tuệ nhịn không được hoài nghi hỏi.

Trử Lực Ngự ngạc nhiên trừng mắt nhìn. "Cái gì?"

"Tuy bộ dạng là giống nhau, nhưng thái độ so với người lúc trước khác nhau rõ ràng, anh chính là có anh em sinh đôi có đúng không?" Cô có chút đăm chiêu, cúi đầu nhìn xuống chân suy nghĩ, sau đó lại nhìn thẳng vào anh nói.

Trử Lực Ngự trợn mắt há hốc mồm nhìn Nam Tuệ, tiếp theo đó đột nhiên lên tiếng cười to.

"Ha ha……"

Nam Tuệ bị tiếng hắn cười to làm cho hoảng sợ, lui về phía sau từng bước, ở một khoảng cách an toàn mới bất mãn trừng mắt hỏi anh ta: "Anh rốt cuộc đang cười cái gì?"

“Đôi, Sinh đôi…… Ha ha……” Trử Lực Ngự ôm bụng, cười không dứt.

Mặt của cô tự nhiên đỏ bừng lên.

“Anh…… Tôi…… Đáng giận, không cần cười!” Nam Tuệ nổi giận kêu lên.

“Anh, anh không có biện pháp, bởi vì…… Bởi vì thật sự rất buồn cười, ha ha……”

Xem bộ dáng Trử Lực Ngự cười liên tục, Nam Tuệ rốt cuộc nhịn không được hét lên một tiếng, hướng về phía anh ta rống lớn, “Không cần cười, anh cho dù không phải an hem sinh đôi, cũng là cái người đa nhân cách!」

Trử Lực Ngự nghe thấy vậy, càng cười to hơn. “Đa nhân cách? Oa ha ha……”

Nam Tuệ mặt đỏ bừng, quả thực cô không biết nên giải thích với anh ta anh ta, rằng anh em sinh đôi và đa nhân cách là như thế nào cho phải.

Cắn chặt môi, cô quyết định không thèm nói chuyện với anh ta nữa.

Cô tiến về phía cửa, quyết định đi tìm Danh Lị.

Trử Lực Ngự vẫn còn đnag cười, nhưng khi thấy Nam Tuệ đi qua, anh liền kéo cô vào trong ngực.

“Uy!” Nam Tuệ bị dọa đến hoảng sợ, lập tức giãy dụa muốn đẩy anh ta ra.

“Đừng cử động.” Anh ta nói.

“Tại sao tôi phải nghe lời anh, anh buông tôi ra, nam nữ thụ thụ bất thân anh đã nghe qua bao giờ chưa?” Lớn đến từng này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên cô cùng một nam nhân thân cận như vậy, làm cho cô cả người không được tự nhiên. Không nghĩ tới ngay sau khi cô nói xong, tiếng cười của anh ta vừa mới dừng, bây giờ lại bắt đầu vang lên.

“Nam nữ thụ thụ bất thân? Ha ha……”

Thực sự có những thứ có thể nhẫn nhịn được, cũng có những thứ không thể nhẫn nhịn mãi được. Nam Tuệ chính là đã bị anh ta làm cho tức điên, chưa kịp suy nghĩ đến hành động của mình, đã nâng chân lên, dùng sức đạp hắn một cước.

“Đáng chết!” Hắn đột nhiên cảm thấy đau, kêu lên một tiếng.

Nam Tuệ vừa long, nhếch môi cười.

“Em đá anh?” Trử Lực Ngự khó có thể tin trừng mắt hìn nàng.

“Nếu anh còn không buông tôi ra, tôi còn có thể tiếp tục đá anh.” Cô nâng cằm lên, nói.

“Em luôn làm cho người khác buồn cười như vậy sao?” Anh nhìn cô, thong thả hỏi.

“Cái gì?” Nam Tuệ nhíu mày, còn không kịp nói câu tiếp theo, cả người đột nhiên bị Trử Lực Ngự ôm lấy, cô sợ tới mức không nhịn được hét lên. “Uy! Anh làm gì vậy? Mau hạ tôi xuống dưới!”

“Thả em xuống dưới xong để em dùng chân đá anh sao ? Anh không ngu như vậy đâu.” Mặt anh cúi sát vào mặt cô.

“ Tôi thề sẽ không đá anh nữa đâu.” Nam Tuệ vội vàng nói, bởi vì cô phát hiện anh ta đang ôm cô hướng đến cái giường.

“Không cần, bởi vì ở tư thế này em cũng không thể đá anh được.” Trử Lực Ngự nhìn cô, nhếch miệng cười, sau đó trực tiếp đem Nam Tuệ đặt tại trên giường, thuận thế người anh đặt ở trên người cô.

“Uy, anh, anh muốn làm gì? Anh đừng có tới gần đây!” Nam Tuệ cả người đông cứng.

“Hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta.”

Nam Tuệ hoảng sợ không dám chớp mắt.

“Anh đừng tiến tới nữa, bây giờ còn là ban ngày, không phải ban đêm.” Cô vội vàng kêu lên, nhưng là nghĩ lại, cách nói này hình như là nói nếu là buổi tối thì có thể tiến tới, vì thế nhanh chóng thay đổi, “ Ý của tôi là mặc kệ ban ngày hay là ban đêm, anh cũng không được chạm vào tôi, hôn lễ hủy bỏ! Tôi nói chính là hôn lễ không có ý nghĩa gì hết, tôi đổi ý, gameover, anh đứng dậy nhanh đi, không cần đè nặng lên tôi!”

Nam Tuệ dùng sức đẩy anh ta ra, sao hắn lại rắn chắc như đá, đẩy mãi mà không nhúc nhích.

Cô nhìn vào đôi mắt của anh, chỉ thấy ánh mắt của anh ta rất lấp lánh, không còn thấy vẻ cười cợt như lúc trước, làm cho tim cô đập mạnh, trống ngực không hiểu tại lại gia tốc tốc độ, nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng nhanh.

“Em đã nghe qua câu nói?” Anh ta nhìn cô không chớp mắt, sau đó mở miệng nói “Hàng đã mua rồi, không được hoàn lại.”

Nói xong, Trử Lực Ngự cúi đầu, hôn Nam Tuệ.

Nam Tuệ cho tới bây giờ cũng chưa từng hôn bất kỳ một nam nhân nào, cho nên với tình huống trước mắt thực làm cho cô sợ chết khiếp. Nhưng là ngoài cảm thấy kinh ngạc ra, một loại cảm xúc nào đấy đột nhiên pá đảo đến, làm cho cô hoàn toàn không có nửa điểm chống cự, hình như đó là tò mò.

Cảm giác hôn là gì?

Bị nam nhân hôn là cái gì tư vị?

Cô thật rất muốn biết, mà hiện tại đây chẳng phải là cơ hội cho cô tìm hiểu sao?

Tuy Nam Tuệ biết chính mình có cái ý nghĩ này thật quái dị, cũng biết chính mình phải đem anh ta đẩy ra, đem anh ta đạp ra ngoài, tốt nhất là phải hung hăng thưởng cho anh ta một cái bạt tai” Coi như là một bài học. Nhưng là lòng hiếu kỳ lại quát bảo cô không nên có phản ứng như vậy, làm cho cô chỉ có thể cả người cứng ngắc, nằm bất động dưới thân của anh ta, cảm nhận cảm giác của nụ hôn.

Đôi môi mềm mại của anh ta, không ngừng di chuyển ở môi của nàng, không có tiểu thuyết nào mô tả được cái cảm giác ngọt ngào, thần kỳ này, cũng không như cô tưởng tượng rằng nó rất ghê tởm và khủng khiếp! Cô đã từng nghĩ ở một khoảng cách gần như vậy, nhất định sẽ ngửi được mùi vị của đối phương. Tuy Nam Tuệ chưa bao giờ hôn ai, nhưng cũng đã từng thấy người ta hôn nhau rất nhiều lần.

Nam Tuệ biết hôn nhau còn phải sử dụng đến lưỡi, nhưng là anh ta thực sự không có dùng tới.

Ý tưởng này mới vừa xẹt qua, Nam Tuệ liền cảm giác được cái lưỡi đang ở trên môi mình thăm dò, sau đó đùa giỡn ở môi cô, hấp dẫn câu dẫn cô mở miệng ra đón nhận nó.

Hô hấp của cô đột nhiên trở lên nhanh hơn, không tự chủ được, tim đập mạnh, trống ngực cũng giống như vậy.

Đây là hôn sao? Rõ ràng không có cảm nhận gì, nhưng là ông trời ơi, hô hấp của cô cùng tim và trống ngực đập mạnh như vậy là làm sao chứ, vì sao tần số của nó lại rối loạn như vậy?

Hắn quyết định đủ rồi, cố gắng ngăn anh ta lại, nhưng miệng vừa mới mở ra, lưỡi của anh tan gay lập tức tiến vào trong miệng cô, làm rối loạn suy nghĩ của cô. Cô dùng lưỡi mình cố gắng thử đẩy lưỡi anh ta ra ngoài, nhưng lại càng làm anh ta thêm linh hoạt, thám hiểm trong miệng cô không ngừng, cơ hồ làm cho cô không thể hô hấp.

Nam Tuệ bất tri bất giác kêu ra tiếng, cảm giác được cả thân mình nóng lên, làm cho cô trở nên mơ mơ màng màng, cả người vô lực, nóng lên, còn có run rẩy. Tay cô đang chống đỡ ở ngực của anh ta, nhưng lại bất tri bất giác nắm không vững, chỉ có thể nắm vào áo sơmi của anh. Anh tựa hồ khàn khàn cười khẽ một tiếng. Anh bắt đầu hôn lên những bộ phận khác trên cơ thể của cô, không chỉ dừng lại ở môi. Ánh mắt, cái mũi, cằm, lỗ tai, cổ, bả vai tất cả đều được anh hôn qua, mà cô chỉ có thể thở hổn hển, hoàn toàn không thể chống cự.

Quần áo từng cái một được cởi ra, lý trí của cô bỗng nhiên kinh giác tỉnh lại, nhưng lại không thể ngăn cản anh ta tại trên người cô vuốt ve cùng hôn môi, bởi vì ngoài sự tò mò thôi thúc cô, hiện tại , cô lại bị kích thích bởi những cảm giác mà cô chưa bao giờ trải qua, làm cho cô run rẩy, thở gấp không thể điều chỉnh chính mình.

Mơ hồ cảm thấy anh ta mở chân của mình ra. Cô nắm chặt lấy tay anh, lần đầu tiên cô cảm thấy lửa nóng ở trên đầu mình thôi thúc, không tự chủ được móng tay của cô bám chặt vào anh.

“Thả lỏng, thoải mái đi em” Trử Lực Ngự khàn khàn thì thầm.

Cô cố gắng thư giãn và thở nhẹ ra, giây tiện tiếp theo cô cảm thấy anh ta không chút lưu tình xuyên qua cô.

Đau đớn làm cho cô nhắm chặt hai mắt, móng tay đâm thật sâu vào cánh tay anh.

“Xuỵt” Anh ôm chặt lấy cô, ôn nhu an ủi, cô mới phát hiện chính mình phát ra những âm thanh thút thít.

Anh cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt của cô, sau đó lại hôn lên môi cô, lưỡi cô cùng lưỡi anh lại cùng nhau triền miên, một lần nữa cô không thể khống chế chính mình phát ra những âm thanh khe khẽ, anh bắt đầu chuyển động trong cơ thể của cô, từ từ tiến sâu vào cô, nhưng càng tiến vào sâu anh càng không chịu đựng nổi, đột nhiên thay đổi tốc độ nhanh hơn, càng lúc càng dùng sức.

Cho đến khi rốt cuộc cô không chịu đựng được, gục ở trong lòng anh, co rút run rẩy, anh mới gầm nhẹ lên, hoàn toàn giải phóng cho bản thân mình.

Sau đó, trong phòng một mảnh trầm tĩnh.

Ngoài hai tiếng thở dồn dập của hai người, chỉ có thể nghe được một tiếng tim đập như trống đánh.

Nam Tuệ đầu óc trống rỗng, khiếp sợ không biết nên như thế nào hình dung lại chuyện vừa rồi phát sinh, cũng không biết vì sao chính mình như thế nào cùng anh ta phát sinh chuyện này?

Cô thế nhưng đã thực sự cùng anh ta ở trên giường làm chuyện đó!

Ông trời, việc này rốt cuộc là như thế nào phát sinh? Nam Tuệ còn nhớ rõ chính mình chỉ vì muốn tìm hiểu hôn là cái gì tư vị, cho nên mới cho phép hắn hôn, kết quả lại là ngoài sức tưởng tượng.

Taại sao có thể như vậy đây?

Cô chỉ là muốn biết nụ hôn là như thế nào thôi mà, không nghĩ tới lại……

Nên trách ai? Chỉ có thể tự trách mình không biết "lòng hiếu kỳ giết chết mèo" những lời này thật đúng nha, cô thực chính là hối hận không kịp! Hiện tại làm sao bây giờ? Đầu óc của cô hoàn toàn trống rỗng, không có nửa điểm chủ ý. Ở trên người cô, Trử Lực Ngự đột nhiên nhẹ giật mình một chút, trong nháy mắt làm cho cô khẩn trương ngừng trụ hơi thở. Anh ta lại ôm cô một cái.

Cơ thể của anh cùng cô thay đổi vị trí, làm cho cô nằm sấp ngủ ở trên người anh.

Thân thể trần trụi của mình ghé vào một cái thân thể trần trụi nam nhân, loại thân nật này thật lạ lẫm, làm cho Nam Tuệ cả người phát cương, muốn giả bộ ngủ cũng không xong.

Nam Tuệ động đậy cơ thể, muốn từ trên người anh ta trườn xuống, nhưng ngay lập tức lại có một vòng tay xiết chặt eo của cô.

"Đừng nhúc nhích." Anh nói.

Nam Tuệ lập tức bất động, nhưng là nghĩ lại, lại nghĩ thấy không phục, tại sao cô lại phải nghe lời anh ta chứ?

Mang theo tư tưởng muốn chống lại, cô bắt đầu trên người anh ta vặn vẹo, liều mình giãy dụa muốn thoát khỏi vòng tay siết chặt của anh ta, không để ý tới động tác của chính mình căn bản là càng sát vào anh ta hơn, hơn nữa là cả thân mình trần trụi, ngực đối ngực, chân đối chân, cứng rắn đối mềm mại.

Trử Lực Ngự cắn chặt răng, cố gắng tự kiểm soát chính mình, làm cho chính mình đừng nhanh như vậy đã muốn cô lần thứ hai, dù sao cô cũng vừa mới trải qua lần đầu tiên, nhất định sẽ có chút không thoải mái, nhưng là của cô giày vò cũng sắp muốn đem anh bức điên rồi.

"Đáng chết, đừng nhúc nhích!" Anh cắn răng gầm lên một tiếng.

"Tôi vì sao phải nghe lời của anh?" Cô không chịu thua tiếp tục vặn vẹo giãy dụa, thậm chí lấy tay chống vào ngực hắn muốn lấy điểm tì để đứng dậy, ý đồ muốn ngồi lên để thoát khỏi sự kềm kẹp của anh ta, không ngờ rằng ngay sau đó cô lại kêu lên một tiếng đau đớn, cảm giác anh ta lại một lần nữa xuyên cái thứ đó vào trong cơ thể của cô.

"Anh đã cảnh cáo em không được nhúc nhích." Anh khàn giọng đối cô nói, không còn cách nào, chính mình bắt đầu ở trong cơ thể cô thong thả luật động.

Anh nhìn cô, gương mặt đầy dục vọng cùng tràn ngập khao khát làm cô không thể hô hấp, cũng quên mất phải tránh khỏi người anh ta.

Anh chậm rãi di chuyển làm cho cô bắt đầu phản ứng lại, cô hô hấp dồn dập, không tự chủ được nhắm mắt lại, cơ thể tiếp nhận động tác của anh. Anh mang cô xoay người, bắt đầu một lần nữa tiến sâu vào di chuyển nhanh hơn, hai người lại một lần nữa cùng nhau đam mê.

Ngoài cửa sổ, mặt trời chiều ngả về tây.

Ban đêm vừa mới buông xuống, đêm tân hôn của họ như là mới bắt đầu. Buổi sáng tỉnh lại, Nam Tuệ trong nháy mắt không rõ ràng lắm chính mình đang ở nơi nào, cho đến khi cô quay đầu thấy một nam nhân đang ngủ ở bên cạnh mình, lúc này mới nhớ ra tất cả.

Cô nhanh chóng lấy tay bịt lấy miệng, miễn cho chính mình thét lên đem nam nhân nằm bên cạnh đánh thức dậy.

Thiên a, a, cô thực muốn nổi điên! Chuyện này hết thảy rốt cuộc là như thế nào phát sinh? Cô không có khả năng phải, lại, sẽ là như vậy một cái tùy tùy tiện tiện nữ nhân, hôm qua mới cùng nam nhân này gặp lần đầu tiên, kết quả liền cùng hắn phát sinh quan hệ, nhưng lại không chỉ một lần……

Nhớ tới ngày hôm qua, cô chỉ cảm thấy chính mình thực muốn phát điên!

Cô là như vậy một cái nữ nhân chẳng biết liêm sỉ, tùy tiện cùng một nan nhân lạ lẫn ở trên giường làm cái chuyện nam nữ sao?

Không, cô không phải.

Nhưng là nếu không phải, vậy như thế nào giải thích chuyện trước mắt đây? Cô đã cùng một nam nhân gần như là hoàn toàn xa lạ triền miên trên giường quay cuồng hơn mười giờ đồng hồ!

Tuy nhiên nói cô đã cùng người xa lạ này kết hôn, thành vợ chồng, nhưng cho dù là như thế, cũng không thể giải thích tại sao cô lại có thể lên giường cùng một người đàn ông chỉ mới nhận thức được anh ta có vài giờ đồng hồ, còn chưa nói đến người đàn ông xa lạ này vốn là chồng của An Danh Lị. Cô muốn điên, thực phát điên! Cô rốt cuộc đang làm gì đây? Chẳng lẽ đây là cái gọi là tính sai một bước sao?

Hiện tại cô có cùng người khác nói, cô là vì giúp Danh Lị mới cùng Trử Lực Ngự kết hôn, nhưng có ai hội tin tưởng đây? Chỉ sợ chính Danh Lị cũng sẽ không tin tưởng đi?

Thực muốn khóc.

Nam Tuệ trừng mắt nhìn nam nhân bên cạnh, rất muốn đấm cho hắn mấy phát, hoặc một cước đạp hắn bay ra xa.

Chuyện này tất cả đều là do người trước mắt hại! Nếu không phải do hắn ngay đến cả đối tượng kết hôn cũng nhầm lẫn, cô cũng sẽ không phạm sai lầm, sẽ không bị uy hiếp, sẽ không cùng hắn kết hôn, sau đó sẽ không xảy ra chuyện như hiện tại, đều là hắn hại, thật đáng giận!

Tức giận đến, Nam Tuệ nhịn không được giơ tay lên muốn đánh nhau với hắn, lại phát hiện chính mình một chút khí lực đều không có, còn có tay chân có cảm giác như nhũn ra.

Là làm sao vậy?

Cô cúi đầu nhìn về phía tay không có cảm giác của mình, sau đó lập tức hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Nam Tuệ ngày hôm qua buổi sáng chỉ ăn một cái bánh và uống một ly sữa đậu lành, sau đó không có nếm qua thứ gì, trải qua hai mươi bốn giờ mà không ăn uống gì, hơn nữa ngày hôm qua lại cùng anh ta vận động kịch liệt đến mấy lần như vậy, khó trách toàn thân hiện giờ vô lực.

Bụng rất đói, vừa rồi không nghĩ đến còn không có cảm giác, hiện tại!

"Ục ục…"

Dạ dày của cô sao lại có thể kêu lớn đến vậy, hơn nữa thanh âm còn lớn tới mức kinh động nam nhân bên cạnh, làm hắn mở mắt.

"Tiếng gì kêu vậy?" Anh thì thầm hỏi cô, lại xoay người đem cô ôm vào trong ngực, tiếp tục ngủ.

Nam Tuệ cả người cứng ngắc không hiểu, căn bản là muốn biết anh ta rốt cuộc là tỉnh hay chưa?

Cô thật cẩn thận xem một chút, không nghĩ tới lại ngay lập tức nghe thấy anh ta nói: "Đừng động."

Lập tức cả người cô đều trở nên cứng ngắc, không tự chủ nhớ tới ngày hôm qua anh ta kêu cô đừng động, kết quả cô lại không có nghe nên đã xảy ra hậu quả…. Ông trời a, hiện tại rốt cuộc cô nên làm sao bây giờ nha?

"Ục Ục…" Dạ dày của cô lại kêu, làm anh ta càng thêm cương trực đột nhiên nâng đầu lên nhìn đến cô hỏi " Dạ dày của em kêu?."

Khuôn mặt của cô chính là đỏ rực lên. Tại sao anh ta có thể hỏi như vậy chứ, không biết hỏi như vậy sẽ làm cô thấy thực xấu hổ sao chứ?

"Không cần anh nói tôi cũng biết." Cô đỏ mặt, nghiêm mặt, lại hung hãn trừng mắt nhìn anh.

Trử Lực Ngự nhìn thẳng cô, đột nhiên khẽ cười một tiếng.

"Anh lập tức kêu phục vụ phòng." Anh nói, tiếp theo đó, đột nhiên anh hôn cô một cái, rồi mới xoay người, chuyển qua bên giường cầm lấy điện thoại gọi người đem cơm mang lên phòng.

Nam Tuệ xấu hổ chẳng biết làm sao, chỉ có thể kéo chăn che thân thể trần trụi của chính mình, mặt nóng như lửa đốt.

Hiện tại là như thế nào? Cô thực mau muốn làm cho rõ ràng lắm!

"Muốn hay không trước tiên tắm rửa?" Đặt điện thoại xuống, anh quay đầu ôn nhu hỏi.

Kia bộ dáng ôn nhu cùng mỉm cười làm Nam Tuệ siêu cấp không quen, bởi vì ấn tượng của cô với anh ngay từ đầu chính là một khối băng di động, không thể tin anh có thể đột ngột thay đổi như vậy.

"Anh thực không phải có anh em sinh đôi sao chứ?" Cô do dự một chút, rốt cục nhịn không được hỏi anh.

Anh lại giống như ngày hôm qua cười thêm một lần nữa, lắc đầu trả lời vấn đề của cô.

"Không phải."

"Thật sao, nhưng anh cùng người lúc trước cho tôi ấn tượng trái ngược nhau, rốt cuộc cái nào mới là bộ mặt của anh?" Cô lại hỏi.

"Lúc trước ấn tượng của anh đối với em là như thế nào?" Anh rất tò mò.

"Lạnh lùng vô tình." Cô không chút do dự nói.

Trử Lực Ngự gật gật đầu, lộ ra bộ mặt đồng tình với cô. "Em ấn tượng đúng, anh thật là một người lạnh lùng vô tình, nhưng là anh sẽ không như vậy đối em." Anh nhìn cô nói, ngữ khí hứa hẹn.

“Vì sao?” Cô hồ nghi nhìn hắn, thực sự là không thể hiểu tại sao anh ta lại quái nhân như vậy.

“Nói thực ra, chính anh cũng không biết.” Anh nhìn cô một hồi lâu mới trả lời.

“Anh đang trêu đùa tôi?” Nam Tuệ bất mãn nói.

“Không có.”

“Không có mới là lạ. Làm gì có cái gì gọi là không biết?”

“Chính là không biết, cho nên mới không có biện pháp nói ra, chờ anh tìm hiểu rõ ràng, lần sau sẽ lại cùng em nói chuyện này.” Nói xong, Anh đột nhiên đứng dậy, toàn bộ cơ thể trần trụi làm cho Nam Tuệ lập tức nhắm mắt lại, xấu hổ đến mức không dám nhìn.

“Chúng ta trước tiên đi tắm rửa.”

Tiếng nói của anh đột nhiên xuất hiện ở bên tai cô, cô còn chưa kịp mở mắt, chăn trên người cũng không cánh mà bay, cả người bị anh nhẹ nhàng ôm lấy.

“Anh muốn làm gì? Mau đặt tôi xuống!” Cô sợ hãi nhìn anh kêu lên, tay cũng không chút do dự khẩn trương ôm lấy cổ anh, đề phòng chính mình rơi xuống.

Anh cúi đầu, nhìn cô nhếch miệng mỉm cười. “Giúp em tắm rửa.”

Nam Tuệ nhất thời bị dọa đến trợn mắt há mồm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Nếu xấu hổ có thể biến thành một ngọn lửa, Nam Tuệ tưởng chính mình đã thiêu rụi bởi chính ngọn lửa đó. Bởi vì đói bụng mà toàn thân cô trở nên vô lực, bị anh ta ôm vào phòng tắm, căn bản là cô không phải đối thủ của anh ta ngay cả khi cô ăn no. Cô là một người phụ nữ phương Đông nhút nhát, làm sao có thể lớn mật như phụ nữ phương Tây, toàn thân trần trụi như hiện tại làm sao có thể đấu lại anh ta bây giờ?

Vì vậy, mặc dù cô đã nói là không cần nhưng kết quả là vẫn không địch lại được sự bá đạo của anh ta, vẫn phải cùng tắm rửa với anh ta. May mắn thay, phục vụ phòng rất nhanh đã đưa cơm lên, làm cho anh ta không thể không rời khỏi phòng tắm, mà cô liền thừa dịp này nhanh chóng tự mình tắm rửa.

Sau đó cô nhanh chóng mặc quần áo, ra khỏi phòng tắm trước khi anh ta trở lại.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, cô đương nhiên là lập tức hướng bàn ăn đi đến tìm thức ăn, thứ nhất là để bổ sung thể lực, thứ hai là để chuyển đi sự chú ý, để không phải đối mặt với anh ta, làm cho cô nhớ lại sự tình xấu hổ vừa rồi ở trong bồn tắm, làm cô xấu hổ đến cực điểm. Chỉ tiếc rằng dạ dày của cô không phải là cái không đáy, cho nên cô không thể dùng đến phương pháp trốn tránh này. Nam Tuệ đã ăn tới mức không thể ăn thêm được nữa, cô rốt cục cũng dừng lại, ngẩng đầu lên đối mặt với người ngồi ở đối diện cô, cái người kia, đến bây giờ cô còn không biết nên đặt anh ta ở vị trí nào: lão công, sắc lang, địch nhân, tình nhân hoặc hỗn đản gia hỏa.

“Ăn no rồi sao? Có cần phải gọi thêm một phần nữa không?” vừa thấy cô ngẩng đầu lên, Trử Lực Ngự lập tức mỉm cười nhìn cô, làm cô không chút do dự quyết định phải giải quyết chuyện này tại đây.

“Chúng ta cần nói chuyện.” Nam Tuệ nhìn thẳng anh, cố gắng không để xấu hổ làm mặt mình đỏ lên, mở miệng nói.

“Được, em muốn nói chuyện gì?” Anh mỉm cười hỏi.

Nam nhân này tâm trạng đang cực vui vẻ, thoải mái, chính như vậy mà khiến cho anh ta trông càng đẹp trai hơn. Anh ta mặc áo choàng tắm, khẽ lộ ra vùng ngực rắn chắc, cùng với khuôn mặt cực hài hòa kia, đôi mắt lại mang theo ý cười, đôi môi cũng thỉnh thoảng thấp thoáng nụ cười, thực chính là có thể mê chết người. Kỳ thật lần đầu tiên của cô mà cùng với một người đàn ông như vậy, thật đúng là rất may mắn. Nam Tuệ không tự chủ được, lập tức ngẩn ngơ, rồi thầm mắng chính mình điên, tại sao lại có cái ý nghĩ điên rồ như vậy!

“Quan hệ của chúng ta.” Cô lớn tiếng nói.

“Quan hệ của chúng ta?” Anh nhăn mày, lộ ra có chút biểu tình mê hoặc. “ Không phải là vợ chồng sao?”

“Chúng ta chưa đăng ký trên pháp luật, nên sẽ không được coi là quan hệ đó.”

“Được, vậy hôm nay chúng ta cùng đi đăng kí” Anh mỉm cười.

“Anh căn bản là không xem trọng cuộc hôn nhân này, không cần phải bừa bãi quyết định như vậy!」Cô tức giận trừng lớn mắt.

“Anh không hề không xem trọng cuộc hôn nhân này.”

“Không có mới là lạ.” Cô trào phúng hừ lạnh một tiếng, “Nếu không có, anh như thế nào tại lễ kết hôn của mình, còn không biết được đối tượng kết hôn của mình là ai?”

Trử Lực Ngự nhất thời không nói được gì.

“Được rồi, điểm ấy là anh sai.” Anh hít một hơi, nhận tội trả lời. “Nhưng là người có phạm tội cũng sẽ nhận được khoan hồng, anh đã biết sửa chữa lỗi lầm, cũng nên được hưởng khoan hồng chứ?”

“Tôi chỉ nghe qua, lời đã nói ra không thể rút lại được” Cô chế nhạo nói. Anh ngẩn người một chút, nhịn không được cười to lên. “Em thực rất cứng đầu, nhưng là anh thích như vậy.” Nam Tuệ mặt đỏ lên, càng trừng mắt với anh ta hơn.

“Anh tại sao lại có tật xấu như vậy?” Cô tức giận nói.

“Làm sao có tật xấu?” Anh lặp lại lời của cô, vừa cười càng vui vẻ hơn.

“Anh không được cười!” Cô quát.

“Tại sao?” Trử Lực Ngự mỉm cười hỏi.

“Bởi vì khi anh cười rộ lên trông rất đẹp trai, làm ảnh hưởng đến suy nghĩ và quyết tâm cần phải chán ghét anh của tôi” Cô nghĩ như thế nào liền nói như vậy.

Anh ngạc nhiên nhìn cô, sau đó cười to ra tiếng, tiếng cười của anh làm cho cô hận không thể tự cắn đứt lưỡi mình.

Cô rốt cuộc đang nói cái gì vậy!

“Ha ha……” Anh ta vẫn còn cười.

“Anh rốt cuộc đã cười đủ chưa?” Cô nổi giận, lấy khăn trên bàn ném sang phía anh.

Trử Lực Ngự đầu chợt lóe, tránh đi công kích của cô. “Em vì sao muốn chán ghét anh?” Anh cười cười hỏi.

“Anh bỏ đá xuống giếng, lợi dụng Danh Lị, uy hiếp tôi cùng anh kết hôn, vì sao tôi không thể chán ghét anh?” Cô nâng cằm lên, vẻ mặt khiêu khích trả lời.

“Anh nghĩ đó là em tình nguyện mà, anh có cho em quyền lựa chọn, anh thực sự không có uy hiếp em.” Anh ôn nhu thuyết minh.

“Không uy hiếp mới là lạ, anh biết rõ tôi không có khả năng mặc kệ chuyện của Danh Lị, hơn nữa đây rõ ràng là hợp đồng hôn nhân, anh còn……”

Nhớ tới tối hôm qua hai người quan hệ thân mật, cô không tự chủ được mặt đỏ bừng.

“Dù sao anh chính là cái người rất bá đạo, mà tôi ghét nhất chính là bị người khác trêu đùa.” Cô lớn tiếng kết luận.

“Kết hôn rồi em chính là vợ của anh, anh sẽ không trêu đùa vợ của mình.”

“Nói thật là dễ nghe.” Cô hừ thanh trào phúng.

“Em không tin?”

Cô nhún nhún vai.

“Kỳ thật muốn tôi tin tưởng anh cũng không khó, chỉ cần anh cho tôi một trăm vạn.” Cô cố ý làm khó anh.

“Một trăm vạn?” Anh dướn mày.

“Sính lễ đó nha, anh nghĩ rằng tôi không đáng từng đấy tiền sao?” CÔ nâng cằm nói.

“Được, cho anh biết số tài khoản ngân hàng của em, anh hiện tại sẽ kêu người chuyển tiền qua.”

Này nam nhân nhất định điên rồi. “Ai biết anh nói thật hay giả, tôi muốn chi phiếu ngay lập tức.”

“Được, anh hiện tại sẽ kêu người đem chi phiếu tới đây.” Anh nói xong, liền đứng dậy gọi điện thoại, lệnh cho người ở đầu kia điện thoại đem ngay chi phiếu một trăm vạn đến khách sạn, hại cô không nói được lời nào.

“Đại khái cần nửa giờ thời gian.” Anh gác điện thoại, quay lại nói chuyên với cô.

“Thành thật nói cho tôi biết anh rốt cuộc là mang theo suy nghĩ gì tâm khi kết hôn? Anh mới chỉ gặp tôi ngày hôm qua, đột nhiên liền thay đổi chủ ý muốn cùng tôi kết hôn.」 Cô trừng mắt nhìn anh đến nửa ngày, rốt cục nhịn không được chất vấn.

Cô đến bây giờ đều không thể hiểu anh ta rốt cuộc suy nghĩ cái gì, hoặc là có kế hoạch gì?

“Với lại, tôi không phải là người dễ mắc lừa, anh không cần đưa ra những lý do vô lý với tôi.” Nam Tuệ vẻ mặt nghiêm túc nhắc nhở anh.

Trử Lực Ngự nhìn cô, khó có thể không mỉm cười. Anh cũng không biết từ khi nào chính mình lại trở nên hay cười như vậy, luôn không tự chủ được, bị lời nói hoặc những phản ứng của cô mê hoặc, làm cho anh không nhịn được mà muốn cười to, trước đâu anh chưa bao giờ từng có như vậy. Đó là sự thực, trước đây anh chưa bao giờ đối với một nữ nhân mà có cảm giác muốn giữ lấy. Bởi vì anh luôn nghĩ mọi người là độc lập thân thể, có quyền độc lập tự chủ, không có ai có thể chiếm hữu ai, cho nên đối với những người muốn chiếm hữu, anh luôn thấy phản cảm cùng khinh thường.

Nhưng là hiện tại anh muốn giữ cô vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh, cảm giác này thật đúng là quái dị không thể giải thích được. Càng ngạc nhiên chính là, hai người bọn họ thậm chí chỉ vừa mới nhận thức một ngày mà thôi, anh cũng không biết tại sao cảm giác muốn chiếm hữu cô lại phát ra mạnh như vậy.

Đúng ra, anh kỳ thật nên cảm thất bản thân mình thật đáng xấu hổ mới đúng, nhưng hiện tại anh chỉ cảm thấy thỏa mãn, tưởng tượng tới lúc có thể danh chính ngôn thuận có được cô, anh liền cảm thấy rất hài lòng.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào đây? Vì sao cô đối anh lại có ảnh hưởng lớn như vậy? Thật sự là kỳ quái.

“Làm sao anh không trả lời, hay là bây giờ mới nghĩ lý do, không phải là quá muộn rồi sao?” Nam Tuệ hỏi.

“Anh không có nghĩ lý do, chính là đang suy nghĩ em rốt cuộc có cái gì ma lực.” Anh một bộ đăm chiêu trả lời.

“Cái gì ma lực?” Cô không hiểu ngạc nhiên trừng mắt nhìn anh. Anh ta đang nói chuyện đùa sao?

“Em nghĩ xem có bao nhiêu nam nhân có thể giống anh như tối hôm qua, một buổi tối muốn em vài lần? Cho nên anh đang suy nghĩ em rốt cuộc có cái gì ma lực?” Anh nhìn cô, khóe miệng mỉm cười. Nam Tuệ ngẩn ngơ, mặt lại ửng đỏ.

“Anh, anh không cần nói nhiều, tôi là đang hỏi anh nghĩ gì khi kết hôn, anh rốt cuộc muốn hay không trả lời vấn đề này?” Cô tức giận.

Trử Lực Ngự gật gật đầu, quyết định trả lời câu hỏi của cô, không hề trêu cô nữa.

“Anh không biết em có hay không nghe nói qua, anh kỳ thật có một đứa con gái, bởi vì bận công tác, anh dường như không có thời gian chăm sóc nó. Anh hội đáp ứng giúp xí nghiệp An thị, cùng với lựa chọn cùng An Dĩ Huệ kết hôn, kỳ thật chỉ có một nguyên nhân, bởi vì nghe nói cô ta đã tốt nghiệp Đại học, anh ngĩ cô ta sẽ đảm nhiệm tốt cương vị của một người mẹ.” Anh nói thật với cô..

“Ý tứ là anh vì con gái nên mới kết hôn?” Cô kinh ngạc nhìn anh, đột nhiên không biết nên nhận xét như thế nào về cách tiếp cận này.

“Có thể nói như vậy.” Anh gật gật đầu.

“Vậy mẹ của đứa trẻ đâu?” Cô trầm mặc một chút, nhịn không được tò mò mở miệng hỏi.

“Cô ấy qua đời sau khi sinh đứa nhỏ.”

“Thực xin lỗi.” Cô trừng mắt nhìn, nhanh chóng giải thích, thế nào cũng không nghĩ tới lại gặp một cái đáp án như vậy. Cô còn tưởng rằng nữ nhân kia là bởi vì không chịu được hỉ nộ vô thường của anh ta nên mới rời đi, không nghĩ tới lại là đã chết.

Đột nhiên trong lúc đó, Nam Tuệ nghĩ đến một sự kiện. “Anh là bởi vì mất đi ái thê, mới trở nên lạnh lùng vô tình như vậy sao?” Cô nghĩ như nào liền nói ra như vậy.

“Trí tưởng tượng của em thực phong phú.” Trử Lực Ngự nói, dở khóc dở cười nhìn cô lắc đầu, nhưng chẳng biết vì sao nụ cười lại có điểm giả.

“Chẳng lẽ không đúng sao chứ?” Nam Tuệ có chút đăm chiêu nhìn anh.

“Không phải.”

Anh chỉ nói có hai chữ chứ không giải thích gì thêm, làm cho Nam Tuệ càng thêm tin tưởng vào cảm giác của chính mình thực không có sai, cái chết của vợ anh ta tựa hồ có cái gì đó ảnh hưởng đến anh ta. Nhưng là là cái gì đây? Cô vốn muốn hỏi, nhưng là nghĩ lại, chuyện này không liên quan đến cô, cô hỏi nhiều làm cái gì?

“Một khi mục đích kết hôn của anh là vì đứa nhỏ, vậy tại sao anh lại phải uy hiếp tôi cùng anh kết hôn? Tôi lại không phải là một người tốt nghiệp đại

học.」

"Nhưng em lại có thể vì bạn bè mà hi sinh bản thân, đúng hay không?" Anh nhìn vào mắt cô.

"Là như thế nào?" Cô hoài nghi hỏi anh.

"Người luôn trọng tình trọng nghĩa như thế, chắc chắn sẽ biết yêu thương trẻ nhỏ."

"Cho nên, đây là lý do anh đột nhiên chọn tôi?" Cô giật mình hiểu ra, lập tức nhíu mày. "Nếu thật sự là như vậy, kia anh liền sai lầm rồi, bởi vì Danh Lị so với tôi càng mềm lòng, càng trọng tình trọng nghĩa hơn."

"Chỉ tiếc cô ấy là người nhà An gia."

"Có ý tứ gì?" Nam Tuệ cảm thấy nghi hoặc.

"Người nhà An gia đã lừa gạt anh."

Nói như vậy cô liền hiểu, anh ta là không có biện pháp tha thứ cho hành vi lừa gạt, cho dù việc này cùng Danh Lị không quan hệ, nhưng là chỉ cần Danh Lị họ An, đối với anh ta mà nói là có quan hệ.

Vấn đề là vì sao lại là cô đây? Anh ta muốn tìm một người mẹ cho con của anh ta, hoặc là muốn làm cho An gia mất mặt, vấn đề là tại sao lại phải kéo cô vào chuyện này? Với điều kiện của anh ta, anh ta có thể kết hôn với bất kỳ một người phụ nữ nào khác cơ mà?

"Em đang suy nghĩ cái gì?" Cô trầm mặc làm cho anh khó hiểu.

"Anh có rất nhiều đối tượng để lựa chọn, làm sao phải kéo cái ngroif qua đường vô tội như tôi đây vào cuộc?" Cô hỏi

"Người qua đường vô tội?" Anh nghĩ cách nói này rất thú vị.

"Chẳng lẽ không đúng sao chứ?"

"Không biết ngày hôm qua là ai khí thế trùng trùng chĩa vào mũi của người ta mắng hỗn đản, có người qua đường nào hung hãn như vậy không?" Câu trả lời của anh rất giống như đang chế giễu cô.

Nam Tuệ tức giận trừng anh.

"Mặc kệ như thế nào, chúng ta đều đã kết hôn, gạo đã nấu thành, tại sao chúng ta lại đi thảo luận mấy cái vô nghĩa này chứ? Vợ yêu." Anh mỉm cười nói.

Cô trợn mắt. "Ai là vợ của anh? Tôi đã nói, còn không có đăng kí thì chúng ta vẫn chưa phải là vợ chồng"

"Vậy em muốn đứa nhỏ trong bụng không có ba ba sao?"

"Cái gì đứa nhỏ trong bụng?" Cô há mồm, trừng mắt nhìn anh.

Anh nhìn cô cười nói. "Ngày hôm qua chúng ta thân mật nhiều như vậy, khả năng mang thai cũng rất lớn, vợ yêu à."

***

Cô trốn khỏi Trử Lực Ngự đã ba ngày.

Trong ba ngày này, Nam Tuệ chỉ có ở trong nhà, không đến quán bar đi làm, cũng không tiếp điện thoại.

Bởi vì Trử Lực Ngự không có phong tỏa tin tức ở hôn lễ cô dâu được đổi là người khác với giới truyền thông, vì vậy, Nam Tuệ mà rời khỏi sẽ có phóng viên chụp hình.

Danh Lị cũng đến tìm cô vài lần, nhưng cô thật sự không còn mặt mũi nào đẻ gặp cô ấy nữa, nên cũng không tiếp. Còn có hai cuộc điện thoại lạ, cô đoán tám phần là của Trử Lực Ngự gọi đến, cho nên cũng không tiếp.

Tóm lại, trước khi suy nghĩ rõ ràng chính mình nên làm thế nào, cô không nghĩ sẽ gặp bất kỳ ai.

Cho nên ba ngày này, cô không hề ra ngoài, trừ ăn, ngủ, phiền não tới thiếu chút nữa phát điên muốn chạy ra ngoài, còn kiểm tra「 an toàn kì」 cùng「 nguy hiểm kì, sau đó khóc không ra nước mắt vì phát hiện ngày đó vừa vặn là「 nguy hiểm kì」của cô

Cô mang thai sao? Đáp án còn không chắc chắn, nhưng là cơ suất rất cao. Điều này làm cho cô càng không có mặt mũi gặp Danh Lị, cho nên mới tránh ở trong nhà, không đến quán bar đi làm, sợ Danh Lị chạy tới tìm cô. Đương nhiên, Danh Lị cũng có thể sẽ chạy đến nơi ở của cô, nhưng chỉ cần cô không trả lời, cũng sẽ đồng nghĩa với việc không có ai ở nhà.

Sự thật đã chứng minh, hai ngày qua Danh Lị có đến tìm cô, nhưng khi cô ấy bấm chuông thì cô đều không có trả lời.

Đó cũng là lý do, cô đang cân nhắc suy nghĩ có nên ra ngoài để đi chợ hay không? Bởi vì thức ăn ở trong nhà có thể ăn đều đã bị cô ăn hết rồi.

Do dự một chút, Nam Tuệ mở tủ quần áo lấy ra một chiếc áo phông cùng một chiếc quần jeans, lại tìm thêm cả chiếc mũ lưỡi trai rồi vén hết tóc lên đội vào đầu, soi gương, xác định hiện tại mình đã có thay đổi nhiều so với hình dáng cũ, mới có dũng khí bước ra khỏi, tới siêu thị gần nhất để mua đồ.

Chính là cô không thể nào nghĩ tới, lúc cô mở cửa bước ra ngoài. Càng không nghĩ tới cô thậm chí còn chưa kịp đến siêu thị để mua đồ, cũng đã bị Trử Lực Ngự bắt lấy. Anh ta tựa như từ trên trời rơi xuống, đột nhiên lôi cô vào một chiếc xe ở ven đường.

Cô rất ngạc nhiên đến ngây người, chỉ trong một khoảnh khắc cô bị người nào đó túm lấy, tiếp theo sau đó, cả người cô bị nhét vào trong xe.

Cô đã bị bắt cóc.

"Em thật sự rất thích trốn." Trử Lực Ngự không cười nhìn cô nói.

Nam Tuệ khiếp sợ tới mức không biết nên nói cái gì, sau nửa mới dám mở miệng hỏi: "Anh vì sao lại ở chỗ này?"

"Đuổi bắt người vợ bỏ trốn." Anh nghiến răng trả lời.

"Còn chưa có đăng kí, tôi còn không phải!"

"Câm miệng!" Anh đánh gãy lời nói của cô, "Chúng ta hiện tại liền đi đăng kí!"

Nam Tuệ ngạc nhiên mở to hai mắt, muốn mở miệng kháng nghị, nhưng anh lại không cho cô cơ hội.

"Đây là một trăm vạn em muốn làm sính lễ." Anh lấy ra từ trong túi một tấm chi phiếu nhét vào tay cô, "Còn có, xí nghiệp An thị, đang chờ đợi vào khoảng tiền đầu tư của anh, nếu ngày hôm nay họ không nhận được tiền, ngày mai cổ phiếu của công ty họ sẽ rớt giá."

Cô còn chưa kịp phản ứng với một trăm vạn, đã bị lời nói của anh ta làm cho giật mình.

"Anh uy hiếp tôi?" Cô khó có thể tin trừng mắt nhìn anh.

"Em buộc anh phải làm thế" Anh cắn răng, vẻ mặt cố gắng kiềm chế tức giận. "Em một tiếng không nói đã bỏ đi không thấy bóng dáng, không gọi điện thoại, không có gì liên lạc để tìm được em, em chẳng lẽ không biết như vậy sẽ làm cho người khác lo lắng sao?"

"Ai hội lo lắng?"

"Ai hội lo lắng!" Anh rít gào ra tiếng, hung ác trừng mắt nhìn cô, thở mạnh do quá tức giận.

Xem tới trên cổ anh gân xanh tựa hồ như muốn nổ tung, Nam Tuệ đột nhiên nghĩ thấy chính mình trong ba ngày vừa rồi mất tích có chút quá đáng.

"Thực xin lỗi" Cô nhìn anh giải thích, "Em chỉ là muốn một mình bình tĩnh suy nghĩ mà thôi."

"Một mình bình tĩnh suy nghĩ mà thôi?" Anh cắn răng nói ra tiếng,"Vậy tại sao phải làm giống như là mất tích, không thấy bóng dáng đâu, đến điện thoại cũng không tiếp là sao ?"

Cô cúi đầu trầm mặc một chút, quyết định nói sang chuyện khác.

"Anh như thế nào biết em ở trong này?"

"Em nghĩ sao?" Anh lạnh giọng hỏi lại, vẫn còn giận dữ. Cô lại trầm mặc một chút, chần chờ vài giây mới thấp giọng nói: "Anh đi tìm Danh Lị, đúng hay không? Chỉ có cô ấy mới biết em ở nơi nào."

"Một khi đã biết làm sao còn hỏi?"

Cô không có trả lời vấn đề của anh, chính là lại trầm mặc suy nghĩ.

"Em muốn nói cái gì?" Trử Lực Ngự nhìn thẳng vào mắt cô.

"Danh Lị cô ấy có nói cái gì không?" Nam Tệ do dự nhưng vẫn thấp giọng mở miệng hỏi.

"Em là muốn hỏi cô ấy có phản ứng gì với chuyện anh cùng em kết hôn sao?"

Nam Tuệ gật đầu.

"Em cho rằng cô ấy sẽ nói cái gì?" Anh tò mò hỏi.

"Em không biết." Cô tái nhợt mặt, thì thào nói, có điểm thất hồn lạc phách.

Xem cô như vậy, anh làm sao còn có biện pháp sinh khí đối với cô nữa đây? Trử Lực Ngự than nhẹ một hơi, đưa tay nâng mặt cô lên.

"Cô ấy nói chúc chúng ta hạnh phúc." Anh ôn nhu nói.

Sự thật là An Danh Lị cảnh cáo anh, nếu anh dám đối xử không tốt với Nam Tuệ, hoặc là đối với Nam Tuệ có một chút to tiếng, anh cho dù có chạy tới chân trời góc biển, cô ấy cũng sẽ tìm được được để trừng trị! Nam Tuệ sắc mặt trong nháy mắt trở nên càng tái nhợt. Cô rất hiểu Danh Lị, biết rằng cô ấy mà biết chuyện chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, tuyệt đối không có khả năng chúc phúc cho cô.

Danh Lị mà nói như vậy, có nghĩa là đang châm chọc cô, cô ấy nhất định là tin những người An gia vu khống cô. Việc cô lo lắng đã xảy ra.

Nhưng mà cho dù như thế, chẳng nhẽ những chuyện mà cô làm đều vô ích sao?

Không, cô tin tưởng rằng hiểu lầm với Danh Lị sẽ sớm có thể giải thích rõ ràng, hiện tại trọng điểm là cô phải giúp xí nghiệp An thị vượt qua khó khăn.

"Làm sao vậy?" Trử Lực Ngự lo lắng hỏi.

"Chỉ cần cùng anh đi đăng kí, anh xác định nhất định sẽ giúp xí nghiệp An thị vượt qua khó khăn?" Cô nhìn anh hỏi.

"Anh có thể thề với trời." Thanh âm của anh trở nên thực nghiêm túc.

"Em hi vọng anh sẽ giữ lời." Cô nhìn thẳng vào mắt anh.

"Anh nói được thì sẽ làm được." Anh nhìn cô, đột nhiên hít một hơi, dứt khoát mà quyết định nói: "Vậy đi thôi, chúng ta đi đăng kí, kết thúc thủ tục cuối cùng."

***

Nam Tuệ chính thức trở thành Trử phu nhân, việc làm đầu tiên chính là chuyển nhà.

Cô đã kết hôn với một người chồng tốt lắm, anh cùng đi về nhà cũ để chuyển đồ, sự thật là cô hoài nghi anh là lo lắng cô sẽ lại mất tích một lần nữa, cho nên mới cùng chính mình đến đây, nhưng cô cũng không có hỏi tùy nam nhân kia trông thật cao hứng.

Kết quả đi vào trong nhà, không đến năm phút, cô liền hối hận, bởi vì sau khi anh ta xem qua đồ vật trong nhà, cái gì cũng đều không cho cô mang đi, nói là đến nơi sẽ mua mới.

Ba ngày sau, thời gian của cô cơ hồ toàn ở tại bách hóa, mua quần áo, mua đồ nội thất nhỏ, mua máy tính xách tay mới,…. mỗi ngày đều bị anh ta kéo đi mua đồ, kháng nghị hoàn toàn không có hiệu quả.

Được rồi, dù sao anh ta cũng là đại gia có nhiều tiền. Cô cứ ngoan ngoãn hưởng thụ là đủ rồi. Ba ngày lại đi nhà hàng ăn, ba ngày lại mang cô đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy, nói là tạm thời công việc ở công ty đang bận rộn— nên anh không thể dẫn cô đi nước ngoài du lịch được, nếu sớm biết rằng cô dâu sẽ là cô, anh nhất định sẽ chuẩn bị kế hoạch.

Trong thời gian ở chung, làm cho bọn họ có rất nhiều chuyện phiếm để nói với nhau, cũng làm cho bọn họ càng thêm hiểu rõ về đối phương hơn.

Trử Lực Ngự biết được cô là cô nhi, mà cô thì biết được anh là con trai của Trử gia.

Anh hỏi đến công việc mà cô đang làm, cùng với nội dung của công việc là gì, vừa nghe cô nói cô làm việc tại quán bar, ngay lập tức anh muốn cô phải xin nghỉ việc, trừ khi nào đi cùng anh, còn đâu không cho phép cô vào quán bar, thật bá đạo khinh khủng.

Chẳng qua trừ việc bá đạo đó ra, anh cũng là một nam nhân rất được— được rồi, phải nói là rất hiếm mới có một nam nhân tốt như vậy mới đúng.

Anh tuấn, điều này thì khỏi cần phải nói, anh cũng thực hào phóng, cùng nữ nhân đi mua sắm cũng rất kiên nhẫn, không để ý việc phải trở thành người khuân vác, hơn nữa lại rất nhiệt tình và ôn nhu đối với cô.

Nói ra có điểm thẹn thùng, nhưng là cô phải thừa nhận, cơ thể anh và cô rất ăn nhập.

Anh thực sự rất tốt, nếu muốn tìm ra điểm nào không được, thì đó chính là anh đối với tiểu Đình Hoan quá mức lạnh lùng, điểm ấy thật sự làm cho cô thấy bối rối.

Tiểu Đình Hoan con gái của anh, là một tiểu cô nương xinh đẹp như búp bê.

Nếu cô nhớ không lầm, anh lúc trước có nói muốn tái hôn là vì muốn tìm một người mẹ cho con gái mình. Đối với chuyện như vậy, bất luận kẻ nào nghe xong đều sẽ nhận định anh tuyệt đối là một người rất yêu thương con gái, là một ba ba rất tốt, nhưng kết quả lại hoàn toàn không phải như vậy.

Anh đối với con gái thái độ gần như là thờ ơ, không chủ động cùng đứa nhỏ nói chuyện, cũng sẽ không ôm đứa nhỏ.

Mặc dù ai người cùng ở trong một không gian, nhưng lại tự sống ở trong thế giới của chính mình, nước sông không phạm nước giếng.

Đây chính là vấn đề, hơn thế nữa nó còn là một vấn đề rất lớn.

Rõ ràng ông trời sẽ không tự nhiên để cô lấy được một nam nhân tốt như vậy, đúng là vẫn còn muốn cô trả giá chút gì đó.

Trên đời này quả nhiên không có cái gì gọi là cho không ai bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Buổi sáng tỉnh lại, Trử Lực Ngự đã đi làm. Nam Tuệ càng ngày càng có thói quen ngủ ngon giấc tại phòng có điều hòa nhiệt độ ấm áp này. Cô liếc mắt sang bên giường nhìn đồng hồ, phát hiện thế mà đã mười hai giờ rồi.

Thời gian này so với thời gian trước kia cô ngày đêm làm việc mà nói, nên xem như thời gian rời giường rất bình thường, nhưng là hiện tại buổi tối cô đã không cần làm việc tới tận ba giờ đêm! Ân, thời gian quan hệ vợ chồng ở trên giường không thể tính, mỗi ngày cô liền ngủ thẳng đến giữa trưa mới rời giường, giống như có điểm quá đáng.

Tuy nhiên cô dậy sớm cũng không có chuyện gì để làm, bởi vì mọi việc trong nhà đều do một tay quản gia lo liệu, bao gồm cả việc chăm sóc tiểu Đình Hoan, nhưng là một khi cô đã có chủ ý muốn giải quyết chuyện giữa cha và con gái của bọn họ, dường như cô muốn ngủ dậy sớm hơn, càng mong muốn nghe một câu gọi "Mami" mới được. Đứng dậy xuống giường, cô tắm rửa qua một chút, lúc sau, đi ra khỏi phòng.

"Phu nhân, ngươi đã dậy rồi. Hiện tại đã muốn ăn cơm trưa chưa, hay là để tí nữa mới ăn?" Thấy cô, Hứa tẩu lập tức nhìn về hướng cô hỏi.

"Tí nữa đi."

"Vậy phu nhân muốn uống nước trái cây hay sữa không? Hay là muốn dùng loại thức uống khác?"

"Hứa tẩu, cháu không phải người ngoài, dì không cần tiếp đón cháu như vậy." Nam Tuệ nhịn không được mỉm cười.

Hứa tẩu sửng sốt một chút, lập tức mỉm cười lung lay đầu. "Dù sao tôi hiện tại cũng không có việc gì làm, thế phu nhân thích dùng đồ uống gì nhất. Cô muốn uống cái gì?"

"Vậy phiền toái nhờ dì cho cháu một ly nước ép trái cây, dì cũng tự làm cho mình một ly đi, rồi chúng ta cùng nói chuyện."

Nghe vậy, Hứa tẩu trên mặt không tự chủ được hiện lên vẻ thận trọng cùng lo lắng.

Phu nhân cùng với bà có chuyện gì muốn tán gẫu, chẳng lẽ là muốn sa thải bà sao?

Bà đã sớm phát hiện phu nhân cùng với vợ trước của tiên sinh hoàn toàn khác nhau, không có khí thế cao ngạo, ra vẻ chủ nhân, lại càng không bao giờ sai việc cho hạ nhân trong nhà, phu nhân là một cô gái trẻ rất dễ thương và dễ tiếp cận. Nhưng là cũng bởi vì thái độ của phu nhân rất hòa nhã cùng với việc không bao giờ sai hạ nhân làm việc, làm cho bà cũng không biết phải làm gì cho phu nhân. Chờ một chút? Chẳng nhẽ từ nay về sau bà sẽ mất đi công việc quản gia này sao?

Hứa tẩu không tự chủ được lo lắng hết sức, bê khay nước quả đến bàn, đưa cho Nam Tuệ, rồi đặt ở trước mặt mình một cốc trà.

"Ngồi xuống đây" Nam Tuệ thân thiết tiếp đón, bởi vì cô nhìn ra sự bất an của bà, cô nhìn Hứa tẩu mỉm cười. "Không cần khẩn trương, chính là cháu chỉ muốn tán gẫu nói chuyện phiếm mà thôi."

"Không biết phu nhân muốn tán gẫu cái gì?" Hứa tẩu thật cẩn thận hỏi.

"Dì đã làm quản lý tại nhà này bao lâu rồi?"

"Đã năm năm."

"Nói như vậy sau khi Đình Hoan được sinh ra, dì mới đến đây?」

Hứa tẩu gật gật đầu. "Lúc tôi đến, Đình Hoan đã được tám tháng tuổi."

"Đình Hoan liền do dì chăm sóc sao?"

"Khi đó trong nhà còn có mời một cái bảo mẫu chuyên môn chiếu cố tiểu nữ" Hứa tẩu thành thật trả lời.

"Chăm sóc tới khi nào thì thôi?"

"Cách đây hai năm thì thôi."

"Trong thời gian đó, từ đầu đến cuối chỉ có một bảo mẫu chăm sóc Đình Hoan sao?"

Hứa tẩu lắc đầu. "Không phải."

"Vậy đã thay đổi mấy bảo mẫu?"

"Này–… Ta cho tới bây giờ không có đếm qua."

Nam Tuệ có chút kinh ngạc. "Nói cách khác, bảo mẫu thường xuyên bị đổi ư. Vì sao vậy?" Cô nhíu mày, "Chẳng nhẽ bảo mẫu thừa dịp mọi người không chú ý ngược đãi Đình Hoan sao?"

"Có hai người đã làm cái loại sự tình này, bị tôi phát hiện được sau đó nói cho tiên sinh, các cô ấy đương thiên buổi tối liền bị tiên sinh đuổi đi ra ngoài." Hứa tẩu nhớ tới chuyện đó mà có vẻ rất tức giận.

"Chỉ có hai người bởi vì nguyên nhân này mà bị đuổi đi, vậy những người khác thì sao?"

"Này……" Hứa tẩu đột nhiên trở nên có chút do dự.

"Làm sao vậy, sẽ không phải là những nữ nhân đó đều từng ý đồ câu dẫn tiên sinh, nên mới bị đuổi đi ư?" Cô nói giỡn.

Hứa tẩu gật gật đầu.

Nam Tuệ nhất thời há mồm, mở to mắt. "Cháu là nói giỡn nha, không ngờ kết quả thật sự là như vậy nha?" Cô dở khóc dở cười.

"Tiên sinh bộ dạng rất tuấn tú, hơn nữa lại có nhiều tiền." Hứa tẩu giải thích

Nam Tuệ lắc lắc đầu, cô hiện tại đại khái có thể tưởng tượng được quá trình trưởng thành của tiểu Đình Hoan, vấn đề là cô vẫn chưa rõ tại sao tình cảm cha con bọn họ lại xấu như vậy. Cô hơi do dự một chút, quyết định trực tiếp hỏi.

"Hứa tẩu, dì có biết cha con bọn họ có chuyện gì không?" Cô thành thật hỏi.

"Tiên sinh cùng tiểu thư làm sao?" Hứa tẩu ngây người một chút, có chút không rõ ràng hỏi lại.

"Dì không thấy tình cảm cha con giữa bọn họ là hết sức lãnh đạm sao chứ?"

"Bọn họ từ trước tới nay đều như vậy."

"Này không phải rất kỳ quái sao chứ?" Nam Tuệ nhịn không được nhíu mày. "Bọn họ là cha con không phải là người ngoài, hơn nữa dì nói từ trước cho tới nay, dì không thấy rất kỳ quái sao chứ? Đình Hoan hiện tại mới mấy tuổi?" Thật sự là dở khóc dở cười.

Hứa tẩu sửng sốt một chút, lập tức nhíu nhíu mày, trả lời, "Tiên sinh từ trước tới nay đều là như vậy cùng tiểu thư ở chung, tiểu thư cũng đã thành thói quen."

"Hứa tẩu, dì biết chuyện gì có phải không?" Nam Tuệ có chút đăm chiêu cẩn thận nhìn Hứa tẩu, thong thả mở miệng hỏi.

Hứa tẩu cứng người một chút.

"Nói cho cháu biết nguyên nhân được không?"

"Phu nhân……"

"Mấy ngày nay, cháu chú ý tới tiểu Đình Hoan thực dì, cháu nghĩ dì nhất định đối xử rất tốt với tiêu Đình Hoan, có như vậy Đình Hoan mới yêu thích dì như vậy. Một khi đã như vậy, dì cũng là thực hy vọng tiểu Đình Hoan có nhận được sự yêu thương của ba ba, đúng hay không?」

Hứa tẩu khó xử cúi đầu.

"Hứa tẩu, nói cho cháu xem vấn đề xuất phát từ nơi nào, như vậy cháu mới có thể có cách đối phó, giúp cha con bọn họ, xin dì đấy.".

"Không cần đâu" Hứa tẩu lại trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên thấp giọng mở miệng.

"Vì sao lại không cần?" Nam Tuệ khó hiểu hỏi.

Hứa tẩu lại trầm mặc. "Hứa tẩu?" Cô thúc giục gọi.

“Phu nhân, tôi thấy tiên sinh thực sự rất thích cô, để không nahr hưởng tới tình cảm vợ chồng của hai người, cô tốt nhất là đừng động vào việc này.” Hứa tẩu nâng đầu lên, lấy vẻ mặt thành thật cùng biểu tình thành khẩn nhìn cô nói.

“Bọn họ một người là chồng của cháu, một người là con gái của cháu, cháu không thể không để ý đến.” Nam Tuệ không lui bước, ngược lại càng kiên định, quyết tâm hơn.

“Phu nhân…”

“Nói cho cháu biết.”

Cô dùng vẻ mặt cùng ngữ khí kiên định làm Hứa tẩu nhìn cô tới nửa ngày,lúc sau đầu hàng khẽ thở dài một hơi.

“Cái này không ai dám nhắc tới, nhưng là mọi người kỳ thật đều biết.”

“Biết cái gì?”

“Tiểu thư không phỉa là con gái ruột của tiên sinh”

“Cái gì a” Nam Tuệ ngạc nhiên bật thốt lên kinh hô, hai mắt mở to.

Tiểu Đình Hoan không phải con gái của Trử Lực Ngự, Nam Tuệ thực sự bị dọa đến ngây người. Cái này hoàn toàn vượt ra ngoài dự kiến của cô, cô vốn nghĩ rằng Hứa tẩu là nghe tin đồn vớ vẩn mới có thể nói như vậy, không nghĩ tới Hứa tẩu lại có chứng cứ rõ ràng, lại còn có người làm chứng! Người làm việc tại Trử gia công tác gần mười năm. Ông ta đã kể cho Hứa bá nghe, kể lại sự tình từ đầu đến cuối.

Nguyên lai mẹ của Đình Hoan là do trưởng bối làm chủ mới tiến vào trử gia, không phải là do có tình cảm với Trử Lực Ngử, hơn nữa Trử Lực Ngự đối xử với cô ấy còn lạnh lung hơn cả người bình thường, làm cho quan hệ vợ chồng của bọn họ ngay từ ngày đầu đã không có tiến triển tốt, về sau lại càng như biến thành băng.

Kỳ thật mẹ của Đình Hoan rất thích thiếu gia, Hứa bá nói cho cô.

Cô ấy tràn ngập hi vọng khi tiến vào Trử gia, lại bởi vì đã cố gắng rất nhiều những vẫn không được tiên sinh để ý đến, chỉ đổi lại là sự lãnh đạm của tiên sinh, làm cô rất thất vọng cùng oán hận mà tâm tình sinh biến, cuối cùng vì hận quá đã làm ra việc thương tổn chính mình cùng thiếu gia, mà tiểu Đình Hoan chính là kết quả ngoài ý muốn của việc làm đó.

Phát sinh loại sự kiện xấu hổ này, làm cho lão gia cùng phu nhân chẳng biết xử lý như thế nào, cuối cùng lựa chọn chuyển ra nước ngoài, coi như không biết chuyện gì. Mà thiếu gia thì thủy chung lãnh đạm mà chống đỡ. Không ai biết phụ thân của tiểu Đình Hoan là ai, nhưng ai cũng đều biết đó không phải thiếu gia. Tràn ngập oán hận, thiếu phu nhân không muốn li hôn, đổ lỗi cho tiên sinh, sau đó Thiếu phu nhân vì khó sinh mà qua đời, tiểu Đình Hoan liền như vậy lưu lại ở trử gia, cho tới bây giờ.

“Cũng không thể trách tiên sinh đối với tiểu thư lạnh lung” Hứa tẩu nói, “Bởi vì tiên sinh có thể để tiểu thư lưu lại đây, có thể để cho tiểu thư gọi mình là ba ba, cũng đã coi như vậy là rất chiếu cố rồi, kỳ thật cũng đã đủ rồi.”

Hứa bá ở bên cạnh gật đầu, đồng ý với suy nghĩ của Hứa tẩu, nhưng Nam Tuệ lại không có biện pháp để đồng ý.

“Một khi đã quyết định muốn làm cho của đứa nhỏ, nên dốc toàn tâm toàn sức, nếu không có biện pháp thiệt tình đối đãi đứa nhỏ, không bằng đừng nhận nuôi nó còn hơn.” Cô nói ra suy nghĩ của chính mình, lại làm cho vợ chồng Hứa bá sợ tới mức cái gì cũng không dám nữa nói.

Cô biết bọn họ nhất định là hiểu lầm ý tứ của cô, nhưng là đầu óc cô còn đang bận suy nghĩ rốt cuộc nên như thế nào giải quyết chuyện này, căn bản là không có dư thừa tâm tư hướng bọn họ giải thích, dù sao về sau bọn họ tự nhiên sẽ biết ý tứ của cô.

Sau bữa cơm trưa, Nam Tuệ ngồi tại phòng suy nghĩ nghiên cứu nên bắt đầu từ đâu, nên bắt đầu từ người lớn, hay là tiểu hài tử kia đây? Hình như bắt đầu từ tiểu hài tử kia có vẻ dễ hơn. Khóe miệng hơi nhếch, cô suy tư một chút, quyết định hiện tại liền hành động luôn.

“Hứa tẩu, dì có biết cô giáo của tiểu Đình Hoan ở nơi nào không?” Cô đi ra khỏi thư phòng, xuống lầu hai tìm Hứa tẩu hỏi.

“Cô giáo của tiểu Đình Hoan?” Hứa tẩu dừng công việc đang làm lại, lấy ngữ khí không xác định xác nhận lại.

“Đúng, dì có số điện thoại của cô ấy không?”

“Có.” Hứa tẩu do dự trả lời, sau đó thật cẩn thận hỏi: “Không biết phu nhân hỏi cái này để làm cái gì?”

“Cháu muốn đi đón tiểu Đình Hoan.” Nam Tuệ mỉm cười trả lời.

“Cái gì?” Hứa tẩu há mồm ngạc nhiên nhìn cô.

“Cháu muốn đi đón tiểu Đình Hoan.” Cô nhắc lại một lần nữa.

“Phu nhân?” Hứa tẩu bị dọa tới.

“Mau đưa địa chỉ cho cháu, cháu nhớ rõ tiểu Đình Hoan bốn giờ mới tan học đúng không? Bây giờ mà đi xe máy tới đón tiểu Đình Hoan có quá muộn không nhỉ?”

“Đi xe máy?” Hứa tẩu lại bị dọa một lần nữa.

“Đúng rồi, xe máy của cháu vẫn để trong ga ra thì phải? Bây giờ cháu sẽ đi lấy xe, chiếc xe đấy đã nhiều ngày không chạy, không biết có vấn đề gì hay không? Dì ghi cho cháu cái địa chỉ có được không? Cám ơn.” Cô nói xong, cầm cái chìa khóa xoay người đi xuống dưới.

Hứa tẩu hoàn toàn muốn biết rõ chuyện gì đang xảy ra, rất muốn đánh điện thoại tới công ti nói cho tiên sinh, nhưng lại băn khoăn tới tiểu thư nhỏ bé sẽ bị liên quan. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể tìm Hứa bá cứu mạng.

Sauk hi ghi địa chỉ trường mẫu giáo xong, vợ chồng Hứa bá cùng nhau đi đến ga ra. Lúc này, Nam Tuệ đã lấy xe máy từ ga ra đi ra, chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ lấy được địa chỉ là có thể xuất phát.

“Phu nhân, đi xe máy rất nguy hiểm, tôi lái xe chở cô đi đón tiểu thư có được không?” Hứa bá mở miệng nói.

“Cháu còn muốn tới mấy nơi nữa, đi xe máy sẽ thuận tiện hơn. Hơn nữa trước kia mỗi ngày cháu đều đi xe máy đi làm, kỹ thuật tốt lắm, hai người yên tâm đi.” Nam Tuệ hướng bọn họ cười.

“Phu nhân, hay là cô cứ để Hứa bá đi cùng cô có được không? Hắn biết nhà trẻ ở nơi nào, cô lần đầu tiên đến đó sẽ rất dễ lạc đường, nếu vì lạc đường mà không kịp thời gian đón tiểu thư, như vậy cô không phải tốn công vô ích một chuyến sao chứ?”

Hứa tẩu ôn nhu khuyên.

“Dì nói như vậy cũng có lý.”

“Hứa bá, ông còn không nhanh đi lấy xe ra.” Nhìn cô tựa hồ có chút bị thuyết phục, Hứa tẩu lập tức nắm chắc cơ hội nói với Hứa bá.

“Được được được.” Hứa bá liên tiếp trả lời ba câu, lập tức chạy vào ga ra, trong chốc lát liền đem xe đi ra.

Nam Tuệ bất đắc dĩ mỉm cười, trong lòng biết hai vợ chông bọn họ không chỉ lo lắng cho cô, mà còn lo lắng cho tiểu Đình Hoan là chủ yếu. Quên đi, khiến cho chính mắt bọn họ nhìn xem cô làm cái gì với tiểu Đình, lúc sau bọn họ sẽ biết được chính mình lo lắng căn bản là dư thừa.

“Vậy phiền toái bác, Hứa bá.” Cô tắt xe máy, đổi sang xe của Hứa bá.

Khoảng 20 phút sau thì đến nhà trẻ, Nam Tuệ đã nhận ra được đường đến đây, cô khẳng định lần sau nhất định sẽ tự mình đi xe máy tới đây, tuyệt đối sẽ không lạc đường.

Còn chưa tới bốn giờ, một số ít cha mẹ đến đón bọn nhỏ đang chờ ở cửa, Nam Tuệ nói với Hứa bá một tiếng, rồi xuống xe, ra chỗ cha mẹ bọn nhỏ đứng. Bốn giờ, cửa của nhà trẻ được mở ra, một đám cha mẹ đi vào trong đón đứa nhỏ của chính mình. Nam Tuệ cũng đi theo vào, sau đó phát hiện bọn trẻ con chạy ra được chia làm hai nhóm, một nhóm hướng về phía cha mẹ chạy đến, một nhóm khác lại chạy về phía chiếc xe ô tô, chuẩn bị lên xe. Cô nhìn thấy tiểu Đình Hoan đnag tiến về chiếc xe đó.

“Hoan Hoan.” Cô cất tiếng kêu lên, quyết định về sau sẽ dùng nhũ danh này để gọi con bé.

Cô bước nhanh đi ra phía trước, đi tới bên người tiểu Đình Hoan, vỗ nhẹ tay một chút vào bả vai của con bé.

“Hoan Hoan, mẹ tới đón con.” Cô ngồi xuống, mỉm cười nhìn con bé nói.

Đột nhiên thấy cô xuất hiện, Trử Đình Hoan ngây ngẩn cả người, chẳng biết tại sao lại gặp cô ở đây.

“Xin hỏi có chuyện gì không?” Thấy một người lạ chưa bao giờ gặp qua tiếp cận học trò của mình, giáo viên mẫu giáo nhanh chóng đi tới quan tâm.

“Xin chào, tôi là mẹ của Đình Hoan, tan học tới đón con bé.” Nam Tuệ đứng dậy, mỉm cười nhìn cô giáo nói.

Nghe thấy cô là mẹ của Đình Hoan, cô giáo không tự chủ được sửng sốt một chút. “Xin chào” nhanh chóng gật đầu chào, cô giáo xin lỗi nói: “Tuy cô nói là đến đón Đình Hoan, nhưng là Đình Hoan từ trước tới giờ luôn luôn đi xe của nhà trường về nhà, tôi chỉ sợ không có biện pháp để cô đón con bé.” Đột nhiên lại có một người lạ như thế đến, ai dám đưa đứa nhỏ cho cô?

Nam Tuệ đang định nói chuyện, một giáo viên mẫu giáo khác trong phòng học chạy ra, hướng về phía cô đi tới. “Cô Lâm” Cô ấy gọi, “Quản gia của Đình Hoan vừa gọi điện thoại đến, nói mẹ của Đình Hoan cùng Hứa bá sẽ đến đón con bé, hôm nay Đình Hoan không ngồi xe của trường đi về.”

Cô Lâm sau khi nghe xong nhìn về phía Nam Tuệ, trong mắt vẫn có chút nghi ngờ cùng phòng bị. “Mẹ của Đình Hoan cùng Hứa bá đến đây sao chứ?”

“Hứa bá đang ở trên xe chờ chúng tôi.” Nam Tuệ gật gật đầu.

“Vậy tôi tiễn hai người ra xe.” Cô giáo Lâm nói xong, chính mình dắt tay Đình Hoan, cùng Nam Tuệ đi ra ngoài

Nam Tuệ khóe miệng khẽ nhếch, cùng đi ra ngoài cửa. Cô biết cô giáo Lâm muốn đưa bọn họ đi ra ngoài là vì muốn xác định Hứa bá có đến đây, mà cô ấy nắm tay Đình Hoan như vậy là phòng bị nhỡ có xảy ra chuyện gì, chính mình có thể bảo vệ cho Hoan Hoan. Cô cũng thực thích một cô giáo cẩn thận như vậy

Đi ra cửa cùng Hoan Hoan và cô giáo Lâm. Hứa bá vốn đang ngồi ở trong xe vừa thấy cô đi ra liền mở cửa xe đi xuống.

“Cô giáo Lâm.” Hứa bá hướng về phía cô giáo gật gật đầu, rồi mới chuyển hướng Nam Tuệ cung kính kêu một tiếng, “Phu nhân.” sau đó đưa tay tiếp nhận cặp sách của Hoan Hoan đang ở trên tay của cô

“Cám ơn.” Nam Tuệ nhìn ông mỉm cười, bởi vì cái cặp sách này thật sự phải nặng tới mấy kg, không biết bên trong rốt cuộc mang cái gì nha?

Xác định Hứa bá có đến, cùng với cô ấy chính là mẹ của Đình Hoan, cô giáo Lâm yên tâm hướng bọn họ vẫy tay chào, xoay người rời đi.

“Hứa bá, McDonald’s có xa đây không?” sau khi lên xe, Nam Tuệ mở miệng hỏi.

“McDonald’s?” Hứa bá sửng sốt một chút.

“Đúng, cháu đột nhiên muốn ăn khoai tay chiên, còn có kem hình nón nữa.” Nam Tuệ mỉm cười nói, “Sẽ không phiền bác chứ?”

“Không.”

Sau khi xe lăn bánh đi trên đường, Nam Tuệ chuyển sự chý ý hướng đến đứa nhỏ im lặng đang ngồi bên cạnh cô. “Hoan Hoan, con có muốn ăn khoai tây chiên không?” Cô ôn nhu hỏi con bé. Đình Hoan im lặng lắc đầu.

“Hay là ăn kem hình nón?”

Đình Hoan lại lắc đầu.

“Gà rán thì sao?”

Đình Hoan vẫn là lắc đầu.

“Con chưa ăn McDonald’s bao giờ sao?” Nam Tuệ đổi câu hỏi khác, nghĩ rằng một đứa nhỏ thì phải rất thích McDonald’s mới đúng chứ.

Đình Hoan ngoài ý muốn gật đầu.

“Con không thích sao?” Cô lại hỏi.

Đình Hoan lúc này không có gật đầu cũng không có lắc đầu.

“Con không thích sao chứ?” Cô hỏi lại một lần nữa.

“Hứa nãi nãi nói đó là đồ ăn rác rưởi, không có dinh dưỡng.” Đình Hoan rốt cục cũng mở miệng nói chuyện, thanh âm rõ ràng trong vắt, rất là dễ nghe, chỉ tiếc ngữ khí lại có một áp lực. Nam Tuệ thiếu chút nữa đắc ý cười to. Điều cô nghĩ đến quả nhiên không có sai, không có một tiểu hài tử nào là không thích McDonald’s.

“Hữa nãi nãi nói vậy cũng đúng” Cô nhìn tiểu Đình Hoan gật gật đầu, “Nhưng là chỉ cần không thường xuyên ăn, lâu lâu ăn một chút cũng không ảnh hưởng. Con có muốn ăn không?”

Đình Hoan lập tức lộ ra vẻ mặt ao ước, nhưng là không dám gật đầu nói muốn, chính là nhìn cô không chớp mắt mà thôi.

“Phu nhân, đến nơi rồi, cô có muốn tôi xuống xe đi mua về đây, hay là hai người xuống xe đi vào trong ăn?” Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng của Hứa bá hỏi.

“Hứa bá xuống mua giúp cháu nhé.” Cô suy nghĩ một chút, rồi trả lời. Xem tình huống hiện tại, cô không nghĩ rằng sẽ cùng tiểu Đình Hoan xuống xe, đông đúc như vậy vẫn cần một người đàn ông xếp hàng mua đồ thì hơn?

“Được.” Hứa bá gật trả lời.

“Hoan Hoan, con muốn ăn cái gì?” Cô quay sang hỏi con bé.

“Vì sao cô cứ gọi cháu là Hoan Hoan? Cháu tên là Trử Đình Hoan.” Đình Hoan rốt cục nhịn không được nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì mỗi người khi còn nhỏ trừ tên của mình ra, đều còn một cái tên khác rất đáng yêu nha, con không có sao?” Đình Hoan lắc đầu.

“Vậy mẹ về sau sẽ gọi con là Hoan Hoan có được không? Hoan này nghĩa là khoái hoạt vui vẻ, sau này con so với các bạn sẽ nhanh nhẹn, vui vẻ và

đáng yêu hơn rất nhiều."

"Thật vậy sao?"

"Thật." Nam Tuệ dùng sức gật đầu, sau đó nhìn về phía cửa xe. "A, đã đến lượt Hứa bá chọn dồ rồi kìa, Hoan Hoan con muốn ăn cái gì, hay là ăn thức ăn giống mẹ nha?"

"Cháu–…"

"Sao? Không có việc gì đâu, con muốn ăn cái gì cứ nói đi."

"Cháu có thể ăn cái thứ mà có cả đồ chơi không?" Đình Hoan nho nhỏ giọng nói.

"Có đồ chơi? Thì ra là cơm trẻ em, mẹ biết rồi." Nam Tuệ mỉm cười, trong nháy mắt, cô nhìn lên phía trước thấy Hứa bá đang nhìn cô và tiểu Đình Hoan qua gương chiếu hậu cười cười, cô mỉm cười với Hứa bá làm ông bối rối quay đi..

"Hứa bá, bác có muốn ăn cái gì không?" Cô hỏi.

"Không có. Tôi đã là một lão già rồi, ăn loại thức ăn này sẽ không quen. Phu nhân cùng tiểu thư cứ ăn đi, không cần để ý đến tôi." Hứa bá lập tức lắc đầu.

"Vậy cháu sẽ mua phần của cháu và Hoan Hoan." Nam Tuệ nói xong mở cửa kính xe, hướng về phía cô phục vụ nói: "Cho tôi một phần cơm trẻ em, một phần khoai tây chiên, và một cây kem ốc quế."

"Được." Cô phục vụ mỉm cười hưởng ứng, nhận tiền rồi đưa cho cô một cái phiếu, kêu bọn họ tới phía trước nhận đồ.

Không đến hai phút, 2 phần đồ ăn đã được đưa đến, Nam Tuệ nhìn thấy đứa nhỏ bên cạnh vẻ mặt rất hứng thú, mong đợi nhưng lại không dams lộn xộn, cố nén cười, cô đưa phần cơm trẻ em đến cho tiểu Đình Hoan.

"Đây là phần cơm trẻ em của Hoan Hoan."

Con bé ngẩng đầu nhìn cô, trên mặt có vẻ yêu thương. Đồ ăn đã ở trong tay con bé, thế nhưng nó còn không dám di chuyển. Con bé còn nhỏ tuổi như vậy, tại sao lại phải chịu áp lực nhiều như vậy?

"Muốn mẹ giúp con mở ra không ?" Cô ôn nhu hỏi.

Hắn do dự gật đầu.

"Vậy con cầm lấy kem ốc quế này, thuận tiện ăn luôn giúp mẹ một chút được không? Bởi vì cái này mà không ăn nhanh nó sẽ bị chảy nha." Rồi cô đưa kem ốc quế cho con bé. Đình Hoan chần chờ nhìn kem ốc quế ở trên tay, rồi lại nhìn cô. " Mau ăn nha." Cô cổ vũ thúc giục.

Rốt cục, con bé cũng thật cẩn thận cúi đầu, nhẹ nhàng liếm kem ốc quế..

"Ăn có ngon không?" Nam Tuệ hỏi.

Con bé hai mắt sáng lên, dùng sức gật đầu.

Nam Tuệ nhịn không được mỉm cười. "Vậy ăn nhanh lên, đừng để cho kem bị chảy."

Đình Hoan lại dùng sức gật đầu, khờ dại cười, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ đáng yêu. Lại một lần, Nam Tuệ phát hiện Hứa bá theo gương chiếu hậu nhìn lén bọn họ, lúc này cô làm như không biết, giúp tiểu Đình Hoan mở phần cơm trẻ em, rồi đưa cho con bé.

"Được rồi." Cô đưa cho tiểu Đình Hoan nói, con bé dường như đã quên mất phần cơm này rồi.

Đình Hoan miễn cưỡng trả lại kem cho cô, Nam Tuệ biết con bé còn muốn ăn, nhưng trẻ con thì không nên ăn nhiều kem.

"Nhìn cái đồ chơi này xem này." Cô dùng đò chơi trong phần ăn trẻ em để đánh lạc hướng sự chú ý của tiểu Đình Hoan, con bé quả nhiên lập tức quên mất sự tồn tại của kem ốc quế. Vui vẻ ăn đồ ăn rồi chơi đồ chơi, ba mươi phút sau thì xe về đến nhà, cô cùng Hoan Hoan đã có điểm quen thuộc, ít nhất hai người đã cùng nhau ăn kem, cô liếm một ngụm rồi lại đưa tới trước mặt con bé cho con bé liếm một ngụm. Hơn nữa con bé cũng đã bắt đầu nói chuyện với cô, cũng sẽ trả lời những vấn đề mà cô hỏi.

Không đến một giờ ở chung, mà đã thu được hiệu quả như vậy, cô đã thực vừa lòng.

Cô tin tưởng rằng sẽ làm cho tiểu Đình Hoan thấy cô như mẹ ruột của con bé, hội đối cô làm nũng, quấn quít lấy cô, thậm chí đôi lúc còn có thể đối cô tức giận, giống như mẹ con bình thường, việc đó sẽ có ngày cô làm được. Cô sẽ chờ đợi ngày đó nhanh đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Nghe thấy tiếng xe từ ngoài đường, Hứa tẩu từ sô pha đứng lên, đi đến trước cửa nhìn một chút, kia chẳng phải xe của tiên sinh sao? Tiên sinh? Cậu ấy như thế nào đã trở lại?

Hứa tẩu vội vàng xoay người đi ra, đến chỗ Trử Lực Ngự.

"Tiên sinh, ngài không phải nói hôm nay muốn ở lại công ti làm thêm giờ, như thế nào sớm như vậy đã trở về?" Thậm chí so với ngày bình thường tiên sinh còn về sớm hơn, hại bà hoảng sợ. "Tôi còn không có chuẩn bị bữa tối, không biết ngài đã ăn cái gì chưa?"

"Không cần lo lắng tới ta, ta mang phu nhân đi ra ngoài ăn. Phu nhân đâu?" Trử Lực Ngự đi vào trong nhà.

"Phu nhân?" Hứa tẩu lúc này thực ngây dại.

"Làm sao vậy?" Cảm nhận được giọng nói của Hứa tẩu có phần sợ hãi, Trử Lực Ngự dừng lại cước bộ quay đầu lại nhìn.

"Phu nhân không có ở nhà." Hứa tẩu do dự nói.

Anh đột nhiên nhíu mày. "Cô ấy đi đâu vậy, tại sao lại không ở nhà?"

"Bởi vì tiên sinh nói là ở lại công ty làm thêm giờ, phu nhân nói dù sao cũng không có việc gì làm, liền mang tiểu thư đến khu chợ đêm."

"Vẫn còn sớm như vậy đã đến khu chợ đêm?" Trử Lực Ngự nhíu mày thắc mắc.

"Phu nhân nói đầu tiên sẽ đi dạo phố, sau đó đi ăn cơm, rồi mới đến khu chợ đêm, thời gian như vậy là rất hợp lý."

Cô đã làm anh hoàn toàn thất vọng, anh muốn có điều bất ngờ cho cô trong ngày hôm nay. Hôm nay là ngày bọn họ kết hôn tròn một tháng, chẳng nhẽ cô không biết sao? Thế mà một tiếng cũng không nói gì liền chạy tới khu chợ đêm chơi! Trử Lực Ngự có chút buồn bực.

"Chỉ có cô ấy cùng tiểu thư đến khu chợ đêm thôi sao?" Anh hỏi hứa tẩu.

"A Tùng đã đưa cô ấy đi, vì phu nhân muốn tự mình đi xe đạp."

"Đi xe đạp? Cô ấy điên sao chứ?" Trử Lực Ngự không khống chế được tức giận, quát.

Hứa tẩu nhịn không được run lên một chút, đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy tiên sinh lớn tiếng quát mắng, có vẻ như phu nhân đối với tiên sinh có ảnh hưởng rất lớn. Nhưng là một chút bà cũng không cảm thấy lo lắng, ngược lại còn nghĩ thấy thật cao hứng, bởi vì phu nhân đối đãi với tiểu thư thật tốt, chỉ cần phu nhân để ý tới tiểu thư, quan tâm đến tiểu thư, tin tưởng rằng không lâu sau, trong tương lai, tiên sinh cũng sẽ bị phu nhân làm ảnh hưởng, hai người cùng nhau chăm sóc tiểu thư, quan tâm đến tiểu thư. Tiên sinh có thể lấy được phu nhân thật sự là tốt quá!

"Giúp ta gọi điện thoại cho Hứa bá, hỏi xem họ ở nơi nào." Trử Lực Ngự thở sâu, nén giận, anh gọi điện thoại đến nhà hàng, hẹn bọn họ hoãn lại một chút.

Hứa tẩu gật gật đầu, nhanh chóng trở về phòng gọi điện thoại, Trử Lực Ngự gọi điện thoại cho nhà hàng xong mới tiến vào trong phòng.

Khu chợ đêm? Chợ đêm thì có cái gì để chơi? Nhiều người chen lấn, bán những sản phẩm chất lượng kém, thức ăn không hợp vệ sinh, lại còn rất ồn ào, anh thật không thể hiểu cô suy nghĩ cái gì.

Nhưng quan trọng bây giờ không phải là cô ấy nghĩ cái gì, trọng điểm là cô ấy mặc quần áo như thế nào để đi ra ngoài, sẽ không phải là áo sơ mi, quần bò, chân đi dép lê chứ?

Trử Lực Ngự bỗng nhiên than nhẹ một tiếng.

Anh đã lấy cô được một tháng, anh biết rằng chắc chắn đến 99% điều đó sẽ xảy ra. Để tránh trường hợp nhà hàng không cho vào vì「 trang phục không chỉnh tề」, anh sẽ đem một chiếc váy và một đôi giày để cho cô thay.

Anh trở về phòng, nhanh chóng tìm cho cô một chiếc váy thích hợp và một đôi giày cao gót hợp với chiếc váy, cho vào một chiếc túi, rồi trở về phòng khách. "Thế nào, có liên lạc gì không? Bọn họ hiện tại đang ở nơi nào?"

"Điện thoại không có ai tiếp." Hứa tẩu nhanh chóng đáp lại. Trử Lực Ngự nhịn không được lại nhíu mày. "Di động của phu nhân cũng không ai tiếp?"

Hứa tẩu lắc đầu, vì bọn họ giải thích: "Có thể là bọn họ đang đi trên đường chơi vui vẻ, nên không nghe thấy tiếng điện thoại kêu."

"Dì chắc chắn là bọn họ đi đến khu chợ đêm?" Trử Lực Ngự nhíu mày hỏi.

"Phu nhân nói chỗ đó phu nhân biết rất rõ, chỗ nào có thức ăn ngon, chỗ nào có thể đọc sách, chơi đùa vui vẻ, phu nhân đều biết." Hứa tẩu gật đầu trả lời.

"Dì tiếp tục gọi điện cho bọn họ, nếu liên lạc được với bọn họ, thì bảo cô ấy ngay lập tức gọi điện cho ta, bây giờ ta sẽ lái xe đi tìm." Trử Lực Ngự thoáng suy tư một chút, nhìn Hứa tẩu nói.

"Được." Hứa tẩu tiễn anh ra ngoài cửa, rồi trở lại phòng tiếp tục gọi điện thoại, cầu nguyện mau mau có người nhận điện đi thôi.

Trử Lực Ngự lái xe đến ngã ba, di động vẫn không thấy có người gọi đến. Làm cái gì quỷ vậy, chẳng lẽ cho tới bây giờ Hứa tẩu vẫn không liên lạc được với cô ấy sao?

Đã sắp đến gần Đại học Quốc gia Đài Loan, anh không thể không tiên tìm một chỗ dừng xe. Vừa vặn, có một chiếc xe rời đi, anh lập tức đánh xe vào đó, giải quyết được vấn đề dừng xe.

Xe đã tìm được chỗ đỗ, anh lập tức cầm lấy di động, gọi điện thoại cho Hứa tẩu.

"Hứa tẩu, là ta. Vẫn chưa liên lạc được với phu nhân sao?" Anh trầm giọng hỏi.

"Tiên sinh, tôi vừa mới gọi điện thoại, phu nhân nói cô ấy sẽ gọi điện thoại cho ngài." Hứa tẩu ở đầu dây bên kia nói.

"Ta biết rồi, cám ơn."

Anh vừa ngắt điện thoại, di động liền có tiếng chuông, anh nhìn nó một chút, đúng rồi, chính là người vợ thân yêu của anh. "Uy, lão bà, em đang ở đâu?" Anh nhấc điện thoại nghe, trực tiếp hỏi. "Lão công, anh không phải nói là làm thêm giờ sao? Như thế nào đột nhiên lại về sớm, dọa Hứa tẩu ngạc nhiên như vậy. Anh hiện tại đang ở đâu vậy? Hứa tẩu nói anh lái xe đến khu chợ đêm, đã đến nơi chưa vậy?" Thanh âm của cô có chút cao vút, nghe ra có điểm hưng phấn.

"Anh vừa tới."

"Thật tốt quá, bây giờ em đang xếp hàng để mua bánh tiêu, cũng sắp muốn đến lượt rồi, em sẽ mua luôn cho anh một chiếc, anh nhanh tới đây đi." Ngay sau đó cô còn nói: "Mà anh có biết quán bán bánh tiêu nổi tiếng nhất ở đâu không?"

Ai muốn ăn cái bánh tiêu đó? Đó là cái gì vậy? Trử Lực Ngự nhíu mày, thắc mắc trong lòng, mở miệng lại nói: "Anh là tới đón em đi ăn cơm, lão bà. Anh đã đã đặt chỗ ở nhà hàng rồi."

"Vậy sao, nhưng hôm nay em muốn ăn bánh tiêu."

"Anh đã đặt chỗ ở nhà hàng Mexico, lần trước em xem tạp chí, chẳng phải đã nói muốn đến chỗ đó ăn mà." Anh nói.

"Thật vậy sao? Nhưng làm sao bây giờ, một khi đã đến khu chợ đêm, em chỉ còn thích ăn bánh tiêu thôi. Nhà hàng Mexico để lần sau chúng ta cùng đi ăn có được không?"

"Em biết hôm nay là ngày gì không?" Anh hỏi cô.

"Ngày gì?"

"Ngày kỷ niệm chúng ta kết hôn tròn một tháng."

Điện thoại đầu dây bên kia là một mảnh trầm tĩnh, tiếp theo bỗng nhiên lại truyền đến một tiếng cười to. "Ha ha…"

Trử Lực Ngự phải đem di động đưa ra xa khỏi tai, mới không bị tiếng cười của cô làm thủng màng nhĩ.

"Em rốt cuộc đang cười cái gì? Chuyện gì buồn cười đến vậy?" Anh nhíu mày hỏi, muốn làm rõ xem trong lời nói của mình có cái gì buồn cười, làm cho cô cười to đến vậy.

"Em…… Em chỉ nghe…… Nghe qua kỷ niệm tiểu hài tử đầy tháng tuổi hoặc kỷ niệm một năm kết hôn, …… Chưa từng nghe qua kỉ niệm tròn một tháng kết hôn, ha ha… Rất buồn cười… Ha ha…" Nam Tuệ đầu dây bên kia cười không thể ngừng.

Trử Lực Ngự nhất thời xấu hổ không biết nói gì. Nghe Nam Tuệ nói như vậy, anh cũng thấy việc làm của chính mình tựa hồ có điểm buồn cười, nhưng là anh nhớ rõ ngày cưới của bọn họ, còn muốn dành cho cô ấy một bất ngờ thì có gì sai, cũng là bởi vì anh yêu cô, muốn chăm sóc cô, đem đến cho cô những niềm vui. Những việc đó có gì đáng cười sao?

Anh không nói lại câu nào, làm cho cô không dám cười nữa. "Uy, anh còn nghe máy không vậy?"

"Không còn."

“Anh rõ ràng đang nghe máy đó thôi. Anh tức giận sao? Đừng tức giận nha.” Cô khẽ cười nói, “Anh nhanh đến đây đi, em mời anh ăn bánh tiêu, để mừng kỷ niệm ngày cưới của chúng ta.”

“Em còn đang cười anh đúng không?”

“Đâu có?” Giọng nói của cô đầy nghiêm túc nhưng vẫn không át chế được ý cười

“Anh không nghĩ sẽ ăn bánh tiêu.” Anh cự tuyệt.

“Không sao, ở đây cái gì cũng có, anh muốn ăn cái gì cũng được.”

“Anh muốn ăn đồ ăn Mexico.”Anh cố ý nói.

“Cũng được, em nhớ rõ ở khu chợ đêm cũng có bán đồ ăn Mexico, em sẽ đi tìm mua cho anh.”

“Em cứ phải quyết tâm ở lại khu chợ đêm này sao?” Trử Lực Ngự hỏi.

“Một khi đã đến đây, sao lại có thể tay không trở về được? Anh đi theo em đi mà, lão công. Hôm nay anh cùng em đến khu chợ đêm, ngày mai, ngày kia, những ngày khác, mặc kệ anh muốn đi đâu, muốn ăn cái gì hoặc làm cái gì, em đều đồng ý vô điều kiện có được không?”

Trử Lực Ngự nhíu mày, cảm thấy giao dịch này tựa hồ cũng không tệ lắm.

“Lời này là em nói đó nha, đồng ý vô điều kiện.”

“Đương nhiên, một lời đã nói, tứ mã nan truy.”

“Một lời đã định. Anh qua chỗ em ngay đây.”

“Em chờ anh.”

Nam Tuệ mỉm cười cất di động vào ví, lòng tràn đầy vui mừng.

Trường hợp này vượt qua dự đoán của cô nha, không tốn công sức để nghĩ cách, cũng có thể giúp cha con bọn họ có cơ hội ở chung, thật sự là rất cảm tạ ông trời an bài.

“Phu nhân, một khi tiên sinh đã tới đây, tôi liền mang tiêu thư về nhà.”

“Cái gì?” Lời nói của Hứa bá làm cô thấy ngạc nhiên, “Vì sao bá bá lại nói như vậy?” Cô hỏi

“Hôm nay là ngày kỉ niệm của phu nhân cùng tiên sinh, tôi nghĩ tiên sinh thực hy vọng cùng phu nhân, chỉ có hai người cùng đi dạo phố mới đúng, cho nên…”

“Anh ấy hi vọng chứ không phải cháu hi vọng nha.” Nam Tuệ quả quyết nói “Cháu thích cảm giác một nhà ba người cùng nhau đi dạo phố hơn.”

“Nhưng là phu nhân, cháu nên biết tiên sinh cùng tiểu thư, hai người bọn họ căn bản không có biện pháp ở chung cùng một chỗ.” Hứa bá vẻ mặt lo lắng nói.

“Điểm ấy bá bá không cần lo lắng, có cháu ở đây mà, hơn nữa bọn họ là cha con với nhau mà.” Nam Tuệ mỉm cười an ủi.

“Nhưng là……..”

“Đừng lo lắng, không có việc gì. Bá bá hãy đi nhanh đi, đừng để cho anh ấy thấy, còn có, đem di động tắt đi.” Cô thúc giục, không quên.

Hứa bá hoang mang, sững lại nhìn cô.

“Đề phòng lúc anh ấy gặp bá bá, muốn giao Hoan Hoan cho bá đem về, cho nên cháu mới bảo bá đi nhanh đi. Di động cũng phải tắt đi đề phòng anh ấy gọi điện cho bá, làm cho anh ấy không thể liên lạc với bá được.” Nam Tuệ mỉm cười giải thích.

“Làm như vậy có được không?” Hứa bá lo lắng hỏi.

“Quan hệ của bọn họ nhất định phải được cải thiện, không thể để tình trạng như thế này xảy ra mãi được, Hứa bá.” Cô ngưng lại nhì Hứa bá, “Bá bá cùng Hứa tẩu đều rất yêu thương Hoan Hoan, cháu nghĩ hai người nhất định thực hy vọng Hoan Hoan có thể nhận được sự quan tâm của ba ba? Bá bá yên tâm, cháu nhất định sẽ làm hi vọng đó trở thành hiện thực.”

“Phu nhân, tiên sinh có thể lấy được cháu, thật sự là rất tốt.” Hứa bá nhìn không chớp mắt vào Nam Tuệ, thanh âm có chút khẽ khàn khàn.

“Bá bá đi nhanh đi, lái xe cẩn thận một chút.” Cô mỉm cười thúc giục.

"Vậy tiểu thư phiền toái phu nhân rồi." Hứa bá nhìn về phía tiểu Đình Hoan đang chơi những trò chơi lần đầu tiên được trông thấy, nói.

"Bá bá nói gì vậy, Hứa bá, Hoan Hoan là con gái của cháu mà." Nam Tuệ mỉm cười, lắc đầu.

Hứa bá cười ngẩn ngơ một chút, vẫy tay chào, rồi xoay người rời đi.

Chờ Hứa bá rời đi, Nam Tuệ đi đến cạnh tiểu Đình Hoan, nhìn Hoan Hoan đang chơi hỏi. "Chơi vui không?" Cô ôn nhu hỏi.

"Có ạ." Đình Hoan dùng sức gật đầu, vẻ mặt cười vui như hoa.

"Vậy con không cảm ơn mẹ sao?"

"Cảm ơn mami."

A, cái từ mami thật dễ nghe nha. Nam Tuệ rất vui mừng.

Gần đây Hoan Hoan đã bắt đầu gọi cô là mami, những lúc cao hứng còn ôm cô làm nũng, giáo viên ở nhà trẻ cũng nói Hoan Hoan thay đổi rất nhiều, câu nói đầu tiên của Hoan Hoan là cho cô cảm thấy vui nhất chính là ở trường học, Hoan Hoan bảo với các cô giáo "Đây là mami của con", làm cho cô nghe xong cảm thấy thật hạnh phúc, thật đúng là không uổng công nửa tháng nay, cô dậy sớm để chào Hoan Hoan bằng một nụ hôn trước khi đi học, sau khi tan học lại đến đón Hoan Hoan, mang con bé đi chơi khắp nơi.

Cô muốn có được tình cảm của con bé dành cho cô, hiện tại chỉ còn có việc giúp hai cha con họ gần gũi với nhau hơn.

"Mami, con không có tiền." Đình Hoan bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

"Vậy chúng ta có thể đổi để lấy một món quà." Nam Tuệ mỉm cười nói, cầm theo chiếc cốc nhựa đến, sau đó cầm theo 2 tấm phiếu "Đến đây" cô dẫn tay Hoan Hoan đi, nơi đây có rất nhiều trò chơi mà bọn trẻ con thích.

"Ông chủ" Cô cất tiếng gọi, sau khi đổi đồ vật cho khách xpng ông chủ liền quay về phía cô, cô liền đưa cho ông ta 2 tấm phiếu đang cầm trên tay. "Có thể đổi được cái gì vậy?"

Ông chủ cầm hai tấm phiếu xem một chút, ngẩng đầu chỉ về phía tủ kính.

"Những thứ trong này đều có thể đổi được, hàng trên có thể đổi một cái, nếu là tầng dưới này có thể đổi hai cái." Ông chủ nhìn cô nói.

"Hoan Hoan, con thích cái gì?"

Cô ngồi xuống, cùng chọn đồ chơi cùng Hoan Hoan, kết quả, con bé chọn một tập thẻ mỹ nhân ngư, cùng một quyển vẽ cũng giống như vẽ các nàng tiên cá. Chọn được hai thứ đó, Hoan Hoan rất vui mừng, còn chủ động đi tới hôn vào má cô.

"Cám ơn mami."

"Không có chi." Nam Tuệ nắm tay Hoan Hoan, cảm động, hôn lên mặt tiểu Đình Hoan một cái, rồi mới nắm bàn tay nhỏ bé đứng dậy, đi trên đường, cô nhìn xung quanh. Lão công hình như chưa có tới. Cô đang suy nghĩ, đột nhiên lại nhìn thấy Trử Lực Ngự, cùng lúc anh cũng nhìn thấy cô, sau đó nhìn cô mỉm cười.

Nam Tuệ cảm giác nghe thấy tiếng tim đập, trống ngực đột nhiên đập nhanh hơn.

Anh cười rộ lên trông thực đẹp trai, ở chung với anh một tháng, cô cũng đã dần quen có anh ở bên người, nhưng là mỗi lần anh mỉm cười với cô, vì sao trái tim của cô luôn rối loạn tuần suất như vậy? Đây thật sự là một vấn đề rất kỳ quái, chẳng nhẽ trái tim của cô bị bệnh gì sao?

"Mami, chúng ta đi chơi những đâu nữa?" Hoan Hoan kéo tay cô hỏi, hoàn toàn không chú ý tới sẽ ba ba đang đến gần.

"Lão bà." rốt cục đã tìm được lão bà, Trử Lực Ngự vui vẻ kêu lên, đi đến bên cạnh cô.

Đột nhiên nghe thấy giọng nói của ba ba, Đình Hoan nhất thời cả người cứng đờ, lập tức quay đầu nhìn về phía Trử Lực Ngự, lộ ra biểu tình chẳng biết làm sao.

Nam Tuệ nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé đang trở nên cứng ngắt, mỉm cười nhìn con bé nói. "Hoan Hoan, con không chào ba ba sao?" Cô ôn nhu nhắc nhở.

"Ba ba." Đình Hoan cúi đầu, nhỏ giọng gọi, trên mặt vốn có một nụ cười sáng lạn, nhưng kể từ khi ba ba đến nó đã biến mất không thấy bóng dáng.

Vì thế, Nam Tuệ nhịn không được nhìn Trử Lực Ngự nhíu nhíu mày đầu.

"Làm sao vậy?" Trử Lực Ngự chỉ cảm thấy không hiểu.

"Con gái gọi, tại sao anh không trả lời?" Cô bất mãn nói.

Nghe vậy anh liền chuyển tầm mắt xuống chỗ Hoan Hoan đứng, sau đó nghiêm túc "Ân" một tiếng, làm Nam Tuệ thiếu chút nữa nhịn không được đá cho anh một cước.

"Hứa bá đâu?" Anh ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh hỏi.

"Em bảo bá bá đi về trước rồi." Cô trừng mắt nhìn anh, trên mặt tràn ngập biểu tình cảnh cáo.

Trử Lực Ngự dù sao cũng là người thông minh, lập tức liền hiểu được dụng ý của cô.

Anh nhìn về phía sau lưng cô, có người đang cúi đầu đứng thẳng, im lặng không nói gì, cơ hồ làm cho người ta cảm giác không có sự tồn tại của nó, không tự chủ được than nhẹ một tiếng.

Kỳ thật anh cũng không chán ghét gì nữ nhân không cùng huyết thống này— dù sao anh cùng cha mẹ cũng không có cùng huyết thống, chỉ là anh không biết phải đối xử, chăm sóc con bé như thế nào, hơn nữa công việc đã chiếm quá nhiều thời gian của anh, làm cho anh dù tưởng muốn cải thiện quan hệ cha con giữa bọn họ cũng không có cơ hôi, đúng là tâm có thừa mà lực không đủ. Nói thật, đối với tình yêu và hôn nhân, anh chưa bao giờ mong đợi nó.

Anh không mong đợi bởi vì chính anh là trẻ mồ côi, đã bị cha mẹ vứt bỏ, sau khi được ba mẹ bây giờ nhận nuôi, sống ở Trử gia anh đã được chứng kiến. Ông nội có ba người vợ, Nhị thúc có hai người, dì cả 2 lần kết hôn, dì hai đang ở đòi li hôn, cuối cùng là dì ba không tin tưởng vào hôn nhâ.

Ở Trử gia chỉ có ba mẹ anh, cùng nhau chung sống đến tận bây giờ, yêu thương nhau, nhưng lại không có con, cho nên lúc mẹ anh bốn mươi lăm tuổi đã nhận nuôi anh.

Đảo mắt cũng được hai mươi năm, ba mẹ anh cũng đã lớn tuổi, ước mơ lớn nhất chính là có cháu bế, cho nên năm đó anh mới có để cha mẹ sắp xếp, cũng chính là cùng mẹ của Đình Hoan kết hôn, nhưng là ai biết kết quả lại biến thành như vậy?

Bởi vậy đối với Đình Hoan, anh cảm thấy phải có một phần trách nhiệm.

Đó cũng là lý do làm anh muốn tái hôn, nếu anh không thể chăm sóc được cho Đình Hoan, như vậy ít nhất anh cũng nên tìm một người có thể chăm sóc tốt cho con bé, yêu thương con bé như con gái mình, bởi vậy một lần nữa anh mới quyết định kết hôn.

Thế nhưng nằm ngoài ý muốn của anh là anh đã thú được một lão bà tuyệt vời như vậy, làm cho anh cảm nhận được tình yêu và hôn nhân thật hạnh phúc, anh thật sự là quá may mắn!

"Được rồi, hiện tại hai người muốn đi đến chỗ nào?" Khóe miệng khẽ nhếch, anh giả bộ vẻ mặt nhận mệnh lệnh, thở dài nói.

"Làm sao lại có vẻ mặt bất đắc dĩ như vậy?"

"Là bất đắc dĩ thật nha." Anh xắn tay áo lên.

Nam Tuệ nhíu mày, hỏi anh: "Anh định là gì vậy?"

"Chuẩn bị."

"Chuẩn bị cái gì?" Cô rất thắc mắc, không thể không hỏi.

"Em không thấy người càng ngày càng đông sao?" Anh không đáp lại câu hỏi.

"Đó là đương nhiên nha, trong này là khu chợ đêm, đương nhiên phải có nhiều người qua lại." Cô nói.

"Cho nên."

"Cho nên cái gì?" Cô thực sự không hiểu anh muốn làm gì "Cho nên cái gì?" Anh vẫn không trả lời. "Uy! Anh muốn làm em tức giận sao.".

"Cho nên như vậy." Anh nhìn cô, sau đó đột nhiên xoay người, một tay ôm lấy tiểu Đình Hoan, làm cho con bé an ổn ngồi ở cánh tay của anh.

Nam Tuệ trong nháy mắt hiểu được sự việc, bỗng nhiên mỉm cười, rốt cục cũng hiểu được việc làm của anh.

Còn tiểu Đình Hoan, hai mắt to tròn ngạc nhiên nhìn ba ba, bị dọa đến mức ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Đình Hoan mặc dù là một đứa trẻ rất nhạy cảm, nhưng dù sao con bé mới chỉ có 6 tuổi, chỉ cần được chơi vui vẻ, thì sẽ quên sạch những chuyện đã xảy ra. Sự thật sau khi chơi vui vẻ đã chứng minh, xung quanh con bé bây giờ chỉ có ba ba, đã không còn chỗ cho mami, gặp cái gì thú vị, người thứ nhất nghĩ tới chính là ba ba; đi chơi mệt, cũng muốn được ba ba bế; muốn mua cái gì, cũng là hỏi ý kiến ba ba đầu tiên, làm cho cô không khỏi cảm thấy ghen tị.

Đó chính là sự khác biệt, trai đẹp sẽ luôn hấp dẫn được mọi người, không phân biệt lứa tuổi, thật sự là đáng buồn nha. Nam Tuệ không khỏi thở dài.

Đã gần đến 10 giờ, ba người bọn họ cũng đã chơi rất vui vẻ, Hoan Hoan đã mệt tới mức lăn ra ngủ, hiện tại con bé đang ngủ trong lòng cô. Ba người bọn họ đang trên đường về nhà.

"Làm sao lại im lặng như vậy, lo lắng ảnh hưởng tới Hoan Hoan đang ngủ sao?" Trử Lực Ngự mở miệng hỏi.

"Không phải, em là đang ghen tị." Nam Tuệ thành thật trả lời.

"Ghen tị cái gì?"

"Nửa tháng, mỗi ngày em đều phải vắt óc suy nghĩ, thật vất vả mới làm cho Hoan Hoan vui vẻ nhận mẹ mẹ này, không nghĩ tới anh chỉ cần dùng đến một buổi tối— không đúng, phải nói ba giờ mà thôi, khiến cho con bé yêu anh như vậy, thật sự là làm cho người ta buồn bực." Cô thở dài nói, ngữ khí lí lộ vẻ ta thật đáng thương cùng ai oán.

"Đừng giả vờ đáng thương, chẳng lẽ chuyện này không phải do em sắp đặt sao?" Trử Lực Ngự nhấn mạnh.

"Sắp đặt gì?" Giọng nói của cô siêu vô tội.

"Giả vờ đáng thương xong, bây giờ còn muốn giả ngốc?"

"Cái gì giả ngốc, em căn bản là không biết anh đang nói cái gì."

"Không biết mới là lạ." Anh hừ nhẹ một tiếng, "Đừng cho rằng anh không biết em đang làm cái gì."

"Em làm cái gì?" Ngữ khí của cô càng vô tội.

"Thu mua lòng người, phá vỡ triều chính."

"Cái gì?" Cô ngạc nhiên kêu lên, anh lại thừa dịp xe dừng đèn đỏ, đột nhiên cúi xuống hôn cô, làm cô hoàn toàn bất ngờ.

"Cám ơn em, bà xã." Anh đột nhiên nhìn thẳng vào mắt cô, dịu dàng nói.

Đối mặt với anh như vậy, Nam Tuệ đột nhiên thấy có chút ngượng ngùng.

"Cảm ơn cái gì, em có làm được cái gì đâu." Cô xấu hổ, cắn môi.

"Em đã làm mẹ Hoan Hoan, làm cho con bé nhận anh là ba ba, làm cho cha con anh có một gia đình đầy đủ."

"Cha con anh đã có một căn nhà rất sang trọng và thoải mái."

"Nhưng không đầy đủ, có em thì gia đình của cha con anh mới trở nên đầy đủ." Anh chăm chú nhìn cô, "Cám ơn em, bà xã."

Oa, nổi da gà, nổi da gà rồi.

"Anh đừng hơi một tí lại đi nói những câu sến như vậy có được không, như vậy em nghe thực không quen." Cô nhịn không được động bả vai, lại nghĩ đến Hoan Hoan đang nằm trong long mình, cô thật cẩn thận làm bả vai hạ xuống dưới.

Đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, chiếc xe dần dần di chuyển, tầm mắt của anh cũng tạm thời di chuyển, bởi vậy mà Nam Tuệ mới trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trong lời nói vừa rồi của anh, làm cho cô đột nhiên sinh ra chút nghi hoặc, cảm giác giống như anh cũng rất buồn rầu về quan hệ lúc trước của chính mình và Hoan Hoan, lại không có phương pháp giải thích. Do cô quá mẫn cảm, đã nghĩ nhiều quá rồi sao?

"Ông xã." Cô do dự mở miệng gọi.

"Ừ?" Anh nhìn qua kính chiếu hậu nhìn cô.

"Cùng Hoan Hoan ở chung một chỗ đối với anh mà nói có gì đó miễn cưỡng sao?" Cô nhìn qua kính chiếu hậu nhìn thẳng vào mắt anh.

Lúc đầu Trử Lực Ngự trầm mặc, không có biểu hiện gì khác thường xuất hiện trên mặt anh, sau đó lại bỗng nhiên khẽ thở dài.

“Em đã biết?” Anh hỏi, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

“Ừ.”

“Hứa bá nói?”

“Em hỏi Hứa tẩu, rốt cuộc anh cùng Hoan Hoan trong lúc đó đã xuất hiện vấn đề gì, lúc đó Hứa tẩu cùng Hứa bá mới nói cho em, anh đừng trách bọn họ.”

“Anh không hề trách bất kỳ ai, muốn trách chỉ có thể trách chính mình.” Anh trầm mặc một chút, đột nhiên mở miệng nói.

Nam Tuệ có chút bất ngờ. Anh không trách bất kỳ người nào, vậy vì sao anh lại muốn tự trách mình? “Vì sao?” Cô đem nghi hoặc hỏi ra, “Hứa bá cùng Hứa tẩu đều cho rằng anh nguyện ý nuôi dưỡng Hoan Hoan đã là nhân chí nghĩa hết.”

“Nhưng là em cũng không cho rằng đó là đúng?” Anh quay đầu lại nhìn cô.

“Em nghĩ một khi đã quyết định muốn nuôi dưỡng đứa nhỏ, nên thực hiện đúng trách nhiệm của cha mẹ, mà trách nhiệm của cha mẹ không phải chỉ có cung cấp vật chất để cho chúng hưởng thụ, mà còn phải quan tâm, thương yêu đến chúng.” Cô thành thật nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Anh cũng đồng ý.” Anh gật đầu, “Cho nên anh mới nghĩ đến việc tái hôn, tìm một người mẹ cho Hoan Hoan.”

“Điều này chứng tỏ vẻ anh có quan tâm đến Hoan Hoan, một khi đã như vậy, làm sao lại phải trách cứ chính mình?”

“Không ai biết, ba ba của Hoan Hoan là ai.”

“Em biết, Hứa tẩu nói mẹ của Hoan Hoan không muốn nói cho bất luận kẻ nào.”

“Cô ấy không phải không muốn, mà là đến chính cô ấy cũng không biết ba ba của Hoan Hoan là ai.

“Sao có thể như thế?” Nam Tuệ nhịn không được kinh ngạc kêu lên, Đình Hoan ở trong lòng cô bị kinh động di chuyển thân thể một chút, sau đó lại tiếp tục ngủ. Cô thật cẩn thận im lặng một lúc, xác định Hoan Hoan đã tiếp tục ngủ, mới dám mở miệng nói chuyện, khống chế âm lượng thật nhỏ.

“Như thế nào có thể, đến ba ba của đứa nhỏ là ai cũng không biết? Điều này sao có thể xảy ra.” Cô nhíu mày nhìn Trử Lực Ngự, giọng nói tràn ngập nghi hoặc cùng khó hiểu.

“Vì trả thù anh, trong khoảng thời gian đó, cô ấy đã phát sinh quan hệ với rất nhiều người đàn ông khác.”

Nam Tuệ bị điều khó có thể tin này làm cho sợ tới mức hai mắt mở to, nói không lên lời. “Cô ấy……”

“Là do anh đã sai, nếu anh có thể để ý đến cô ấy nhiều hơn, quan tâm cô ấy một chút, nếu dành nhiều thời gian cho hôn nhân hơn sự nghiệp, có lẽ cô ấy sẽ không biến thành như vậy.” Anh lặng lẽ nói, ngữ khí không che dấu được ý tự trách.

Cho dù như thế, hành vi cử chỉ của cô ấy cũng rất quá đáng, một người đã kết hôn, có trượng phu rồi, thế nhưng còn cùng nam nhân khác phát sinh quan hệ, nghiêm trọng hơn cả là đến ngay cả khi mang thai cũng không rõ ba ba của đứa nhỏ là ai, chuyện này không phải rất khoa trương sao?

Nhưng là chờ một chút, anh vừa rồi có phải là nói hai chữ “trả thù” ? Mẹ của Hoan Hoan muốn trả thù cái gì đây? “Anh từng phản bội cô ấy?” Cô thốt lên.

“Không có.” Anh nhanh chóng trả lời, “Mặc dù anh chưa từng mong có cuộc hôn nhân đó, nhưng là một khi đã kết hôn cần phải chung thủy, đây là suy nghĩ và nguyên tắc của anh đối với hôn nhân.”

Nam Tuệ không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm .

“Vậy vừa rồi anh nói trả thù là như thế nào?”

“Anh không thương cô ấy.”

“Cho nên anh lừa gạt tình cảm của cô ấy, nói với cô ấy rằng anh yêu cô ấy, cô ấy bởi vì tin tưởng như vậy, mới cùng anh kết hôn, kết quả sau đó mới phát hiện căn bản không phải như vậy sao?”

“Anh chưa bao giờ nói yêu cô ấy, anh chỉ nói rằng sẽ chung thủy trong hôn nhân.”

“Vấn đề chung thủy trong hôn nhân đối với nữ nhân mà nói chính là ý tứ anh yêu cô ấy, kết quả lại không như mong đợi, chờ mong liền biến thành thương tổn.” Nam Tuệ thở dài nói.

Trử Lực Ngự không biết phải nói gì, logic kỳ quái này cũng là sau khi anh cùng mẹ của Hoan Hoan cãi nhau, cô ấy đã kêu gào khóc lóc, chỉ ra hận thù của cô ấy, lúc đó anh mới biết được chung thủy với hôn nhâ chẳng khác nào yêu nhau. Anh chưa từng nghĩ hao khái niệm này sẽ được đánh đồng, đối với anh mà nói, chung thủy với hôn nhân chẳng khác nào trách nhiệm mà thôi, tuyệt không có khả năng giống như yêu. Yêu chỉ là một thứ hư ảo, nhưng

anh không thể phủ nhận sự tồn tại của nó. Anh cho rằng nó giống như không khí, nhìn không thấy, cũng không thật sự tồn tại, nhưng là không thể không có nó, không có gì có thể thay thế được nó hoặc bằng nó. Anh cũng là gần đây nhất mới lĩnh ngộ được đạo lý này, bởi vì anh đã yêu một người, anh yêu Nam Tuệ.

***

Đình Hoan cùng ba ba cải thiện được quan hệ, làm cho Nam Tuệ giống như đột nhiên mất đi trọng tâm của cuộc sống, trở nên rất nhàm chán.

Nếu theo kế hoạch trước đây của cô, vốn là định phải gần một tháng mới có thể cải thiện tình cảm của cô cùng Hoan Hoan, sau đó lại cần đến ít nhất một tháng nữa để giúp cha con họ cải thiện quan hệ, thậm chí cô còn đã chuẩn bị tâm lý trường kì kháng chiến, dù sao đứa nhỏ cũng không phải là con ruột của anh, hơn thế nữa đứa nhỏ này lại còn do chính vợ của mình phản bội mình mà sinh ra.

Nhưng là, nên nói như thế nào đây? Là cô đem sự tình phức tạp hóa vấn đề, hay là do cô nghĩ rằng Trử Lực Ngự rất hời hợt, tầm thường, lạnh lùng, vô tình đây? Thế nhưng anh chỉ cần dùng ba giờ, cùng Hoan Hoan dạo chơi khu chợ đêm, đã có thể phá vỡ hình tượng phụ thân lạnh lùng nghiêm túc trong quá khứ, biến thành một ba ba yêu thương con gái.

Hứa bá, Hứa tẩu biết được chuyện này, đã cảm ơn cô không dưới một trăm lần, hại cô cảm thấy mình thật sự không xứng đáng, bởi vì căn bản là cô cái gì cũng chưa có làm nha, hết thảy toàn là do Trử Lực Ngự có một trái tim yêu thương. Anh là một nam nhân rất tốt, cô có thể gả cho anh, có thể nói là tam sinh hữu hạnh.

Nhưng mà, may mắn này, hạnh phúc này vốn là thuộc về Danh Lị, căn bản là không thuộc về cô, chính cô đã cướp đoạt lấy của Danh Lị.

Tâm tình thực trầm trọng, tình cảm của cô thật mâu thuẫn, cô rốt cuộc nên thể hiện nó như thế nào đây? Aizzz!

"Làm sao vậy? Vì sao lại thở dài?"

Đột nhiên có một vòng tay vòng qua eo của, kéo cô vào một bộ ngực rắn chắc.

Nam Tuệ đã hoàn toàn có thói quen rúc vào trong lồng của ngực anh, hơi thở của anh, cảm giác vô cùng thoải mái.

"Anh vào phòng khi nào vậy? Em còn tưởng anh sẽ ở lại thư phòng xử lý công việc."

Vì thực hiện ước định với Hoan Hoan "Ba ba về nhà ăn cơm chiều", mỗi ngày cứ đến 7 giờ là anh có mặt ở nhà để ăn cơm tối, sau đó đem những công việc chưa xử lý kịp mang về nhà xử lý nốt, bình thường đều làm việc tới tận 12 giờ đêm, có đôi khi còn muộn hơn thế mới trở về phòng nghỉ ngơi.

"Hôm nay phần lớn công việc đều đã được xử lý xong ở công ty rồi, chỉ có hai văn bản tiếng Anh mà thôi. Em vì sao lại thở dài? Đang phiền não cái gì sao ?" Anh hỏi lại, quay trở về chủ đề vừa nãy, không cho cô nói sang chuyện khác.

"Không có nha." Cô nói, lập tức cảm thấy vòng eo bị xiết chặt một chút.

"Không cần gạt anh."

Nam Tuệ không tự chủ được than nhẹ một hơi, không biết nên nói cái gì.

"Vì sao thở dài, đang phiền não cái gì?" Anh kiên trì hỏi lại, quyết tâm tìm được câu trả lời.

"Em đang suy nghĩ, hạnh phúc mà em có được đáng lẽ ra phỉa thuộc về Danh Lị." Cô lại khẽ thở dài một hơi, thong thả nói thầm.

"Em đang nói bậy bạ gì đó?" Anh nhíu mày.

"Nếu lúc trước em không có tự đi tìm anh, rồi lại tự cho rằng mình thông minh, thay Danh Lị cùng anh kết hôn, thì hôm nay cùng anh kết hôn nhân chính là Danh Lị, có thể ở nhà hưởng thụ sự quan tâm chăm sóc của Hứa bá, Hứa tẩu, được Hoan Hoan yêu thích, và được anh yêu thương. Em đã cướp đi hạnh phúc vốn nên thuộc về Danh Lị." Cô áy náy, tự trách mình, giọng nói trở nên có chút khàn khàn.

"Em sai lầm rồi." Trử Lực Ngự đặt tay lên bả vai của cô, xoay người cô về đối diện với anh.

"Nếu lúc trước người anh lấy làm vợ là An Danh Lị, thì hiện tại cuộc sống sẽ không là như vậy, bởi vì anh không hề yêu cô ấy."

"Anh cũng không yêu em."

"Anh yêu em." Anh nói, cả người cô trở nên đông cứng.

"Anh…… Anh……" Cô lắp bắp nói, không có biện pháp để nói chuyện bình thường trở lại.

"Nam Tuệ, anh yêu em." Anh nhìn cô trìu mến, sau đó thật nghiêm túc nhắc lại.

Nam Tuệ thực sự bị lời nói đột ngột của anh làm cho cô ngây người, căn bản là không biết hiện tại nên nói gì với anh.

Cô nên nói cám ơn anh đừng nói giỡn nữa, cô không tin đâu; hay là nói cô cũng yêu anh?

Anh là một người đàn ông tốt như vậy, để yêu thương anh, thật sự rất dễ dàng, nhưng vấn đề là cô có tài đức gì mà để cho anh yêu thương, lại còn trong một thời gian ngắn như vậy?

Cô không phải là một người yếu đuối không có tự tin, nhưng là, càng biết anh thật là tốt, cô càng cảm thấy chính mình không xứng với anh. Không tốt! Trong thực tế, ngay cả gia cảnh của cô cũng không khá hơn những người bình thường, diện mạo tuy không khó xem, nhưng cũng không được gọi là mỹ nữ. Cho nên bằng cấp cũng chỉ là tốt nghiệp khoa Quản lý nhà hàng của một trường đại học tầm thường. Nếu nói về sự nổi tiếng, thì cô cũng mới xuất bản có một quyển sách, đã được tái bản lần thứ hai, nhưng là cho dù như thế, cô cũng hoàn toàn không xứng với anh.

Anh đã tốt nghiệp bằng thạc sĩ ở nước ngoài, sau đó cha anh đã để lại công ty cho anh, nhờ vào sự thông minh của anh, đã đem lại những thành công vang dội cho công ty. Hơn nữa, anh còn là một người đàn ông rất phong cách, rất đẹp trai. Anh có thể tìm được bất kỳ một người vợ nào hoàn hảo hơn cô.

Còn cô, cô có tư cách gì để kết hôn với anh, còn làm cho anh yêu cô đây? Cô không thể lý giải được.

"Anh có thể nói cho em biết, tại sao anh lại yêu em không?" Cô mở miệng hỏi.

Trử Lực Ngự nghe thấy vậy liền nhìn cô, nhíu mày. "Em không tin anh yêu em sao?"

"Không phải không tin, mà là không nghĩ được rốt cuộc bản thân em có cái gì đáng để anh yêu."

"Em không tin tưởng chính bản thân mình?"

"Em vốn rất tự tin vào chính mình, là anh làm em trở nên không tự tin." Cô nói xong, nhịn không được trừng mắt nhìn anh.

"Như thế nào?" Anh không hiểu.

"Đừng nói với em là anh không biết mình có điều kiện tốt như thế nào." Nam Tuệ cắn môi.

"Cho nên em mới nghĩ chính mình không xứng với anh?" Trử Lực Ngự nhất thời giật mình hiểu ra, hơn nữa anh còn cảm thấy khó có thể tin.

Cô không trả lời, lại tiếp tục cắn môi.

"Em cảm thấy không xứng với anh, là do thân phận, gia cảnh sao? Nếu năm đó anh không được cha mẹ nuôi thu dưỡng ta thì anh cũng chỉ là một cô nhi. Em nên biết điều này, anh đã nói cho em biết rồi mà?"

"Em biết."

"Vậy còn có cái gì không xứng?"

"Anh rất tuấn tú."

"Em cũng rất đẹp."

"Nói dối không chớp mắt."

"Anh không có nói sai. Chẳng lẽ em chưa từng nghe nói, trong mắt người chồng, người vợ luôn xinh đẹp như Tây Thi sao? Đối với anh mà nói, em xinh đẹo hơn bất kỳ nữ nhân nào, vợ thân yêu ah." Anh nhẹ nhàng véo hai má cô, sau đó cúi xuống hôn lên má cô. Nam Tuệ chỉ cảm thấy hai gò má đỏ ửng.

"Anh không cần nói sang chuyện khác được không, anh còn không có trả lời vấn đề vừa rồi, rốt cuộc anh yêu thương em ở điểm nào nhất?" Cô cố chấp hỏi.

"Không phải là một điểm, mà là rất nhiều điểm."

Cô im lặng nhìn anh, chờ anh giải thích.

"Vừa mới gặp mặt, anh đã bị dũng khí và nghĩa khí của em hấp dẫn, sau đó anh như bị sét đánh, cảm thấy rất hứng thú với em—"

"Cách nói này có kỳ lạ quá không?" Cô nhịn không được ngắt lời.

"Có lẽ." Anh đồng ý nói, khóe môi nhẹ nhàng giơ lên. "Em có biết lúc ấy anh đã nghĩ muốn em tới mức nào không? Đối với một người nữ nhân vừa mới nhận thức mà đã khiến anh phát sinh ý nghĩ đó, cả đời anh cho tới lúc gặp em, chưa hề xảy ra chuyện như vậy, cũng giống như cảm giác bị sét đánh khi thấy em, anh cũng chưa bao giờ trải qua."

Khuôn mặt của Nam Tuệ đỏ ửng lên. "Anh–…" Cô nên nói cái gì bây giờ? Hạ lưu, không biết xấu hổ, sắc lang? Cô có nằm mơ cũng không nghĩ lúc đó cô đã làm cho anh sinh ra dục niệm.

“Anh là bởi vì muốn mới cùng em kết hôn?”

“Anh là bởi vì muốn em mới cùng em kết hôn, đó là lý do kết hôn, anh không phủ nhận. Nhưng là sau khi em mất tích, trốn tránh anh, anh đã biết rằng, anh không chỉ muốn thân thể, còn muốn có được cả trái tim của em, cái anh muốn có chính là toàn bộ con người em. Nhưng ngay tại thời điểm đó, anh vẫn chưa thể biết sức ảnh hưởng của em lớn đến mức nào đối với anh, cho đến khi Hứa bá, Hứa tẩu nói lại cho anh biết, em đã vì Hoan Hoan mà làm những chuyện như vậy, anh mới biết được chính mình đã sớm yêu thương người con gái thiện lương này rồi.”

“Anh yêu sự can đảm cũng như nghĩa khí của em, cho dù em nhăn mặt hay vui cười, nhất cử nhất động của em đều làm cho anh cảm thấy yêu thương, yêu thương mị lực của em, nhưng cái làm cho anh yêu nhất chính là bản chất thiện lương, vô tư đáng yêu trong con người của em. Anh yêu em, bà xã.”

Nam Tuệ hoàn toàn không thể ngăn cản nước mắt theo hốc mắt chảy ra, mặc cho cô không có tài năng gì, anh vẫn yêu thương cô.

“Cám ơn anh, ông xã.” Nam Tuệ nhìn anh.

“Anh không cần, anh muốn được nghe thấy ba chữ khác.” Trử Lực Ngự ôn nhu, cúi xuống hôn những giọt nước mắt trên khuôn mặt của cô.

Cô mỉm cười, nói ra ba chữ mà anh muốn nghe. “Em yêu anh.”

Ánh mắt anh trở lên lóe sáng, nhịn không được cúi đầu xuống, nhiệt tình hôn lên môi cô.

Rất nhanh, bọn họ hô hấp trở nên dồn dập, quần áo trên người cũng biến mất không thấy.

Đèn tắt, trừ tiếng thở của hai người ở trong phòng, bên ngoài không có bất cứ một tiếng động làm, chỉ có âm thanh của cuộc chiến, kéo dài thật lâu……

***

Ông xã nói những lời thú nhận đó, làm cho Nam Tuệ rất vui mừng, nhưng cũng vì vậy cô càng thêm tự trách mình, cùng bất an, mỗi ngày ở nhà không có việc gì làm, cô không tự chủ được suy nghĩ rất nhiều, trong chốc lát đã cười, nhưng trong chốc lát lại thở dài.

Hứa tẩu nhìn thấy tình hình như thế rất là lo lắng, cũng đã từng thong báo cho tiên sinh, tiên sinh nói hắn biết, hắn sẽ xử lý. Nhưng là mấy ngày sau, bà cũng không nhìn thấy tâm tình của phu nhân được chuyển biến, thật sự là khiến kẻ khác lo lắng.

“Aizz!”

Đó! Phu nhân lại thở dài. “Phu nhân, có muốn uống sinh tố hoa quả không, tôi đi làm nước sinh tố hoa quả cho phu nhân nhé?” Hứa tẩu đi lên, nhẹ giọng hỏi.

Nam Tuệ ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Hứa tẩu lắc đầu.

“Phu nhân, đã xảy ra chuyện gì?” Hứa tẩu nhịn không được, nhân cơ hội, ngồi xuống bên cạnh cô, quan tâm hỏi.

“Sao dì lại hỏi như vậy?” Nam Tuệ ngạc nhiên nói.

“Gần đây phu nhân luôn thở dài.”

Nam Tuệ mở to mắt, cho tới bây giờ cô đều không biết chính mình thường xuyên thở dài đến mức Hứa tẩu phải dùng từ「luôn」để hình dung.

“Cháu thực sự luôn thở dài sao?” Cô hỏi.

Hứa tẩu gật gật đầu. “Sự thật là như vậy, ngay đến cả tiểu thư cũng hỏi ta, mami làm sao vậy?”

“Cháu không biết lại nghiêm trọng như vậy.” Nam Tuệ cười khổ nói.

“Phu nhân, có phải là đã xảy ra chuyện gì?” Hứa tẩu lại hỏi “Tuy tôi không biết tôi có thể giúp được gì hay không, nhưng là nếu phu nhân nói ra, sẽ làm vơi bớt nỗi buồn ở trong lòng, nói cho tôi nghe có được không?” Có như vậy bà mới nói cho tiên sinh biết được, để tiên sinh tìm thuốc chữa bệnh.

“Cháu không có việc gì.” Nam Tuệ nhẹ lắc đầu.

“Không có việc gì, vậy tại sao phu nhân lại thở dài?” Hứa tẩu vẻ mặt không tin..

“Chỉ là cháu nghĩ thấy chính mình rất hạnh phúc.”

“Như vậy càng kỳ quái. Hạnh phúc không phải nên cười sao chứ? Vì sao phu nhân lại thở dài?”

“Cháu—…” Nam Tuệ muốn nói rồi lại thôi, lắc lắc đầu.

“Phu nhân, có chuyện liền nói ra, không cần để nỗi buồn trong lòng. Như vậy sẽ sinh bệnh đó.”

Nam Tuệ do dự nhìn Hứa tẩu.

"Nói ra chúng ta có thể cùng nhau tìm biện pháp giải quyết." Hứa tẩu cổ vũ cô.

Nam Tuệ cắn cắn môi, nhíu mày, do dự trong chốc lát, rốt cục thong thả mở miệng.

"Hứa tẩu, chắc dì biết cháu cũng không phải là người mà anh ấy lấy làm vợ?" Cô cúi đầu nói nhỏ.

"Tôi biết, tiên sinh lúc trước vốn muốn kết hôn với một tiểu thư họ An." Hứa tẩu im lặng một chút rồi mới nói.

"Danh Lị— An Danh Lị là bạn thân của cháu, vốn là người được gả cho anh ấy, nhưng cháu lại đoạt đi hạnh phúc nên thuộc về cô ấy. Nếu không phải cháu, hiện tại người sống trong niềm hạnh phúc này phải là cô ấy, là cháu cướp mất hạnh phúc của cô ấy." Nam Tuệ nhịn không được nghẹn ngào hướng Hứa tẩu nói ra suy nghĩ của chính mình.

"Không đúng." Hứa tẩu nghiêm nghị nói.

Nam Tuệ ngẩng đầu lên, hai mắt đẫm lệ chỉ thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hứa tẩu đang nhìn cô.

"Tuy tôi không biết bằng hữu của phu nhân là người như thế nào, nhưng nếu không phải là tiên sinh kết hôn cùng phu nhân, gia đình này sẽ không có được hạnh phúc như vậy, bởi vì hạnh phúc là do phu nhân mang đến."

"Nếu là Danh Lị, cô ấy cũng làm được, bởi vì cô ấy so với cháu còn tốt hơn nhiều." Giọng nói của Nam Tuệ khàn khàn.

Hứa tẩu lại nhìn cô lắc đầu.

"Mẹ của tiểu Đình Hoan cũng là người tốt, không chỉ có bộ dạng xinh đẹp, còn có bằng cấp cũng rất cao, nghe nói cô ấy đã đi du học ở Mĩ Quốc, đối với mọi người cũng rất lễ phép, còn biết chơi piano, múa ba lê. Tuy tôi chưa từng được gặp cô ấy, nhưng là tôi tin tưởng rằng cô ấy nhất định là người tốt, cho nên mới có thể làm cho lão gia cùng lão phu nhân muốn nhận cô ấy là con dâu, nhưng là kết quả thì sao?" Hứa tẩu nhịn không được hít một hơi. "Phu nhân, tôi nghĩ rằng, hạnh phúc có được này là do tiên sinh yêu cô, tiểu thư cũng yêu cô, và quan trọng hơn là cô cũng yêu bọn họ, đây mới là nguyên nhân dẫn đến hạnh phúc, nếu thay đổi bất kỳ cái gì, tôi nghĩ rằng gia đình này sẽ không có được hạnh phúc như hiện tại. Chẳng lẽ cô không biết sao?"

Nam Tuệ im lặng không nói, kỳ thật cô cũng không muốn suy nghĩ nhiều, hơn nữa Trử Lực Ngự cũng đã nói những điều đó với cô, nhưng là, cô cảm thấy thẹn với Danh Lị, lương tâm không ngừng tra tấn cô. Nếu không có được sự tha thứ của Danh Lị, cô nghĩ cả đời này cũng không thoát khỏi loại tâm tình tự trách này, không có biện pháp an tâm.

Reng……Reng….

Điện thoại trong phòng kêu, Hứa tẩu liền dời khỏi đến nghe điện thoại.

"A lô? Tiên sinh?"

Nam Tuệ bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Hứa tẩu.

"Vâng, có… Được. Hiện tại sao? Được, tôi biết." Hứa tẩu gật đầu nói, sau đó ngắt điện thoại.

"Anh ấy nói cái gì?" Nam Tuệ không tự chủ được nhìn Hứa tẩu, mở miệng hỏi.

"Tiên sinh mời phu nhân đến công ty một chuyến." Nam Tuệ trừng mắt nhìn, trong khoảng thời gian ngắn như là nghe không hiểu những lời này là ý tứ gì.

"Đến công ti một chuyến?" Cô mờ mịt hỏi.

Hứa tẩu gật gật đầu.

Nam Tuệ lại trừng mắt nhìn, nửa ngày sau mới mở miệng hỏi "Vì sao?"

"Tiên sinh cũng không nói gì."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Hứa bá đưa cô tới cổng công ty rồi mới dời đi. Nam Tuệ một mình tiến vào công ty, bởi vì chưa bao giờ tới đây, cho nên cô giống như lần đầu đến công viên vậy, xem cái gì cũng thấy mới mẻ, thú vị. Chỉ vì như thế mà cô hết nhìn đông rồi tới nhìn tây, làm cho bảo vệ chú ý tới cô.

"Xin hỏi cô có việc gì không?" Bảo vệ tiến lại gần cô, khách khí hỏi.

"Vâng, tôi là đến tìm Trử Lực Ngự tiên sinh." Nam Tuệ đối với hành vi quê mùa của mình cảm thấy có chút xấu hổ, cô gật đầu trả lời anh bảo vệ.

Gọi cả họ cả tên của tổng giám đốc Trử Lực Ngự, bảo vệ nhịn không được mở to mắt nhìn cô, sau đó mới chỉ dẫn cho cô. "Cô vui long đến bàn lễ tân, sẽ có người tìm giúp cô."

"Được, cám ơn anh." Cô lại gật đầu với bảo vệ, rồi mới xoay người đến bàn lễ tân đi đến.

"Xin chào." Đi đến bàn lễ tân, cô mở miệng chào.

Nghe thấy tiếng nói, hai cô gái mặc đồng phục đang ngồi ở bàn lễ tân, ngẩng đầu lên nhìn cô, trong đó có một bộ mặt quen thuộc làm Nam Tuệ nhịn không được ngạc nhiên mở to hai mắt.

"Vu Giai Giai!" Cô không tự chủ được thốt to thành tiếng, đồng thời gian cũng nghe thấy đối phương kêu tên mình.

"Nam Tuệ!"

Vu Giai Giai là bạn học đại học của cô, bộ dạng có vài phần xinh đẹp, cô ta luôn tự cho mình là hoa khôi, mỗi ngày khi đến trường đều ăn mặc rất kiểu cách, hôm nay bàn về chủ đề LV, ngày mai lại đề cập đến Gucci, ngày mốt lại đổi lại chủ đề LV. Vì thế mà Vu Giai Giai rất ghét những học sinh nghèo phải đi làm thêm để kiếm tiền trả học phí như cô. Cô cũng chả ưa gì cô ta.

Sau khi tốt nghiệp, cô đã nghĩ rằng cả đời này sẽ không tái gặp lại cô ta nữa, dù sao cũng có thể nói hai người sinh hoạt ở 2 thế giới khác nhau, Nam Tuệ là người muốn học thật tốt để sau đó có thể công tác kiếm tiền, mà cô ta chỉ cần có cái văn bằng để cho cha mẹ cô ta thấy, sau khi tốt nghiệp liền muốn tìm một nam nhân có tiền. Không nghĩ tới câu nói "oan gia ngõ hẹp" quả nhiên là nói rất đúng, hai người lại gặp lại nhau tại đây, thật sự là rất vui nha.

"Cô tới đây làm cái gì?" Vu Giai Giai khẩu khí không thân thiện, trừng mắt hỏi cô.

"Tìm người."

"Tìm ai?"

"Cậu làm việc ở trong này sao? Lạ nhỉ, tôi còn tưởng rằng sau khi tốt nghiệp, cậu sẽ kết hôn cơ mà, sao vẫn còn vất vả công tác ở đây vậy?" Nam Tuệ không có trả lời vấn đề của cô ta, mà là hỏi lại cô ta.

"Tiểu thư đây là một người danh giá, rất nhiều nam nhân muốn lấy tôi, tôi còn đang lo lắng xem nên gả cho ai." Vu Giai Giai nói xong trào phúng nhìn cô cười. "Còn cô thì sao, vẫn còn làm việc tại quán bar, bán nụ cười sao? Tôi nghĩ rằng cậu chỉ có thể kết hôn với những kẻ luôn say rượu mà thôi."

"Thật ra việc ấy không cần cậu phải lo lắng, bởi vì tôi đã kết hôn, hơn nữa ông xã của tôi tuyệt không phải là người luôn say rượu." Nam Tuệ lộ ra vẻ mặt tươi cười, mỉm cười trả lời cô ta.

Vu Giai Giai có điểm kinh ngạc, nhưng là nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường.

"Không phải người nghiện rượu, vậy thì sẽ là dạng người như thế nào? Chắc là một người đã kết hôn với rất nhiều nữ nhân khác." Vu Giai Giai nhạo báng cô.

"Là người như thế nào, tự cậu có thể xem, bởi vì tôi tới đây tìm ông xã của tôi, anh ấy làm việc ở trong này, cậu nói đây có phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên không?" Nam Tuệ nở nụ cười.

"Làm việc ở trong này?" Vu Giai Giai hừ hừ, vẻ mặt không tin. "Anh ta tên là gì, làm ở phòng nào, nói cho tối biết xem nào!"

"Anh ấy tên Trử Lực Ngự, tôi không biết vị trí điều hành trong công ty được phân bố ở phòng nào, cậu có thể nói cho tôi biết được không?" Nam Tuệ mỉm cười, cố ý hỏi.

Vu Giai Giai há mồm trừng mắt nhìn cô, cô ta bị điên rồi sao.

"Cô đang nói hươu nói vượn cái gì đây? Khoe khoang cũng phải biết suy nghĩ chứ, nếu chồng của cô là giám đốc điều hahf của chúng tôi, thì chồng của tôi chính chủ tịch!" Cô hừ lạnh, khinh thường, tức giận mắng. Bởi vì công việc của Trử Lực Ngự rất bề bộn, nên cho đến nay mọi người trong công ti đều chưa tận mắt trông thấy vị hôn thê mới của anh.

"Giai Giai, cậu đừng như vậy, nếu vị tiểu thư này đúng là Trử phu nhân như lời nói……" Một đồng nghiệp bất an mở miệng nói, lại bị Vu Giai Giai chặn ngang.

"Trử phu nhân? Là cô ta sao?" Vu Giai Giai khinh thường cười lạnh, "Cậu không biết mười tám tuổi cô ta đã làm việc tại quán bar bán lộng phong tình, làm trò ong bướm sao chứ? Rõ ràng so với ai đều thấy mất mặt, lại còn luôn luôn ra vẻ thanh cao, làm cho người ta nghĩ đến đã muốn nôn mửa."

"Tại quán bar bán lộng phong tình, giở trò ong bướm, so với ở trường học bán lộng phong tình, giở trò ong bướm thì cái nào tốt hơn?" Nam Tuệ nhìn thẳng cô ta nói.

"Ai ở trường bán lộng phong tình, giở trò ong bướm? Cô căn bản chính là ghen tị với tôi mà thôi."

"Quên nó đi, không có thời gian nói chuyện với cậu." Nam Tuệ lắc đầu, không nghĩ sẽ lãng phí thời gian cùng cô ta ở đây làm chuyện vô nghĩa.

"Phiền cô giúp tôi thông báo một tiếng, nói cho Trử Lực Ngự tiên sinh rằng tôi đã tới, tôi tên gọi Nam Tuệ." Nam Tuệ xoay người đối mặt với cô gái bên cạnh nói.

"Không cần để ý đến cô ta, cô ta đang có triệu chứng của bệnh hoang tưởng, là cái bệnh thần kinh." Vu Giai Giai nói chuyện với đồng nghiệp.

"Cô ah, nhờ cô thông báo dùm." Nam Tuệ không thèm để ý đến Vu Giai Giai.

"Bảo vệ, cô gái này là kẻ điên, nhanh đến đem cô ta đuổi đi ra ngoài." Vu Giai Giai đột nhiên cất giọng quát to.

"Vu Giai Giai, cô bị điên sao?" Nam Tuệ khó có thể tin nhìn về phía cô ta.

"Ngươi điên chính là cô, tự dưng chạy đến công ty của người khác nói lung tung, gây náo loạn." Vu Giai Giai hừ thanh cười lạnh, "Bảo vệ, phiền toái anh nhanh đến đem cô ta đuổi đi ra ngoài."

Bảo vệ do dự nhìn về phía Nam Tuệ, nhìn đi nhìn lại cũng không thấy cô gái này mắc bệnh điên. Nhưng là nghĩ lại tình huống vừa nãy, rất ít người đem cả tên họ của giám đốc điều hành ra gọi như vậy, hơn nữa vừa rồi cô ấy tiến vào cửa thì hết nhìn Đông tới nhìn Tây, aizz, có lẽ cô gái này thực có vấn đề.

"Cô ah, phiền cô rời khỏi đây có được không?" Bảo vệ khách khí nói, tay chỉ về phía cửa chính của công ty.

Nam Tuệ quả thực không biết nói gì để chống đỡ.

"Tôi thực sự là đến tìm người, là Trử Lực Ngự bảo tôi đến, nếu không tin, mọi người có thể gọi điện thoại lên lầu xác nhận." hắn lấy phi thường tự chế mà nghiêm túc ngữ khí nói.

"Giám đốc điều hành của chúng tôi vì sao lại tìm cô, mà tìm cô có chuyện gì, danh thiếp đâu? Ngay cả đến danh thiếp cô còn không có, vậy mà cũng dám bịa chuyện để nói? Cô cho rằng tất cả chúng tôi là lũ ngu sao?" Vu Giai Giai đưa ra những hoài nghi, không quên điểm thêm một chút hỏa.

"Cô ah, phiền toái cô rời đi có được không?" Bảo vệ lại mở miệng nói, ngữ khí so với lúc trước có vẻ cường ngạnh.

Nam Tuệ đang muốn mở miệng nói, bên cạnh truyền đến một giọng nói.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Giọng nói quen thuộc làm cho Nam Tuệ nhẹ nhõm thở một hơi, cứu binh đã đến đây. Nghe thấy tiếng nói, mọi người quay đầu lại, bảo vệ, Vu Giai Giai và cô đồng nghiệp lập tức tôn kính gọi: "Giám đốc điều hành."

Nhưng giám đốc của bọn họ, trong mắt không có nhìn thấy sự tồn tại của bọn họ, toàn bộ sự chú ý tập trung tại bóng người ở đằng sau bảo vệ, chỉ lộ ra cái đầu lấp ló.

Anh nhanh chóng đi lên phía trước.

"Em đang làm gì ở đây? Lúc nãy Hứa bá gọi điện thoại nói cho anh biết đã đưa em tới công ty. Anh ở trên tầng chờ lâu như vậy, còn tưởng rằng em đã xảy ra chuyện gì, không có việc gì chứ?" Trử Lực Ngự lo lắng hỏi Nam Tuệ.

"Không có việc gì, chúng ta đi thôi." Nam Tuệ trả lời nhanh.

Nói như vậy, chắc chắn vừa rồi có chuyện phát sinh rồi. "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì." Cô không muốn dùng quyền lực để đối phó với người ta.

Trử Lực Ngự không tin, anh quay đầu nhìn về phía bàn lễ tân, có ba người, chỉ thấy bọn họ đang lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cùng với biểu hiện bất an, giống như bộ dạng có tật giật mình.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Anh trầm giọng hỏi. Ba người không ai dám mở miệng nói chuyện. "Tôi đang hỏi ba người." Anh nhíu mày, giọng nói cùng ngữ khí không có thay đổi, nhưng lại có thể làm cho ba người kia sợ tới mức không dám ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Không có gì đâu, anh hỏi cái gì, đi thôi." Nam Tuệ ôm lấy cánh tay anh, kéo anh đi. Cô đã lãng phí quá nhiều thời gian ở đây rồi.

"Đột nhiên anh bảo em tới nơi này làm cái gì?" Cô hỏi, chuyển hướng sự chú ý của anh.

Trử Lực Ngự nhìn chằm chằm cô, "Em đang muốn chuyển sự chú ý của anh sang việc khác."

“Biết như thế là được rồi, rốt cuộc anh tìm em đến đây làm cái gì?” Cô hào phóng thừa nhận, rồi lại hỏi anh.

“Tục ngữ nói quả nhiên không sai.” Anh có chút đăm chiêu nhìn cô, đột nhiên nói một câu kì lạ.

“Cái gì tục ngữ?” Nam Tuệ vẻ mặt tò mò.

“Không được sủng bà xã quá nhiều.”

Cô nháy nháy mắt, lộ ra vẻ mặt buồn cười. “Cho nên, anh quyết định không sủng em nữa?”

“Cả cuộc đời này sẽ không bao giờ có chuyện đó.” Anh không hề cảnh báo, đột nhiên cúi xuống hôn lên môi cô. Cô trừng mắt nhìn anh, mặt đỏ ửng lên, không nghĩ tới anh lại làm như vậy, bởi vì bọn họ còn đang ở đại sảnh, mà ba người kia khẳng định vẫn còn đang quan sát bọn họ. Tuy nhiên, cô tin tưởng rằng về sau cho dù cô có muốn đi thăm quan cả công ty này, đại khái cũng không ai dám ngăn cản cô.

Thực chỉ sợ Vu Giai Giai tức hộc máu mà chết. Ông trời phù hộ cho cô ta.

Nam Tuệ cùng Trử Lực Ngự đi vào văn phòng của anh, cô hoàn toàn không có cơ hội cùng ông xã của mình nói chuyện, bởi vì bọn họ mới đi ra khỏi thang máy, đã có người chờ ở đây, Trử Lực Ngự giới thiệu cô cùng bọn họ, sau đó liền bắt đầu đối thoại, nói những gì cô có nghe cũng không hiểu, bởi đó toàn là những thuật ngữ chuyên nghiệp.

Không nghĩ quấy rầy công việc của anh, Nam Tuệ tự đi thám hiểm văn phòng của anh. Sau khi Trử Lực Ngự nói chuyện với người kia xong, còn phải nhận hai cuộc điện thoại, sau đó lại tiếp nhận văn kiện từ nữ thư ký đưa đến cho anh, cho tới bây giờ anh vẫn đang rất bận rộn.

Chồng cô trông thật đẹp trai. Nhưng mà, anh kêu cô đến đây, sẽ không phải chỉ vì muốn cô nhìn thấy bộ dáng thực đẹp trai của anh khi làm việc chứ? “Anh bảo em đến đây để cho em nhìn thấy bộ dáng lúc đang làm việc của anh sao?” Thấy anh rốt cục cũng gác điện thoại, Nam Tuệ thừa dịp mở miệng khích.

“Thực xin lỗi, chờ anh mười phút nữa thôi, chúng ta sẽ cùng đi ăn cơm.” Trử Lực Ngự ngẩng đầu lên mỉm cười xin lỗi cô.

“Anh tìm em đến là vì muốn cùng đi ăn cơm?” Cô nhíu nhíu mi, “Anh nhiều việc như vậy, chỉ mười phút sau, anh có biện pháp thoát thân sao?”

“Được rồi, trước tiên chúng ta sẽ đi ăn cơm, chờ khi trở lại anh sẽ xử lý nốt công việc.” Anh có chút đăm chiêu suy tư một chút, đột nhiên gấp lại văn kiện, quyết định.

“Dừng lại, em không muốn làm chậm trễ công việc của anh. Muốn ăn cơm rất đơn giản mà, mỗi ngày đều có cơ hội. Nếu hôm nay anh nhiều việc, chúng ta để hôm khác đi.”

“Không được, nhất định phải là hôm nay.”

“Vì sao? Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Đừng nói với em là ngày kỷ niệm hai tháng chúng ta cưới nhau nha.”

“Hai ngày nữa mới đến ngày kỉ niệm hai tháng chúng ta cưới nhau, anh cũng đã đặt nhà hàng rồi. Nói trước một tiếng cho em biết, tránh để đến lúc đó em lại đột nhiên chạy mất không thấy bóng người.” Anh mặc áo khoác, với tay lấy cái chìa khóa xe rồi đi về phía cô.

“Anh nói thật sao?”

“Đương nhiên.” Trử Lực Ngự vòng tay ôm lấy eo của cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

“Đừng náo loạn, kỉ niệm một tháng kết hôn đã đủ khoa trương rồi, anh không cần tổ chức kỉ niệm hai tháng kết hôn cho em đâu.” Nam Tuệ dở khóc dở cười.

“Em không thích đi ăn cơm cùng với ông xã của mình sao?”

“Ăn cơm không có vấn đề gì, nhưng là anh không cần phải nghĩ ra những ngày kỉ niệm như vậy, như vậy rất buồn cười.」

“Anh nghĩ phụ nữ đều thích ngày kỉ niệm.”

“Đây là thành kiến.” Nam Tuệ nghiêm chỉnh kháng nghị.

Trử Lực Ngự cười cười, lại hôn cô một cái, rồi mới nắm tay cô cùng nhau đi ra khỏi văn phòng.

“Lúc trước ở đại sảnh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Anh hỏi lại chuyện lúc nãy.

Nam Tuệ than nhẹ một tiếng. “Chỉ là em đụng phải bạn học học ngày xưa, cùng nhau tán gẫu một chút mà thôi.” Cô nói tránh đi – nhẹ nhàng bâng quơ nói.

“Không khí lúc đó không giống là đang nói chuyện phiếm.”

“Đó là bởi vì từ xưa em và cô ấy đã hay đối đầu.” Nam Tuệ trả lời.

“Đối đầu?” Trử Lực Ngự nhíu mày lặp lại.

“Em cùng cô ấy không thể nói chuyện với nhau quá một câu, nghĩ đến sau khi tốt nghiệp sẽ không gặp lại nhau nữa, không nghĩ tới lại gặp lại ở đây, thật sự là nghiệt duyên. Quên đi, không nói nữa. Anh muốn dẫn em đi ăn gì đây?” Cô lắc lắc đầu, trực tiếp thay đổi đề tài.

“Đến nơi em sẽ biết.” Trử Lực Ngự vẻ mặt thần bí nói.

***

Tại nhà hàng, bầu không khí có điểm ngột ngạt, Nam Tuệ cùng An Danh Lị mặt đối mặt, lại đều cúi đầu nhìn mặt bàn, trầm mặc không nói.

Trử Lực Ngự cùng Phí Tị Ngân hai người vừa rời khỏi đây, trước khi đi còn dặn dò hai người cứ nói chuyện thoải mái, vui vẻ.

Nam Tuệ không đoán được Trử Lực Ngự lại gạt cô, sắp xếp một bữa cơm như vậy. Đi vào nhà ăn, liếc thấy Danh Lị đang ngồi đó, không có chuẩn bị tâm lí, làm cho cô đột nhiên ngây người, mà tựa hồ Danh Lị cũng giống như vậy. Dùng cơm xong, hai ngươif nam nhân kia đều lôi rất nhiều chuyện ra để nói, tựa hồ muốn đem không khí ở bàn ăn trở nên sôi động hơn, nhưng bởi vì cô rất ngạc nhiên và bất an nên không có biện pháp dung nhập được câu chuyện của bọn họ, cho nên cô cùng Danh Lị đều im lặng, điều này càng làm cho cô cảm thấy bất an hơn.

Danh Lị đang suy nghĩ cái gì, vì sao không nói một lời nào?

Có phải là cô ấy không thể hiểu được vì sao cô lại thay thế cô ấy kết hôn?

Có phải là cô ấy không có biện pháp tha thứ cho hành động bộc phát của cô?

Có phải là cô ấy nghe nói Trử Lực Ngự kỳ thật rất thương yêu vợ mình, bởi vậy cô ấy oán hận cô? Bởi vì cô đã đoạt mất tất cả những gì vốn thuộc về cô ấy? Nam Tuệ thực sự sợ hãi rằng Danh Lị sẽ nghĩ như vậy, cho dù chỉ là ý nghĩ chợt lóe rồi biến mất cũng làm cho cô rất sợ hãi.

Ở bàn ăn, không khí vẫn trầm lặng, Nam Tuệ cảm thấy thật khó thở. Cô không thể để tình trạng thế này tiếp tục xảy ra được, chuyện gì đến sẽ đến thôi, cô phải tìm ra đề tài để nói chuyện, nếu không cô sẽ bị bầu không khí này bóp nghẹn mà chết.

“Gần đây cậu sống có được không?” Cô mở miệng hỏi.

An Danh Lị nhìn về phía cô.

Cô ấy rốt cục cũng ngẩng đầu lên nhìn cô! Nam Tuệ nhất thời xúc động, nhịn không được, liên tiếp giải thích. “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi…” Cô không ngừng nói, nước mắt nhanh chóng chảy ra.

“Không, là tớ không đúng, nên nói xin lỗi phải là tớ.”

Nam Tuệ ngạc nhiên nhìn Danh Lị, trước mặt cô, khuôn mặt của Danh Lị bao phủ đầy nước mắt.

“Danh Lị?”

“Thực xin lỗi, Nam Tuệ.” Danh Lị gắt gao nắm lấy tay Nam Tuệ

“Vì sao cậu lại xin lỗi tớ?” Nam Tuệ nhanh chóng lắc đầu, “Nên nói xin lỗi là tớ mới đúng!”

“Không phải cậu, là tớ.” An Danh Lị nhanh chóng nói.

“Là tớ.”

“Là tớ.”

Một lần nữa, ánh mắt của hai người giao nhau, đột nhiên không ai nói gì nữa.

Hai người nhìn nhau không chớp mắt, tựa như có thể biết được tất cả tâm tư của đối phương, giật mình hiểu ra được một sự kiện, thì ra các cô chưa bao giờ trách cứ đối phương, hai người là đang tự trách chính mình. Các cô tất cả đều là vì áy náy mới không dám liên lạc với đối phương, cũng không phải là do giận dỗi hay không thể tha thứ cho nhau, đáng nhẽ phải sớm thông suốt được điều này mới đúng.

“Danh Lị, sau khi kết hôn, tớ thật sự rất hạnh phúc, Trử Lực Ngự đối với tớ tốt lắm, cho nên cậu không cần đổ lỗi cho bản thân đâu.” Nam Tuệ nắm chặt tay của Danh Lị, giọng nói khàn khàn.

“Tớ biết cậu thực hạnh phúc, đấy là do bố tớ uống say rồi mắng tớ, Trử Lực Ngự đã bỏ tiền ra để trợ cấp cho công ty của ông ấy, tất cả là nhờ vào cậu, vậy mà bọn họ sao có thể nói những lời đó?” An Danh Lị thổn thức khóc.

“Tớ không phải giúp bọn họ, tớ chỉ giúp cậu thôi.”

"Chính là như vậy mới làm tớ càng cảm thấy thẹn với cậu. Nếu không phải vì tớ, cậu sẽ không bị mắc kẹt trong việc này? Cậu có nguyên tắc sống của cậu, và tớ là người đã hủy hoại nó."

"Không phải là hủy hoại nó, mà là khai sáng đến một con đường tốt đẹp hơn." Nam Tuệ lắc đầu nói. "Nhờ có việc kết hôn này, tớ mới có được hạnh phúc như hiện tại. Danh Lị, tớ nên cám ơn cậu mới đúng, còn có thực xin lỗi, tớ đã đoạt đi hạnh phúc vốn thuộc về cậu."

"Thuộc về tớ? Cậu đang nói cái gì?"

"Nếu không phải bởi vì tớ cùng Trử Lực Ngự kết hôn nhân, thì chính cậu mới là người có được niềm hạnh phúc này."

"Cậu sai lầm rồi, nếu lúc trước cùng Trử Lực Ngự kết hôn là tớ, hiện tại cậu sẽ thấy một cặp vợ chồng không hạnh phúc."

"Nhưng là!"

"Trử Lực Ngự thích cậu" An Danh Lị chặn ngang nói, "Ngay sau khi kết hôn với cậu, sau khi phát hiện cậu mất tích, anh ấy đã đến An gia tìm tớ, không phải để giải thích về cuộc hôn nhân đó, mà là muốn tớ đưa điện chỉ của cậu cho anh ấy. Lúc ấy tớ đã có cảm giác, Trử Lực Ngự thực sự thích cậu."

"Đó là bởi vì hai người chưa từng ở chung thôi."

"Như thế nào không có? Trước khi kết hôn, tớ cùng anh ta đã gặp nhau ba lần, mỗi lần đều làm cho tớ cảm thấy giống như ở Bắc Cực vậy."

"Hai người đã từng gặp mặt? Vậy tại sao anh ấy lại không biết người cần lấy là An Danh Lị, chứ không phải An Dĩnh Huệ?" Nam Tuệ nhíu mày, khó hiểu.

"Bởi vì ngay từ đầu tớ lấy tên là An Dĩnh Huệ cùng anh ta gặp mặt."

"Cái gì?!" Cô mở to mắt.

"Thực xin lỗi, đã giấu cậu vấn đề này." An Danh Lị xin lỗi và nói, "Bởi vì người mà anh ta muốn lấy chính là An Dĩnh Huệ chứ không phải tớ, gia đình tớ đã lừa anh ấy."

"Bọn họ sao có thể làm như vậy?" Cô nghĩ thấy khó có thể tin.

"Cậu đã biết vì sao nếu tớ là người lấy anh ta thì sẽ không hạnh phúc đi? Bởi vì để có được số tiền tài trợ, tớ và bọn họ, ngay từ đầu đã lừa gạt Trử Lực Ngự." An Danh Lị nói.

Nam Tuệ đột nhiên không biết phải nói gì, hoàn toàn không biết nên nói cái gì đó.

"Cho dù là cậu hay Trử Lực Ngự, tớ đều nghĩ thấy thật có lỗi, căn bản là không có mặt mũi đứng trước mặt hai người." An Danh Lị tiếp tục nói, "Tớ không biết Phí Tị Ngân lại tự tiện sắp đặt bữa cơm này, nếu biết trước, tớ căn bản là không có dũng khí tới đây để gặp hai người."

"Đừng nói như vậy, Danh Lị." Nam Tuệ nghiêm mặt nói, "Tớ cùng Trử Lực Ngự còn phải cảm ơn cậu nhiều chứ, bởi vì nếu không phải nhờ có cuộc hôn nhân đó, chúng tớ làm sao có được ngày hôm nay? Cậu có thể được gọi là bà mối của chúng tớ, cho nên không cần nói cái gì xin lỗi, được không?" Cô nắm chặt tay của Danh Lị, ánh mắt lộ ra thỉnh cầu.

An Danh Lị trầm mặc trong chốc lát, sau đó cúi đầu xuống, một giọt nước mắt rơi xuống. "Được." Cô trả lời. Nước mắt của Nam Tuệ tự nhiên cũng chảy theo, cô nhịn không được lấy tay lau nước mắt cho Danh Lị.

Nhìn thấy đối phương, hai người không tự chủ được phốc một tiếng, cười to ra tiếng, hai người lau nước mắt cho nhau, cho đến khi trên khuôn mặt không còn một giọt nước mắt nào, trên mặt chỉ còn lại nụ cười, hai người mới tiếp tục nói chuyện.

"Cậu có vẻ béo lên nha, Trử Lực Ngự đối với cậu cũng không tệ lắm, đúng hay không?" An Danh Lị thiệt tình quan sát dò xét Nam Tuệ.

"Anh ấy đối tốt với tớ lắm." Nam Tuệ khẽ cười một tiếng, gật đầu nhìn Danh Lị cam đoan.

"Thế còn con gái của anh ta? Có hay không rất khó dạy bảo?"

"Con bé giống như một thiên sứ."

"Đối với cậu mà nói, trẻ con đều là thiên sứ. Xem cậu chăm sóc những đứa trẻ nghịch như quỷ ở cô nhi viện là tớ biết rồi." An Danh Lị nói.

"Cậu không tin, hôm nào chúng ta gặp lại, tớ sẽ mang con bé đến."

"Được nha. Tớ có điểm tò mò về con bé, dù sao suýt chút nữa con bé chính là con gái của tớ."

"Nếu cậu thích con bé, cậu có thể nhận con bé làm con gái."

“Ý kiến hay, nhưng là vẫn phải chờ xem nhân duyên của tớ và con bé là như thế nào.”

Nam Tuệ gật đầu đồng ý.

“Cậu cùng Phí Tị Ngân là như thế nào?” Cô hỏi.

“Cái gì như thế nào?” An Danh Lị đột nhiên trở nên có chút lung túng.

“Ê. Có quỷ sao?.”

“Rõ ràng là ban ngày, làm sao lại có quỷ?”

“Cái này phải hỏi cậu, làm sao đột nhiên mặt lại trở nên ửng hồng như vậy.”

“Tớ không có đỏ mặt!”

“Ở túi xách của tớ có gương, có muốn xem một chút không?”

An Danh Lị trừng mắt liếc về phía cô.

“Hai người quen nhau như thế nào?” Nam Tuệ hỏi.

Nghe vậy, mặt của An Danh Lị lại tiếp tục ửng đỏ.

“Oa, là như thế nào phát sinh, nhanh lên nói cho tớ, Danh Lị.” Nam Tuệ vẻ mặt hưng phấn, nhịn không được kêu lên.

“Không có gì hay đâu.” An Danh Lị mặt càng đỏ hơn nữa, thấp giọng nói.

“Như thế nào lại không có gì, nói mau, nói mau, nói cho tớ nghe!” Nam Tuệ chuyển sang ghế bên cạnh Danh Lị

An Danh Lị bị Nam Tuệ bức đến nỗi phải đem tất cả sự việc kể cho cô nghe, tổng giám đốc thực yêu tớ

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Cuộc sống quá hạnh phúc làm cho Nam Tuệ có điểm lo lắng sự việc phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại, hoặc cũng có thể phát sinh chuyện vui quá hóa buồn. Cô đem ý nghĩ này nói cho Trử Lực Ngự, không nghĩ tới lại bị hắn ăn một bữa, nói rằng nhất định là cô nhàn rỗi quá mới có thể suy nghĩ miên man, thế nên anh phải tận lực nhiệt tình phục vụ cô cả đêm, thiếu chút nữa ga trải giường bị lửa nóng thiêu đốt, làm cho ngày hôm sau cô không có khí lực để dời giường đưa Hoan Hoan đi học, ngủ đến tận mười hai giờ trưa mới có khả năng rời giường.

Mà cái thủ phạm kia dù có bận trăm công nghìn việc vẫn gọi điện về hỏi han cô, có phải chỉ có như tối qua thì cô sẽ không dư thừa khí lực để suy nghĩ lung tung, phải không?

Đi khi người này thật đúng là rất đáng đánh đòn.

“Buổi tối anh và em đi ra ngoài ăn cơm nhé?” Anh hỏi.

“Không được.”

“Vì sao?”

“Buổi tối em đã có hẹn.”

“Cùng ai? An Danh Lị?”

“Không phải, là nhà xuất bản. Lần trước em đưa sách cho nhà xuất bản, người ta có ý tưởng mới, muốn cùng em thảo luận một chút.”

Bởi vì rất nhàn rỗi, cô lại động bút viết quyển sách thứ ba, nhưng là bởi vì quyển này hơi khác so với hai quyển trước, vì vậy cô mới đưa bản thảo trước, xem có thể phát hành hay không? Không nghĩ tới nhà xuất bản lại thấy rằng đó là một ý kiến tuyệt vời, chỉ cần sửa đổi một chút, cho nên mới hẹn cô gặp mặt để thảo luận.

“Đối phương là nam, hay là nữ?”

Nam Tuệ ngây người một chút, nhịn không được cười khẽ ra tiếng.

“Thật sự là, ông xã à, anh đang nghĩ gì vậy?.” Thật là không hiểu nổi anh nữa.

“Nam hay là nữ, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh.”

“Nữ!”

“Được, có thể đi.”

Úc, anh thật đáng bị đánh đòn.

“Nếu là nam thì em sẽ không được đi sao?” Cô cố ý hỏi như vậy.

“Có thể đi, chẳng qua là anh sẽ đi cùng với em.” Anh kiên định nói.

“Anh là đang ghen, hay là không tin em?” Cô có điểm tò mò.

“Đương nhiên là ghen, còn có anh không tin nam nhân khác.”

Câu trả lời của anh như một điều hiển nhiên, một chút cũng không cảm thấy ngượng ngùng, làm Nam Tuệ ngẩn người một lúc, nhịn không được lại cười khẽ.

“Em hẹn gặp lúc mấy giờ? Gặp mặt ở đâu?”

“Bốn giờ, tại một nhà hàng gần nhà xuất bản. Bởi vì không xác định phải thảo luận trong bao lâu, khi nói chuyện điện thoại với tổng biên tập, em đã bảo là có thể phải ăn bữa tối ở đó, cho nên.” Cô đáp.

“Được rồi, một khi đã có việc, cũng không còn cách nào khác, ăn cơm để hôm khác cũng được.” Anh ủy khuất nói. “Thảo luận xong, gọi điện thoại cho anh, anh sẽ qua đón em.”

“Được.”

“Bảo Hứa bá lái xe đưa em đi.”

“Hứa bá còn phải đi đón Hoan Hoan.”

“Em gọi điện thoại cho giáo viên nhà nói một tiếng, xin phép đón Hoan Hoan sớm nửa giờ. Buổi sáng em đã không đưa con bé đi học, buổi chiều về nhà lại không thấy em, con bé nhất định sẽ rất thất vọng.”

Tuy sớm biết rằng anh đã dần dần yêu thương Hoan Hoan, nhưng là nghe thấy những lời dặn dò như vậy của anh, Nam Tuệ nhịn không được hốc mắt thoáng đỏ, cảm động tới độ không biết nói gì. Anh quả nhiên là một nam nhân rất tốt, có thể lấy được anh, nhất định là rất hạnh phúc, nhất định là như thế.

“Được, em đi gọi điện thoại ngay đây.”

“Bà xã, có một việc anh nghĩ mãi vẫn không hiểu, em giúp anh giải thích.” Trử Lực Ngự ở đầu dây điện thoại bên kia bối rối nói.

“Chuyện gì?”

“Là anh cố gắng quan hệ không đủ sao?”

“Có ý tứ gì?” Anh không đầu không đuôi nói vào vấn đề làm cho cô có cảm giác mờ mịt.

“Em biết chúng ta đã kết hôn bao lâu rồi không?”

“Anh định nói cái gì?” Nam Tuệ sửng sốt một chút, nhíu mày hỏi, bởi vì tuần trước anh vừa cùng cô kỷ niệm một năm rưỡi kết hôn, không lý gì anh lại đi hỏi cô một vấn đề mà cả hai người đều biết đáp án.

“Anh chính là muốn biết, rốt cuộc có phải là anh cố gắng quan hệ không đủ hay không?” Anh ở đầu dây điện thoại bên kia thở dài một tiếng.

“Cố gắng cái gì? Anh nói chuyện không đầu không đuôi như vậy, em làm sao có thể hiểu được?” Nam Tuệ mày nhịn không được nhíu mày đáp.

“Nửa năm qua anh không hề sử dụng biện pháp tránh thai.”

A, nói như vậy cô liền hiểu, không chỉ có hiểu, lương tâm còn có một chút bất an.

Nam Tuệ ở đầu dây điện thoại bên này làm một cái mặt quỷ, bởi vì anh không sử dụng biện pháp tránh thai, nhưng cô thì có. Ba tháng trước, cô đã xác định bọn họ ba người ở chung rất tốt, cô chưa nghĩ đến việc sẽ sinh em bé, cho nên đã sử dụng biện pháp tránh thai, chỉ là không cho anh biết mà thôi.

Thật là nhức đầu, nghe giọng nói của anh giống như là anh rất muốn có đứa nhỏ, cho nên cô phải thật cẩn thẩn, tuyệt đối không thể cho anh biết cô đã sử dụng thuốc tránh thai, để tránh anh sẽ hiểu lầm rằng cô không muốn sinh đứa nhỏ của anh.

"Bà xã, vì sao em không nói gì?" Nam Tuệ im lặng làm cho Trử Lực Ngự nghi ngờ.

"Không có gì, em chỉ là đang suy nghĩ……" Cô nhanh chóng nghĩ cách, "Trước khi kết hôn, chúng ta chưa có kiểm tra sức khỏe, có lẽ chúng ta nên đi kiểm tra sức khỏe."

"Nói như vậy cũng có lý. Anh sẽ gọi Hoàng bí thư giúp chúng ta sắp xếp một chút."

"Anh đừng làm phiền người ta, để em sắp xếp là được rồi, dù sao em cũng nhàn rỗi, đến lúc đó sẽ nói lại thời gian và bệnh viện cho anh là được mà."

"Như vậy cũng tốt."

Nam Tuệ không một tiếng động hít một ngụm khí to, cảm tạ hai trời đất đã để cho bọn họ thảo luận vấn đề này qua điện thoại, nếu là mặt đối mặt, khó tránh khỏi biểu tình trên khuô mặt cô.

"Ông xã, nếu kết quả kiểm ta, em mắc bệnh vô sinh, anh sẽ cảm thấy như thế nào?" Cô nhịn không được tò mò hỏi.

"Nếu người mắc bệnh vô sinh là anh, em sẽ làm sao?" Anh hỏi lại cô

"Đây thật sự là một vấn đề khó khăn."

"Vì sao chứ? Vì sao anh một chút cũng không nghĩ thấy khó khăn?"

"Ách, vậy câu trả lời của anh là cái gì?|

"Đương nhiên là tìm một cái nữ nhân giúp anh sinh đứa nhỏ nha."

Tuy biết rõ rằng anh đang nói giỡn, nhưng Nam Tuệ nghe thấy câu trả lời như vậy, trái tim co thắt lại, hô hấp cũng gián đoạn.

"Bà xã, sao em không nói gì? Em tưởng đó là thật sao? Anh là đang nói giỡn mà!」Trử Lực Ngự tại đầu dây điện thoại bên kia cười nói.

"Em biết." Nam Tuệ vốn là muốn cười theo, nhưng chẳng biết vì sao khuôn mặt lại trở nên có chút cứng ngắc, không thể khống chế.

"Bà xã, anh thực sự là đang nói giỡn, em ngàn vạn lần không cần tưởng là thật, cũng không được suy nghĩ lung tung." Anh đột nhiên nói với ngữ khí nghiêm túc.

"Em biết, không cần suy nghĩ lung tung là anh mới đúng." Cô trở lại như bình thường, đáp.

"Biết là được rồi. Nhưng là anh vẫn muốn nói rõ với em, bà xã. Anh không phải là con ruột của cha mẹ, cho nên không có áp lực của việc nối dõi tông đường. Quyền thừa kế công ty, anh và cha đã nhất trí sẽ trao lại cho người có năng lực nhất, cho nên điểm ấy em cũng không cần lo lắng. Còn có, chúng ta đã có một nữ nhân rất đáng yêu, dù có sinh thêm một bé trai hay bé gái, chúng ta cứ thuận theo tự nhiên, tuyệt không bắt buộc. Được rồi, có vấn đề gì không?"

"…" Nam Tuệ lệ rơi đầy mặt, không nói tiếng nào.

"Bà xã, em sao vậy? Em đang khóc đó ah? Anh nói những chuyện đó, không phải muốn làm em khóc." Giọng nói của anh có phần ảo não.

"Em không khóc." Cô cố gắng khống chế nước mắt, khàn khàn mở miệng.

Trử Lực Ngự thở dài một tiếng, ở đầu dây điện thoại bên kia nói. "Đừng như vậy, em yêu, em mà như vậy sẽ làm anh muốn ngay lập tức dừng mọi công việc để về nhà an ủi em."

"Em không có khóc, anh muốn an ủi cái gì?" Nam Tuệ đổi tai nghe điện thoại, khịt khịt mũi. "Em không nói chuyện với anh nữa, em còn phải gọi điện thoại cho giáo viên mẫu giáo."

"Chờ một chút, bà xã." Anh nhanh chóng kêu lên.

"Còn có chuyện gì?" Cô khàn khàn hỏi.

"Anh yêu em."

Đáng ghét, an ta rõ ràng là cố ý muốn cô khóc đây mà, nhưng là—

“Em cũng yêu anh.” Cô trả lời.

***

“Phu nhân, điện thoại của cô, hình như là tiên sinh gọi.”

Hứa tẩu đem chiếc di động đang đổ chuông đi tới, Nam Tuệ lúc này mới nhớ tới cô quên không gọi điện thoại cho Trử Lực Ngự nói một tiếng, nói rằng vì Hoan Hoan đột nhiên sinh bệnh phát sốt, mà cô phải hủy bỏ cuộc gặp cùng tổng biên tập.

“Alô, ông xã.” Nam Tuệ tiếp điện thoại.

“Em đang ở đâu vậy, bà xã? Còn chưa có chấm dứt sao?”

“Em ở nhà.”

“Ở nhà? Không phải đã nói sau khi gặp mặt xong gọi điện thoại cho anh, anh sẽ đi đón em sao?”

“Cuộc gặp mặt ngày hôm nay hủy bỏ.”

“Vì sao?”

“Thân thể của Hoan Hoan không thoải mái.” Cô nói cho anh.

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Anh gấp gáp hỏi.

「 Trẻ em ở nhà trẻ bị nhiễm đại dịch cúm, thân mình vừa nóng vừa lạnh, vừa rồi còn tại phát sốt.”

“Vừa rồi? Đã mang con bé đến bác sĩ khám chưa? Bác sĩ nói như thế nào?”

“Viêm họng, xác định là do cảm mạo. Sốt đã gây ra viêm họng, hai ngày này phải cẩn thận chăm sóc con bé, nếu không thấy có dấu hiệu giảm sốt, phải đưa vào bệnh viện ngay.”

“Anh sẽ về nhà ngay lập tức.” Anh nhanh chóng nói, rồi lại hỏi: “Có cần mua cái gì không? Trong nhà đã có miếng dán hạ hiệt và nhiệt kế chưa?”

“Có rồi.”

“Nếu muốn mua cái gì thì gọi điện thoại cho anh, bây giờ anh trở về nhà ngay đây.”

“Được.”

Nửa giờ sau, Trử Lực Ngự áo khoác ngoài còn không kịp cởi, liền vội vàng đi vào phòng cảu tiểu Hoan, chỉ thấy Nam Tuệ đang lo lắng ngồi ở bên giường, nhíu mày nhìn nữ nhân đang ngủ ở trên giường, tập trung tới mức anh tiến vào phòng cũng không biết.

Anh nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, cô quay đầu lại nhìn anh.

“Hứa tẩu nói cho anh biết em chưa ăn bữa tối.” Anh nhìn cô, nhẹ giọng nói.

“Em không đói.”

“Không đói cũng phải ăn một chút, nếu không làm sao có sức lực để chăm sóc Hoan Hoan?” Nói xong, anh đi đến đặt tay lên trán của Hoan Hoan, kiểm tra nhiệt độ trên trán con bé.

“Hiện tại đã không phát sốt, nhưng là không biết đến bao giờ sẽ lại phát sốt trở lại.” Nam Tuệ nhíu mày, lo lắng nhìn Hoan Hoan.

“Bác sĩ có nói sẽ xảy ra chuyện như vậy không?” Trử Lực Ngự nhíu mi hỏi.

Nam Tuệ gật gật đầu.

Thấy cô gật đầu, anh hơi an tâm một chút.

“Một khi đã là hiện tượng bình thường, liền không có gì cần lo lắng nữa.” Anh an ủi vỗ vỗ cô, “Thừa dịp Hoan Hoan đang ngủ, em đi ăn cái gì đi, anh ở lại đây cho.”

Nam Tuệ do dự một chút, rốt cục gật gật đầu, đứng dậy đang định xoay người đi ra phòng thì, lại đột nhiên nghĩ đến! “Anh không ăn tối sao?”

“Có, không cần lo lắng cho anh.” Anh mỉm cười cúi xuống hôn cô một chút. “Nhanh đi ăn đi.”

Nam Tuệ gật đầu rời đi, Trử Lực Ngự mới cởi áo khoác, ngồi vào vị trí vừa nãy Nam Tuệ ngồi, im lặng ngắm nhìn nữ nhân đang ngủ. Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của Hoan Hoan, không biết vì sao, anh lại cảm thấy Hoan Hoan có điểm rất giống Nam Tuệ. Anh còn nhớ rõ lúc ba người bọn họ đi ra ngoài ăn cơm, còn có người nói Hoan Hoan rất giống mẹ, nghe xong câu đó, nam Tuệ rất vui vẻ.

Hoan Hoan thực sự giống Nam Tuệ sao?

Trử Lực Ngự nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn này, trong đầu lại đang so sánh.

Tuy rằng đã có Hoan Hoan, nhưng anh vẫn muốn có một đứa bé do anh và Nam Tuệ sinh ra, rất rất muốn, anh không có biện pháp phủ nhận tư tâm.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, anh quay đầu lại, chỉ thấy Nam Tuệ đem cái chén trà đi vào.

"Ăn no chưa?" Anh hỏi cô.

Cô gật đầu, đưa chén thuốc trên tay cho anh.

"Đây là cái gì?」Anh nhíu mày hỏi, cúi đầu nhìn thấy trong chén trà có hai nhánh hoa.

"Phòng ngừa cảm lạnh, tăng cường sức đề kháng." Trử Lực Ngự nhịn không được lộ ra biểu tình dở khóc dở cười.

"Em nấu sao?"

"Hứa tẩu nấu." Nam Tuệ lắc đầu, đáp.

"Dì nói khương mẫu, đương quy, hoàng kì cùng hồng tảo, mấy cái này đều có thể tăng sức đề kháng, còn có lá bạc hà, lá húng quế cùng cái cây kinh giới, đều có thể dùng để tăng cường sức đề kháng, tăng cường sức khỏe nữa."

"Cho tới bây giờ anh không biết rằng Hứa tẩu lại hiểu biết nhiều như vậy." Anh ngạc nhiên nói.

"Nghe nói ba ba của dì trước đây là thầy thuốc, đây là phương thuốc bí truyền của nhà dì."

"Đây là lần đầu tiên anh nghe thấy." Anh cười nói, "Có thể thấy Hứa tẩu rất yêu quý em, ngay cả phương thuốc bí truyền đều lấy ra, trước kia dì ấy không hề cho anh uống."

"Dì ấy sợ có nấu anh cũng sẽ không uống. Hứa tẩu suy nghĩ rất đúng, em cũng nghĩ rằng anh sẽ không uống."

"Vậy sao em còn đưa cho anh?" Anh cố ý hỏi.

"Hứa tẩu nói em đưa cho anh, anh sẽ uống." Cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Trử Lực Ngự bất lực, dở khóc dở cười lắc đầu,「 Hứa tẩu quả nhiên rất thông minh."

Nói xong, anh nhíu nhíu mày, lại chần chờ một chút, mới hít một hơi, cầm chén thuốc lên uống, sau đó đưa cái chén không lại cho cô. "Em có phải uống cái này không?" Anh vẻ mặt đau khổ hỏi cô.

"Vừa rồi tại phòng bếp em đã uống rồi." Cô muốn cười mà không dám cười, xoay người đặt cái chén lên trên bàn.

"Không gạt anh đấy chứ?" Anh nhìn chăm chú vào cô, giống như đang tìm xem có điểm nào sai hay không, làm cho Nam Tuệ cảm thấy rất buồn cười.

"Này có cái gì phải nói dối?"

"Anh đến kiểm tra."

"Cái gì?" Cô ngẩn ngơ, còn không kịp hỏi anh muốn kiểm tra như thế nào, anh đã ôm lấy eo cô, cúi xuống hôn một nụ hôn nóng bỏng lên môi cô.

Anh tham lam tiến vào sâu trong miệng cô, cẩn thận thăm dò, tựa như theo lời nói, anh đang kiểm tra, nhưng là động tác kia lại tràn ngập khiêu khích cùng hấp dẫn, không ngừng câu dẫn cô đáp lại, hại cô nhịn không được kêu thành tiếng.

Cảm thấy tay anh từ eo của cô tiến vào trong áo, sau đó lại không hề kiêng kị, tiến lên ngực cô lộng hành, cô không thể không lên tiếng ngăn cản anh. "Dừng…… Chờ một chút, ông xã." Ngya lập tức, cô đẩy anh ra.

"Làm sao vậy?" Anh hỏi, trong mắt có một số ngọn lửa đang nhảy lên.

"Trong này là phòng của Hoan Hoan."

"Chúng ta về phòng của chúng ta thôi." Anh khàn khàn nói.

"Không được, đêm nay em muốn ở lại trong này, chăm sóc cho Hoan Hoan."

“Bây giờ còn sớm, hơn nữa em cũng cần về phòng để tắm rửa, không phải sao?” Anh thấp giọng nói vào tai cô: “Chúng ta cùng nhau tắm.”

Trong nháy mắt, Nam Tuệ cảm thấy cả người như nóng lên. Cùng nhau tắm? Cô không tự chủ được tưởng tượng đến hình ảnh kia, nhất thời nghĩ thấy khát.

“Đi thôi.” Anh giống như hiểu được ý nghĩ của cô, liền kéo cô ra ngoài cửa phòng.

“Khoan, chờ một chút.” Cô giãy dụa kêu lên.

Trử Lực Ngự dừng lại cước bộ nghi hoặc nhìn cô.

“Hoan Hoan cần phải có người chiếu cố, anh!” Cô còn chưa nói dứt đã bị anh chen ngang.

“Hứa tẩu.” Anh hướng ra ngoài cửa cất giọng kêu to. Nam Tuệ giật mình, lập tức quay đầu lại nhìn về phía nữ nhân đang ngủ trên giường, thấy nữ nhân không bị bừng tỉnh, mới lấy tay đánh anh. “Anh làm gì vậy, quên rằng Hoan Hoan đang ngủ sao?”

Trử Lực Ngự cả người cứng đờ, nhanh chóng nhìn về phía giường, xác định nữ nhân không bị anh đánh thức, lúc này mới yên tâm thở dài nhẹ nhõm.

“Thực xin lỗi, anh quên mất.” Anh nhỏ giọng nói, lại bổ sung một câu, “Đều tại em rất mê người, bà xã.”

Cô trừng mắt nhìn anh, đang muốn nói cái gì, liền gặp Hứa tẩu vội vàng đi đến cửa phòng.

“Hứa tẩu, phiền dì chăm sóc Hoan Hoan một chút được không? Phu nhân phải về phòng tắm rửa, tối nay sẽ đổi ca cho dì.” Không cho cô có cơ hội mở miệng, anh nhanh chóng nhìn Hứa tẩu nói, nói xong lập tức kéo cô ra khỏi phòng, hướng đến phòng của bọn họ.

Sợ Hứa tẩu nghe thấy, Nam Tuệ thẳng đợi đến lúc tiến vào trong phòng, đóng cửa lại, mới mở miệng nói chuyện.

“Sao có thể phiền toái Hứa tẩu, Hứa tẩu cả ngày đã làm việc mệt nhọc rồi, chỉ cần chúng ta thay nhau tắm rửa!” Lời của cô còn chưa nói hết, đột nhiên bị anh đặt ở cửa phòng, cúi đầu xuống hôn.

Nam Tuệ cảm thất cả thân người nóng rực lên, có một niềm đam mê, khiêu khích làm cho cô hôn lại anh, cố gắng giữ chặt lấy anh. Quần dài của cô đã xuống tới mắt cá chân, mà ngay cả quần lót cũng cùng xuống theo rồi, cô vội vàng muốn giải phóng lửa nóng đang cháy trong cơ thể.

“Chờ một chút.” Anh khàn khàn nói, vội vàng đem quần của chính mình cởi ra, loại trừ chướng ngại vật duy nhất giữa hai người.

Khi nhìn thấy thân thể mềm mại của cô, anh không tự chủ được ngừng thở, nhưng anh không có lập tức tiến vào cơ thể của cô, ngược lại anh rất thong thả, nhanh chóng gia tốc khoái cảm ở thân thể của cô, làm cho cô không tự kìm hãm được đứng dậy thể bám chặt lấy anh, cầu anh tiến vào.

Anh vì sao còn không tiến đến?

“Nhanh lên đi.” Cô không tự chủ được vòng tay ôm chặt lấy anh.

Tựa như hiểu được sự khuyến khích của cô, anh đột nhiên gắt gao đặt tiến vào, một cái động thân liền đem chính mình tiến sâu vào trong cơ thể của cô. Tốc độc vừa nhanh lại mạnh, làm cho cô hoàn toàn không chống cự nổi sự bùng phát trong cơ thể. Cô đột nhiên thét lên, không còn chút sức lực nào nữa.

“Anh bảo rằng là phải về phòng tắm rửa mà.” Cô dựa vào người anh, hơi thở đứt quãng nói.

“Anh có nói như vậy, nhưng là không nói trước khi tắm rửa sẽ không yêu em.” Anh nghỉ ngơi trong chốc lát mới khàn khàn nói, ngẩng đầu đến ôn nhu hôn cô một cái.

“Đã biết rằng tâm tư của anh rất đen tối.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Nếu em cho rằng tâm tư của anh đen tối, anh liền nhận tội.” Ánh mắt anh không đứng đắn nhìn cô.

Nam Tuệ trừng mắt nhìn anh, không còn gì để nói.

“Tốt lắm, chúng ta đi tắm rửa.” Trử Lực Ngự dùng ngón tay điểm nhẹ lên mũi cô.

“Em không có sức lực.” Cô làm nũng, ôm lấy cổ anh.

“Anh biết, anh giúp em tắm.” Anh lại hôn cô một cái, sau đó mới ôm cô đi đến phòng tắm giúp hai người tắm rửa, sau đó lại nhân cơ hội yêu cô thêm một lần nữa, cũng là để bù lại, ai kêu cô buổi tối không thể cùng đi ngủ với anh, lại muốn cùng ngủ với nữ nhân đây? Đêm nay sẽ lại là một đêm rất dài. Cô sẽ khó ngủ yên được đây.

Phong tình vạn chủng – Hoa viên tẫn hiện du.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Chỉ chăm sóc Hoan Hoan đang bị bệnh có một đêm mà thôi, Nam Tuệ liền ngã bệnh, cô quả thực không dám tin sức đề kháng của mình lại kém như vậy. Cô đưa tay lên sờ trán, không giống như bị sốt, nhưng là nhiệt kế lại hiện nhiệt độ cao hơn bình thường, tới 37.8 độ xác minh cô đã bị sốt. Cô cảm thấy cổ họng rất đau. Xem ra cô đã bị lây bệnh cảm mạo, thực sự là phiền phức!

Nam Tuệ nhìn đồng hồ, đã 8 giờ rồi, chồng cô cũng sắp chuẩn bị đi làm. Anh ấy có thói quen cứ 8 giờ 40 phút mới bắt đầu xuất môn, thời gian đó có thể tránh được tắc đường, lại sẽ không quá muộn khi tới công ti đi làm.

Nói cách khác cô chỉ cần cẩn thận không để ông xã của cô biết được cô phát sốt, nếu không anh sẽ rất lo lắng cho cô, thậm chí vì chăm sóc cô mà anh sẽ xin phép nghỉ một ngày ở nhà. Đối với tính cách của anh, anh thực sự có thể làm như vậy.

Hoan Hoan lại đang ngủ, tối hôm qua con bé lại phát sốt một lần nữa, ngủ không yên giấc. Mãi cho tới hai giờ sáng mới bắt đầu ngủ ngon, vừa rồi mới tỉnh lại vì đói bụng, ăn xong thức ăn Hứa tẩu chuẩn bị cho, con bé lại ngủ thiếp đi. Có điều, so với ngày hôm qua con bé đã khá hơn, cũng không tái phát sốt, cô có thể yên tâm hơn rồi.

Vấn đề hiện tại nằm ở chính cô nha.

Đi ra khỏi phòng của Hoan Hoan, thật cẩn thận đóng cửa phòng nhẹ nhàng, cô đi xuống phòng bếp lấy nước uống.

Không biết hiện tại uống nhiều nước có hữu hiệu hay không? Nhưng ít nhất nó có thể giúp cô cầm cự đến lúc ông xã của cô đi làm, phải không?

"Phu nhân, tối hôm qua cô không ngủ sao? Bữa sáng tôi chuẩn bị tốt lắm, cô ăn một chút rồi trở về phòng ngủ một giấc đi, Hoan Hoan có tôi trông chừng được rồi, cô yên tâm." Hứa tẩu vừa thấy cô đi vào phòng bếp lập tức nhìn cô nói.

"Được." Cô gật đầu đáp, nhưng lại nghĩ thầm, chờ ông xã đi làm rồi cô mới ngủ. Cô không thể đem bệnh độc lây bệnh cho anh được.

"Vậy cô mau ăn đi." Hứa tẩu thúc giục nói. Cô lại gật đầu, nhưng là nói thật, cô không muốn ăn bất cứ cái gì, hiện tại rốt cục có thể hiểu được tâm trạng tối qua của Hoan Hoan cái gì cũng không muốn ăn. Nhưng mà không ăn cũng không được, nếu không ăn sẽ làm Hứa tẩu hoài nghi, hơn nữa không ăn cô sẽ không có lí do để ở lại phòng bếp, cô muốn tránh phải hôn chào ông xã trước khi đi làm

Có Hứa tẩu ở bên cạnh, chắc anh sẽ không làm như vậy?

Hy vọng như thế.

"Hóa ra em ở đây."

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Trử Lực Ngự nhanh chóng đi đến gần Nam Tuệ, chuyện thứ nhất chính là cúi đầu định cấp bà xã một cái hôn buổi sáng sớm, nhưng mà cô ấy lại lấy tay che cái miệng.

"Hứa tẩu đang ở đây." Cô thấp giọng nhắc nhở.

"Hứa tẩu đã thành thói quen." Anh kéo tay của cô ra, thấp giọng nói, lại cúi đầu định hôn cô, không nghĩ tới cô lại lấy tay bịt miệng anh lại.

"Không được." Nam Tuệ nói.

"Vì sao không được?" Anh cầm lấy tay cô.

"Hứa tẩu đang ở đây." Cô lại lấy Hứa tẩu làm lá chắn.

"Được rồi." Anh nói, tiếp theo quay đầu nói: "Hứa tẩu, có thể phiền dì rời đi một chút?"

"Không được!" Nam Tuệ át chế không được trùng khẩu kêu, lập tức cảm giác yết hầu truyền đến một trận thiêu chước bàn đau đớn, hắn nhịn không được sắt súc một chút.

"Làm sao vậy?" Trử Lực Ngự mẫn cảm lập tức hỏi.

"Không có việc gì." Giọng nói của cô khàn khàn.

“Giọng nói của em sao lại như vậy? Chẳng lẽ bị Hoan Hoan lây bệnh cảm mạo?” Anh siêu cấp mẫn cảm hỏi.

“Không—” Cô còn chưa kịp nói hết câu, cảm giác được bàn tay của anh đặt trên trán cô.

“Em phát sốt rồi.” Anh nhanh chóng nói, biểu tình trên mặt cũng trở nên nghiêm túc, “Em phải đi khám bác sĩ.” Anh quyết định.

Việc đã đến nước này, Nam Tuệ biết không lừa được anh, chỉ có thể ngoan ngoãn thở dài, gật đầu.

“Em ăn bữa sáng nhanh lên, trần lái xe cũng sắp đến đây.” Anh nhẹ giọng nói, “Anh giúp em ăn”

Cô đã biết ông xã sẽ nói như vậy “Không cần, em~”

“Anh giúp em ăn” Anh không để cho cô kháng nghị. “Ăn đi nào, ăn xong đổi quần áo khác, anh đưa em đến bệnh viện.”

Anh ấy đã nói như vậy, cô còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể cầu nguyện sau khi đi khám bác sĩ về, ông xã sẽ không xin nghỉ làm để ở nhà chăm sóc cô. Nam Tuệ bất đắc dĩ nghĩ thầm.

Ăn xong bữa sáng, cô trở về phòng tắm qua, thay quần áo, lát sau, Trử Lực Ngự cũng đi theo vào phòng, đi về hướng cô, nắm lấy tay cô, khuynh thân tưởngên môi cô.

“Ê, đừng đùa! Anh muốn bị lậy bệnh cảm sao?” Cô vội vàng ngăn cản anh.

“Sức đề kháng của anh không kém như vậy.” Anh nói xong lại cúi xuống.

“Không được.” Cô kiên quyết chống cự.

“Bà xã —…”

“Không được!” Cô cự tuyệt.

Nhìn thấy vẻ mặt kiên định của cô, trong chốc lát, Trử Lực Ngự bỗng nhiên hít một hơi, lộ ra vẻ mặt đáng thương, buông tay cô ra. “Sau khi hết cảm, em xong đời.” Anh trẻ con nói. Mà cô, chính là rất muốn cười.

“Thẻ bảo hiểm y tế của em ở đâu?” Anh hỏi.

“Tại ví da.”

Anh gật đầu xoay người đi tìm cí da của cô, còn cô nhanh chóng thay quần áp thay quần áo. Đã chuẩn bị xong hết, nhưng mãi vẫn không thấy chồng cô đem thẻ bảo hiểm y tế quay trở lại.

Anh vẫn chưa tìm được ví da của cô sao?

“Ông xã? Tìm không thấy sao?” Cô đi tìm anh.

“Tìm được rồi.” Anh cất giọng trả lời, từ trong phòng nhanh chóng đi ra, sau đó đi thẳng đến cửa phòng đến. “Đi thôi.”

Cô ngạc nhiên một chút, vội vàng đuổi theo. Sao anh lại đi nhanh như vậy mà không đợi cô nha? Đi ra khỏi phòng, đi vào phòng khách, Trử Lực Ngự thấy Hứa tẩu liền mở miệng phân phó, “Dì kêu Hứa bá chuẩn bị một chút, lái xe đi cùng chúng ta, chờ phu nhân khám bác sĩ xong rồi chở cô ấy về.”

Nam Tuệ nghe vậy nhíu mày. “Sao lại phiền toái như vậy? Nếu anh không có thời gian đưa em trở về, em sẽ bắt tac-xi về nhà.”

“Vậy trực tiếp để Hứa bá đưa em đi đi.” Anh đột nhiên nói.

“Còn anh? Anh không đưa em đi sao?” Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn anh hỏi.

“Công ti có việc, anh cần phải đi gấp.” Anh trả lời.

“Một khi đã như vậy, anh còn ở đây làm gì?” Cô nhanh chóng đi lên trước, lấy ví trên tay anh, xoay người anh về phía cửa. “Em cam đoan sẽ cùng Hứa bá đi khám bác sĩ, anh mau đi làm đi.”

Trử Lực Ngự quay đầu nhìn thật sâu vào mắt cô, vẻ mặt khó hiểu.

“Em thề.” Cô là anh đang lo lắng, vì thế một lần nữa cam đoan.

Tuy nhiên, một thời gian sau, cô mới biết lúc đó là do anh đã biết được bí mật của cô.

Chứng bệnh của Nam Tuệ giống như bệnh của Hoan Hoan, không chỉ có phát sốt, còn có đau cổ họng, ăn không ngon miệng, sau khi uống xong thuốc,

cô liền ngủ một mạch, cho đến khi cảm thấy sức khỏe đã tốt hơn cô mới thức dậy, cảm giác đầu tuên là đói bụng.

Nam Tuệ đứng dậy xuống giường, đi ra khỏi phòng, lúc này mới phát hiện ngoài cửa sổ một mảnh tối đen.

Hiện tại đã mấy giờ?

Cô đi vào phòng khách, chỉ thấy Hứa tẩu đang ngồi ở sô pha, xem TV, không có chú ý tới sự xuất hiện của cô.

Cô nhìn về ohias đồng hồ treo tường, thấy đồng hồ đã điểm 10 giờ, Nam Tuệ giật mình.

"Hứa tẩu, tiên sinh còn không có trở về sao?" Cô mở miệng hỏi, thanh âm khàn khàn càng làm cho cô giật mình.

"Phu nhân, cô dậy rồi, cảm giác thế nào?" Hứa tẩu đứng dậy đi về hướng cô.

"So với buổi chiều tốt hơn nhiều. Tiên sinh còn không có trở về sao?" Cô khàn khàn hỏi.

"Tiên sinh có đánh điện thoại trở về nói đêm nay phỉa làm thêm giờ, muộn một chút mới trở về."

"Đã mười giờ mà vẫn chưa làm xong việc sao?" Cô bất đắc dĩ nhỏ giọng than nhẹ.

"Cái gì?" Hứa tẩu nghe không rõ cô nói gì đó.

"Không có gì." Cô lắc đầu, lại hỏi: "Hoan Hoan đâu? Đã ngủ chưa? Con bé đã tốt hơn chưa?"

"Tiểu thư tốt hơn nhiều rồi, trừ cổ họng vẫn còn đau, đã không còn gì đáng ngại, tiểu thư vừa mới ngủ."

"Cám ơn dì, Hứa tẩu. Hôm nay nhất định dì rất mệt, vừa phải chiếu cố Hoan Hoan, vừa phải chiếu cố cháu, thật sự là vất vả." Cô nhẹ giọng nói.

"Đừng nói như vậy." Hứa tẩu vội vàng lắc đầu, sau đó hỏi: "Phu nhân, cô muốn ăn gì không? Tôi sẽ đi làm đồ ăn ngay. Cơm trưa cùng bữa tối cô cũng chưa ăn cái gì, bụng nhất định rất đói đúng không?"

Nam Tuệ mỉm cười, gật gật đầu.

"Cô muốn ăn cái gì?" Hứa tẩu hỏi.

"Gì cũng được, đơn giản thôi ạ. Hứa tẩu, cám ơn dì."

Mỉm cười lắc đầu, Hứa tẩu xoay người đi xuống phòng bếp làm đồ ăn cho cô. Nam Tuệ ngồi xuống sô pha, không tự chủ được lại nhìn đồng hồ ở trên tường, sau đó do dự một chút, cầm lấy điện thoại, gọi điện thoại cho ông xã. Di động không có ai nghe máy, cô gọi điện đến công ty, cũng không có người tiếp máy. Kỳ quái, như thế nào lại không có người nghe điện? Anh là đang trên đường về nhà hay ở đâu đây? Anh có thể hay không xảy ra chuyện gì? Không, sẽ không, anh chỉ làm thêm giờ mà thôi, cô không thể miên man suy nghĩ rồi dọa chính mình.

Lúc trước nói chuyện cùng Hứa tẩu, Hứa tẩu từng nói qua với cô, trước kia anh luôn làm việc tới mười một, mười hai giờ mới về nhà, cả ngày đều rất ít nghỉ ngơi.

Tiên sinh thực bề bộn nhiều việc, vậy mà vẫn sắp xếp thời gian để về nhà ăn cơm cùng phu nhân và tiểu thư, quả thực là kỳ tích. Cô còn nhớ rõ lúc ấy Hứa tẩu đã nói như vậy, cô vì câu nói "kỳ tích, đại kỳ tích" đã cười rất lâu.

"Phu nhân, đồ ăn đây rồi, cô muốn ăn ở phòng khách hay phòng ăn?" Hứa tẩu từ trong phòng bếp hỏi vọng ra.

"Cháu ăn ở phòng khách cũng được, còn có thể thuận tiện xem TV." Cô mỉm cười trả lời.

"Được." Hứa tẩu trả lời.

Nam Tuệ cầm lấy điều khiển từ xa ở trên bàn, vốn định đổi xem có chương trình gì để xem, lại đột nhiên nghĩ đến Hứa tẩu vừa rồi xem bộ phim này, cô buông điều khiển TV xuống, để nguyên kênh ban đầu.

Một lát sau, Hứa tẩu đem một bát mì và hai món ăn phụ lên.

"Đang nóng đó, ăn cẩn thận." Hứa tẩu nhắc nhở cô.

"Cám ơn dì." Nam Tuệ mỉm cười. Cô cúi xuống ăn, không quên cẩn thận chú ý điều Hứa tẩu vừa nhắc nhở. "Hứa tẩu, dì cùng Hứa bá đều ở đây, vậy con cái của hai người đâu?" TV chuyển sang chuyên mục quảng cáo, cô tò mò mở miệng hỏi.

Có Hứa tẩu này gia sự một thanh tráo, chử thứ lại siêu được ăn mẹ mẹ nó tiểu hài tử, nhất định thực hạnh phúc đi? Hắn nhịn không được như vậy tưởng.

"Chúng đã kết hôn và có gia đình riêng của mình." Hứa tẩu thở dài nói.

"Đều kết hôn hết?" Nam Tuệ ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn Hứa tẩu. "Hứa tẩu, năm nay dì bao nhiêu tuổi vậy? Các con của dì đều kết hôn rồi sao?"

"Mười chín tuổi tôi lấy Hứa bá, sang năm tôi đã năm mươi hai tuổi rồi, con cái đều đã kết hôn có gì bất ngờ đâu?" Hứa tẩu cười nói.

"Cháu nghĩ nhiều lắm dì mới bốn mươi lăm mà thôi." Nam Tuệ thật sự là kinh ngạc cực kỳ.

Nghe được chính mình được người khác nghĩ trẻ đi mấy tuổi, Hứa tẩu ha ha cười to, nhất thời rất cao hứng, chương trình phim trên TV cũng không xem, chuyên tâm cùng Nam Tuệ nói chuyện phiếm.

"Tôi đã làm bà nội nha, như thế nào có thể mới bốn mươi lăm tuổi đây? Hai năm trước con dâu đã sinh cho tôi một đứa cháu gái, nghe nói gần đây lại có bầu, con dâu tôi có bầu được ba tháng rồi."

"Thật vậy chăng? Chúc mừng Hứa tẩu, chắc dì rất hạnh phúc?."

"Có cái gì hạnh phúc đâu? Cũng không ở cùng một chỗ, lại không thể luôn nhìn thấy chúng, một năm tôi được thấy mặt cháu gái có mấy lần, tôi rất nhớ chúng nó."

"Vậy vì sao dì không ở cùng với bọn họ, chẳng nhẽ là do làm việc ở đâu sao?"

"Bây giờ làm gì có đứa con nào muốn cùng cha mẹ ở cùng một chỗ? Cho dù ở cùng một chỗ, cũng rất bất tiện, toàn là cha mẹ phải phục vụ những đứa con, chứ không phải là hưởng phúc. Tôi cùng Hứa bá đã nghĩ mãi rồi, một khi đã là phục vụ người khác, không bằng lựa chọn chỗ phục vụ có thể kiếm tiền để làm, còn có thể có chút vốn gửi vào tiết kiệm cho tuổi già." Hứa tẩu cười nói.

Nam Tuệ không biết nên nói cái gì, chỉ cảm thấy vợ chồng có thể đồng tình như vậy, coi như cũng là một loại hạnh phúc.

Cô hi vọng lúc mình già đi, mặc kệ có con cái ở bên người hay không, Trử Lực Ngự lúc nào cũng ở bên cạnh cô giống như Hứa bá ở bên cạnh Hứa tẩu, hai người cùng năm tay đi trên một con đường.

Cô rất hy vọng.

***

Vừa tỉnh giấc, thấy vị trí bên cạnh không có người, làm Nam Tuệ không biết ông xã của mình hôm qua có về nhà ngủ hay không? Cô xuống giường, khoác thêm áo khoác rồi đi ra khỏi phòng.

Hứa tẩu đã ngủ dậy, đang bận rộn ở trong phòng bếp, các phòng khác ở trong ngôi nhà đều là tĩnh lặng, Hoan Hoan vẫn đang ngủ, Hứa bá đang tập thể dục ở ngoài sân vườn, còn người mà cô muốn tìm lại không thấy bóng dáng đâu.

Tối hôm qua, rốt cuộc ông xã của cô có trở về nhà hay không?

Tối hôm qua sau khi ăn bữa tối do Hứa tẩu chuẩn bị, tiếp đó cô phải uống thuốc. Cô muốn chờ anh đi làm về, nhưng không biết có phải là do tác dụng của thuốc hay không, mà cô đã đi ngủ từ lúc nào cũng không biết, còn không biết được ông xã của cô có về nhà hay không.

Mà ông xã của cô cũng thật là, có trở về cũng phải gọi cô dậy chứ, cả ngày không thấy đâu, một câu cũng chưa nói, anh không biết cô rất nhớ anh sao?

"Hứa tẩu." Cô đi vào phòng bếp, nhẹ giọng kêu. Giọng nói của cô vẫn khàn khàn, nhưng là cổ họng đã không có đau như ngày hôm qua.

"Phu nhân?" Hứa tẩu kinh ngạc kêu lên, "Sao cô dậy sớm vậy?"

Cô không trả lời, chỉ hỏi "Dì có gặp ông xã của cháu không?"

"Tiên sinh không có trong phòng sao?" Hứa tẩu ngạc nhiên hỏi lại.

"Anh ấy không có ở trong phòng." Cô lắc đầu nói, "Tối qua anh ấy có về nhà không ạ?"

"Có nha, sớm nay tôi còn nhìn thấy giầy của tiên sinh."

"Sớm như vậy anh ấy đã đi nơi nào ?"

Hứa tẩu lộ ra vẻ mặt không hiểu.

"Không quan hệ, dì cứ làm việc đi ạ, cháu sẽ đi tìm anh ấy."

Nam Tuệ rời khỏi phòng bếp, bắt đầu đi tìm người, phòng khách không có ai, thư phòng cũng không có ai, Hoan Hoan vẫn đang ngủ ngoan ở trong phòng, cũng không nhìn thấy anh đâu cả. Sáng sớm rốt cuộc anh chạy đi đâu rồi?

Đúng rồi, phòng khách! Chắc là anh đi làm trở về quá muộn, sợ đánh thức cô, cho nên đã đến phòng khách để ngủ rồi?

Cô lập tức xoay người hướng phòng khách đi đến, quả nhiên ở trong đó tìm được Trử Lực Ngự đang ngủ say trên giường. Nam nhân này thật là…… Nam Tuệ thở dài, thật đúng là không biết nên nói cái gì, chỉ biết lúc này trong lòng cô tràn đầy tình yêu dành cho anh. Cô thực sự rất may mắn khi đã yêu một nam nhân tốt như vậy.

Anh đang ngủ nhưng lại cau mày, không biết có phải là do công việc quá bận bịu hay không, hay là không quen ngủ tại phòng khách này.

Cô đang do dự không biết có nên gọi anh dậy hay không, để anh trở về phòng ngủ có vẻ thoải mái hơn là ngủ ở phòng khách này.

Bây giờ đã sáu giờ sáng, nếu công ty không có việc gì gọi đến, anh có thể ngủ thêm hai ba tiếng nữa mới rời giường, nếu bây giờ đánh thức anh dậy sẽ làm gián đoạn giấc ngủ của anh, không bằng để yên cho anh tiếp tục ngủ ở đây.

Cô quyết định rồi, đột nhiên nhíu nhíu mày, rồi cởi áo khoác, thật cẩn thận leo lên giường, tiến đến ôm anh ngủ. Anh luôn luôn thích ôm cô ngủ, có lẽ đây là một cách giúp anh ngủ ngon hơn.

Nằm ở bên cạnh anh, cảm nhận nhiệt độ từ cơ thể anh, hít thở không khí xung quanh anh, Nam Tuệ cảm thấy rất an tâm. Cô nhắm mắt lại, khóe miệng nở nụ cười, chui vào trong lòng anh, ngủ thiếp đi.

Thời gian dần dần trôi đi, ánh nắng mặt trời chiếu vào trong phòng. Trử Lực Ngự dần dần thức dậy sau một giấc ngủ sâu, anh mở mắt ra, cảm thấy chói mắt với ánh nắng ở trong phòng. Phòng của anh sao lại như thế, rèm che đâu? Nam Tuệ cô ấy……

Suy nghĩ dần dần nhớ lại. Cô ấy đã uống thuốc tránh thai! Có phải vì cô ấy không muốn có con với anh hay không?

Anh xoay người, muốn ngồi dậy, lại đột nhiên phát hiện cánh tay giống như có người đè nặng. Sao lại như thế? Không phải anh đang ngủ tại phòng khách sao?

Không để ý tới ánh nắng chói mắt, anh mở to mắt nhìn về một bên, sau đó thấy bà xã của anh đang gối đầu lên tay anh, ngủ say.

Sao cô ấy lại ở đây? Đây không phải là phòng khách sao?

Anh mở to mắt nhìn về phía bốn phía. Đúng vậy, đây chính là phòng khách, không phải phòng của bọn họ. Vậy vì sao cô lại ở trong này? Làm thế nào cô ấy biết được anh ở đây? Tâm tình thực phức tạp, cho dù có sử dụng hết tất cả các từ ngữ diễn tả cảm xúc, đều không đủ để diễn tả tâm tình hiện tại của anh.

Cô ấy rốt cuộc đang nghĩ gì đây? Nói cô yêu anh, rồi lại gạt anh uống thuốc tránh thai; nói cô không thương anh, nhưng mới chỉ có một đêm anh không ngủ bên cạnh cô, cô liền tìm đến đây. Cô rốt cuộc là có yêu anh hay không?

Trử Lực Ngự nhíu mày, vẻ mặt phức tạp nhìn cô, hoàn toàn không biết nên đối xử với cô như thế nào cho phải. Cũng bởi vì anh không biết mình nên phản ứng thế nào với chuyện cô uống thuốc tránh thai, cho nên anh mới lấy lí do làm thêm giờ để về nhà muộn, thậm chí đi đến phòng khách để ngủ, tạm thời không nghĩ đối mặt với cô, không nghĩ tới…

Anh than nhẹ một tiếng, thật cẩn thận rút lại cánh tay, không nghĩ tới lại làm cô tỉnh giấc, cô từ từ mở mắt.

Thấy anh, Nam Tuệ mỉm cười, sau đó như một con mèo nhỏ chui vào trong vòng tay của anh, thì thầm nói:

"Chào buổi sáng, ông xã."

Trử Lực Ngự thực không biết nên phản ứng như thế nào. Bình thường anh sẽ ôm chặt lấy cô, nâng mặt cô lên, sau đó hôn cô một cái chào buổi sáng, nhưng là hiện tại…… "Chào buổi sáng." Anh chỉ có thể nói như vậy.

Nam Tuệ từ trong vòng tay của anh ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện anh không giống như mọi hôm, không hôn chào buổi sáng cô.

Việc này thực có điểm kỳ quái, tuy rằng cô đang cảm mạo, nhưng là theo tính cách của anh, tuyệt đối không có khả năng vì chuyện đó mà không hôn cô.

"Ông, anh làm sao vậy?" Cô nhịn không được, lên tiếng hỏi.

"Cái gì làm sao vậy?"

"Anh không có hôn em."

"Hôm qua em đã nói em đang ốm nên không thể hôn mà?" Anh rất bình tĩnh nói, nhưng là bởi vì như thế mới càng khả nghi.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Cô ngồi dậy đến, nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh bỗng nhiên trầm mặc không nói gì, lại càng chứng thật của cô hoài nghi là đúng, quả thật có chuyện phát sinh.

"Ông xã?" Cô thúc giục kêu. Trử Lực Ngự vẻ mặt phức tạp nhìn cô, do dự trong chốc lát, rốt cục thở dài một tiếng, quyết định đem tất cả nói ra. "Ngày hôm qua, lúc anh giúp em lấy bảo hiểm y tế, đã nhìn thấy một thứ trong túi xách của em." Anh nhìn thẳng cô nói

Nam Tuệ trừng mắt nhìn. "Cái gì vậy?"

"Thuốc tránh thai."

Cô ngạc nhiên, vẻ mặt khiếp sợ nhìn anh.

Úc, ông trời ơi, mấy hộp thuốc tránh thai!

Sao cô lại quên sự tồn tại của nó chứ? Vốn là định sau khi gặp nhà xuất bản, sẽ đem mấy hộp thuốc tránh thai này đến bệnh viện, kết quả là Hoan Hoan đột nhiên sinh bệnh, làm cô quên biến mất việc này.

Ông trời, khó trách ngày hôm qua anh không đưa cô đi bệnh viện, khó trách anh đột nhiên làm thêm giờ, khó trách anh lại chạy tới phòng khách để ngủ, hóa ra tất cả là do chuyện này gây ra.

"Em không muốn nói gì sao." Anh nhìn cô hỏi.

"Đương nhiên có." Cô nhanh chóng mở miệng, "Đó là thuốc em định đem đến bệnh viện, tại em sợ vứt linh tinh sẽ gây ô nhiễm."

"Ý em là, em không có uống thuốc tránh thai."Anh nhìn cô ngây người.

"Có uống, chẳng qua đã hai tháng nay rồi em không có uống." Cô trung thực nói.

"Vì sao?"

"Bởi vì lúc trước em muốn cải thiện mối quan hệ với Hoan Hoan, cho nên em nghĩ gia đính mình chỉ có ba người là tốt rồi. Em muốn có một gia đình thực hạnh phúc, sau đó mới sinh thêm một đứa nhỏ, cho nên trước khi gia đình chúng ta có được hạnh phúc, em không muốn mang thai." Nam Tuệ nói cho anh suy nghĩ của cô.

"Em vốn dự tính cải thiện quan hệ trong vòng nửa năm, không nghĩ tới thời gian lại kết thúc sớm như vậy, sớm biết như vậy lúc trước sẽ không mua nhiều thuốc tránh thai như vậy, thật sự là lãng phí tiền."

Trử Lực Ngự trầm mặc nhìn cô trong chốc lát, "Em thề những gì em nói đều là sự thật?"

"Em thề." Cô không chút do dự giơ bàn tay lên nói.

Đột nhiên anh đưa tay ra, kéo cô ngã xuống giường, xoay người đặt cô ở dưới thân của anh.

"Em thật đáng giận, hại anh suy nghĩ một ngày một đêm, nghĩ đến em không muốn sinh đứa nhỏ của anh. Em phải bồi thường tổn thất tinh thần cho anh."

"Anh muốn bồi thường như thế nào?" Cô hỏi.

"Em nói sao?" Anh chậm rãi cúi đầu.

"Chờ một chút, em đang cảm mạo." Cô nhanh chóng nói, đưua tay ngăn cản anh, hai tay trong nháy mắt liền bị anh chế trụ.

"Không được như vậy, ông xã, anh sẽ bị em lây bệnh đó, a~~~!" Kháng nghị không có hiệu quả, được ngăn chặn bởi một nụ hôn.

Trong phòng khách, nhiệt độ tăng cao.

Hai người, tình yêu kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Nhìn thấy ông xã sốt cao nằm ở trên giường, Nam Tuệ nhịn không được thở dài một tiếng. Bọn họ quả nhiên là người một nhà. Cô đã nói với anh là sẽ lây bệnh thôi, vậy mà anh không tin, kết quả là đây? Mới quá một ngày mà thôi, liền nằm ở trên giường phát sốt.

Kỳ thật sinh bệnh phát sốt không có gì đáng lo quá, chỉ cần đi khám bác sĩ, uống thuốc, ngoan ngoãn nghỉ ngơi, sẽ rất nhanh khỏi bệnh, Hoan Hoan và cô chính là ví dụ điển hình, nhưng người này cố tình không chịu hợp tác, sống chết không chịu đến bệnh viện, nói là bệnh giống như cô, anh chỉ cần lấy thuốc của cô uống vào là khỏi, nói như thế nào cũng không chịu nghe.

“Anh rốt cuộc sợ cái gì? Bác sĩ có ăn thịt người đâu cơ chứ.” Cô bất đắc dĩ nhìn anh thở dài.

“Anh ngủ một giấc sẽ khỏe lại.” Anh khàn khàn trả lời.

“Anh vừa mới ngủ đó thôi, vừa mới tỉnh lại, nhưng kết quả thì sao đây? Đã khỏi bệnh được chưa?” Tính tình ngang bướng của anh làm cho Nam Tuệ có điểm tức giận.

Trử Lực Ngự không hề nói chuyện.

“Đứng dậy, em cùng anh đến bệnh viện.” Nam Tuệ nắm lấy tay anh.

“Anh muốn ngủ.” Anh không hề động đậy.

“Nếu anh không đứng dậy, về sau em sẽ không thèm quan tâm đến anh nữa.” Nam Tuệ tức giận nói.

Anh vẫn không nói gì.

“Ông xã, anh muốn em đếm tới ba sao? Hay là để em đi gọi Hoan Hoan đến xem, ba ba của con bé không nghe lời người lớn, anh có muốn để chuyện đó xảy ra không?” Cô uy hiếp anh.

Anh vẫn không lên tiếng.

“Ông xã!” Cô tức giận lớn tiếng kêu lên, đột nhiên lại cảm thấy buồn nôn.

Nôn.

Nam Tuệ lập tức chạy về phía phòng tắm, hướng đến bồn cầu, nôn mửa một trận, ói hết ra.

“Bà xã, làm sao vậy? Vì sao lại ói hết ra như thế?” Trử Lực Ngự đi đến bên cạnh, vẻ mặt tràn ngập lo lắng cùng quan tâm. Nam Tuệ quay đầu nhìn anh, sau khi nôn mửa cảm thấy rất khó chịu mà hốc mắt có điểm phiếm hồng. “Bị anh làm cho tức chết.” Cô mệt mỏi, tức giận trả lời, “Rốt cuộc anh có đi khám bác sĩ hay không?”

Trử Lực Ngự lộ ra vẻ mặt giống của tiểu hài tử làm sai, cúi đầu. “Anh đi.”

Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng yên tâm một chút, nhưng thân thể thực khó ở. Cô là làm sao vậy? Lúc trưa không có ăn cái gì kỳ quái mà, sao đột nhiên lại cảm thấy không thoải mái, đem tất cả những gì lúc trưa ăn được ói hết ra?

Cô lấy giấy lau miệng, vừa cố nhớ lại xem chính mình có ăn lung tung hay không, nhưng vẫn không có cách nào lý giải được.

“Chúng ta cùng đi bệnh viện, em cũng phải đi khám bác sĩ.” Anh khàn khàn nhìn cô nói, ngữ khí tràn ngập kiên quyết.

“Anh chỉ biết bắt người ta đi khám bác sĩ, chính mình sao không làm mẫu đi.” Cô trừng mắt nhìn anh, lời nói có điểm bất mãn.

“Anh là đàn ông, loại tiểu bệnh này không cần đi khám bác sĩ, tự nó sẽ khỏi.” Anh khàn khàn kháng biện.

“Được, em cũng chỉ là ói ra một chút mà thôi, ói hết liền không có việc gì, không cần đi khám bác sĩ, chúng ta đều ở nhà đi.” Cô cố ý nói.

“Bà xã……”

“Em ngủ một giấc sẽ tốt thôi.” Cô học tập anh.

“Bà xã……” Trử Lực Ngự quả thực không biết nên làm như thế nào cho phải. “Đừng để anh phải lo lắng được không?” Anh khàn khàn thỉnh cầu.

“Anh có thể làm cho em lo lắng sao?” Cô hỏi lại.

Anh nhất thời không biết nói gì để chống đỡ.

Nam Tuệ bỗng nhiên khẽ thở dài một hơi. “Ông xã à” Cô nhẹ nhàng nói, “Anh lo lắng cho em, em cũng sẽ rất lo lắng cho anh, biết không? Đừng để cho ta lo lắng được không?”

“Thực xin lỗi.” Anh nhìn cô giải thích.

“Em không cần anh nói xin lỗi, em muốn anh đáp ứng em một vấn đề, về sau nếu sinh bệnh hoặc thân thể không thoải mái, em bảo anh đi khám bác sĩ, anh nhất định phải đi.” Nam Tuệ nhân cơ hội muốn anh cam đoan.

“Chỉ là một bệnh nhỏ em cũng không bắt anh phải đi khám bác sĩ chứ?”

“Như thế nào được gọi là bệnh nhỏ? Giống như cảm mạo lần này sao? Tiêu chuẩn giới hạn ở đâu?” Cô nhìn anh nói.

“Nếu bệnh mà nằm trên giường một gày chưa khỏi thì được tính là bệnh nặng, như vậy có được không?” Trử Lực Ngự suy nghĩ một chút rồi nói.

Nam Tuệ cũng suy nghĩ một chút, sau đó gật gật đầu, “Được.”

“Chúng ta mau thay quần áo, rồi đến bệnh viện nhé?” Anh cười có điểm mệt mỏi. Cả ngày hôm qua liên tục phát sốt, làm cho anh cảm thấy có chút đau đầu.

Đáng nhẽ ra anh nên sớm nghe lời bà xã, đi khám bác sĩ, như có lẽ như vậy bệnh của anh đã giảm một nửa, có sức khỏe để chăm sóc bà xã.

Anh đã không thực hiện hết trách nhiệm của một người chồng, nên kiểm điểm một chút, đã làm cho bà xã phải lo lắng, lại không có sức khỏe để chăm sóc cho bà xã, thật sự là quá mất mặt. Nhưng tình hình vẫn chưa quá trễ để khắc phục, không phải sao?

Hai vợ chồng cùng nhau thay quần áo, sau đó cùng nhau đi ra khỏi phòng.

Hứa tẩu cùng Hứa bá đều đang ở phòng khách, Hứa bá nắm chìa khóa xe ở trong tay, giống như sớm đoán trước được Nam Tuệ nhất định sẽ có biện pháp làm Trử Lực Ngự đi khám bác sĩ, làm cho anh không khỏi hoài nghi của cô nôn mửa nên sẽ không là khổ nhục kế đó chứ?

Mặc kệ có phải là hay không, có một việc đã được xác định, chính là, đời này anh chắc chắn sẽ bị cô bắt nạt.

***

Trử Lực Ngự bởi vì sinh bệnh, sắc mặt có chút tái nhợt tiều tụy, nhưng biểu tình lại là cực kỳ hạnh phúc và vui mừng, làm cho người ta hoài nghi anh có phải là phát sốt đến mức đem đầu làm cho hỏng rồi không? Không, không phỉa như vậy, chính là anh rất cao hứng, cao hứng tới mức cảm thấy không còn mệt mỏi bởi bệnh cảm mạo nữa, giống như là anh ăn phỉa cái gì đại bổ hoàn, đột nhiên tinh thần trở nên tốt gấp trăm lần.

Anh rất hạnh phúc, thật sự rất vui mừng.

Nam Tuệ mang thai, anh đã được làm ba ba, anh muốn làm một người cha! Tuy anh đã có một đứa con gái, nhưng là cảm giác thật khác biệt, thực sự bất đồng.

“Bà xã, bà xã.” Anh lôi kéo tay của Nam Tuệ, không ngừng nhẹ giọng gọi.

Nam Tuệ chính là vừa tức giận vừa buồn cười, anh có cần thiết phải vui mừng như vậy không? Thật sự là rất khoa trương.

“Bà xã, bà xã.” Anh vẫn gọi cô.

“Anh đã gọi đủ chưa vậy? Từ nãy đến giờ anh không ngừng gọi em rồi đó.” Cô rốt cục nhịn không được, cười mắng anh. Anh lại nhìn cô, lộ ra một nụ cười ngây ngô, anh đưa tay xoa bụng cô, sau đó tiếp tục ngây ngô cười. May mắn thay, bác sĩ cho biết mấy ngày trước cô có uống thuốc cảm nhưng không làm ảnh hưởng gì đến thai nhi.

“Tiên sinh thực vui vẻ.” Ngồi ở phía trước lái xe Hứa bá nhịn không được mới mở miệng nói.

“Cháu biết.” Nam Tuệ nhìn kính chiếu hậu nói chuyện với Hứa bá, bất đắc dĩ mỉm cười. “Nhưng cúng không nên quá mức vui vẻ như vậy, Hoan Hoan rất thông minh lại mẫn cảm, con bé sẽ so sánh, sẽ sợ hãi, sẽ bị tổn thương.” Cô nói cho Hứa bá nghe, đồng thời cũng là nói cho nam nhân ở bên cạnh cô nghe.

“Phu nhân rất thương Hoan Hoan.” Hứa bá cảm động nói.

“Đương nhiên nha, con bé là con gái của cháu mà.”

Hứa bá mỉm cười, còn người nam nhân đang ngồi bên cạnh cô thì vẫn ngây ngô cười.

“Ông xã, những gì em vừa nói, rốt cuộc anh có nghe hay không vậy?” Cô nhịn không đưa, đưa tay lên sờ vào mặt anh, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn anh.

“Sao? Cái gì cơ?” Anh nhìn cô mỉm cười.

Quả nhiên người ta không có nghe.

“Em nói Hoan Hoan rất thông minh lại mẫn cảm, anh làm ơn không cần biểu hiện vui vẻ như vậy được không, sẽ làm cho con bé có cảm giác ba ba của nó thương em trai hoặc em gái sắp được sinh ra nhiều hơn là thương nó.” Cô nghiêm trang nhìn anh nói.

“Em nghĩ nhiều quá rồi.” Anh cầm lấy tay cô.

“Em là mẹ của Hoan Hoan, phải chú ý tới tâm tình của Hoan Hoan.”

“Anh cũng là ba ba của Hoan Hoan, anh không hề quên điểm này.” Anh nhẹ nhàng nói.

“Nhìn dáng vẻ vừa rồi của anh, rõ ràng chính là đã quên.” Cô lộ ra biểu tình không tin.

“Bà xã, em nghĩ quá hiều rồi đó, ngược lại còn có điểm kỳ quái đó?” Anh nhìn cô nói, “Anh thật sự rất vui khi biết tin em mang thai, phản ứng này chỉ đơn thuần là một cảm xúc của người sắp được làm cha mà thôi, làm sao có thể ảnh hưởng đến tình yêu anh dành cho Hoan Hoan được.”

“Em biết, nhưng là……”

“Không có nhưng là.” Anh lắc đầu không để cô nói hết. “Giống như em nói, Hoan Hoan rất thông minh lại mẫn cảm, cho nên con bé nhất định có thể cảm thấy được tình yêu của chúng ta dành cho con bé là thật tâm, không có chuyện vì mẹ mẹ trong bụng có thêm em trai hoặc em gái mà thay đổi. Ngược lại, nếu để cho con bé biết trong bụng em có tiểu bảo bảo, sang năm sẽ sinh thêm một em trai hoặc em gái, sẽ cùng con bé chơi đùa, không chừng con bé còn thấy vui mừng hơn anh đấy.”

“Hy vọng như thế.” Nam Tuệ im lặng nhìn anh trong chốc lát, nhẹ giọng thở dài.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy nhiều.” Anh hôn lên tay cô, “Tình yêu của cha mẹ dành cho những đứa con sẽ không bao giờ thay đổi, nếu em thương yêu đứa thứ nhất 100% tình yêu, tình yêu dành cho đứa thứ hai cũng sẽ là 100%, đứa thứ ba cũng sẽ như thế.”

Cô nghi hoặc liếc anh một cái. “Đứa thứ ba?”

“Đứa thứ tư, đứa thứ năm cũng giống nhau.” Anh nhìn vào mắt cô nói.

Nam Tuệ dở khóc dở cười đưa tay đánh anh một cái, “Anh tưởng em là lợn nái sao?” Còn có đứa thứ tư, đứa thứ năm đây!

“Em đương nhiên là bà xã mà anh yêu thương nhất.” Anh khàn khàn cười thành tiếng, vòng tay ôm cô vào trong ngực.

“A, đừng nháo, Hứa bá đang ở đây.” Nam Tuệ ngây người một chút, mặt ửng hồng, giãy dụa nhỏ giọng nhắc nhở, cô sợ Hứa bá sẽ chê cười.

“Tiên sinh, phu nhân không cần để ý tới lão già này.” Nghe thấy lời nói của cô, Hứa bá ha ha cười.

Cả khuôn mặt của Nam Tuệ đều đỏ ửng lên.

“Hứa bá đã nói như vậy, đến, chúng ta thân mật một chút.” Trử Lực Ngự đưa mặt tới gần cô.

“Ông xã!” Nam Tuệ khó có thể tin, thấp giọng kêu lên.

“Một chút thôi, bà xã, anh muốn~~” Anh chưa nói xong thế nhưng đã cúi đầu xuống để hôn cô, hại cô vội vàng né tránh. “Trử Lực Ngự!!” Anh thật không biết xấu hổ, anh còn muốn làm gì xấu xa đây.

“Một chút thôi.” Nghe thấy thanh âm của cô có chút tức giận, anh dụ dỗ.

“Anh mà còn như vậy, em sẽ tức giận thật lâu.” Cô vừa thẹn lại không biết làm như thế nào, trừng mắt cảnh cáo, cô đã bị da mặt dầy của anh bức điên rồi.

Xem mặt của cô đỏ như gấc, Trử Lực Ngự rốt cục buông tha cho cô, không cố ý hôn lên môi cô nữa, giải pháp tạm thời là chuyển xuống hôn tay cô.

“Bà xã, em muốn sinh một bé gái sao?!” Mới im lặng trong chốc lát, anh nhẫn nại không được lại mở miệng hỏi, ngữ khí có điểm che dấu không được cảm xúc hưng phấn.

Nam Tuệ nhìn chằm chằm vào anh, tự hỏi rốt cuộc anh phải mất thời gian bao lâu mới có thể khôi phục trạng thái bình thường.

“Anh thì sao?” Cô không đáp hỏi lại.

“Con trai.” Anh không chút do dự nói.

Cô nhịn không được nhíu mày, không nghĩ tới anh sẽ trả lời như vậy. “Em tưởng anh không có áp lực của việc nối dõi tông đường.”

“Là không có, chẳng qua anh hy vọng đứa bé này là một bé trai.”

“Vì sao?” Cô tò mò hỏi.

“Bởi vì thằng bé sẽ có trách nhiệm bảo vệ chị gái, đó là một trách nhiệm quan trọng.” Vẻ mặt anh nghiêm trọng trả lời.

Nam Tuệ nghe vậy nhịn không cười một tiếng. Cô nghĩ thấy thật buồn cười, cho dù trong bụng cô là con trai, muốn chờ thằng bé lớn lên để có thể bảo vệ chị gái, cũng phải nhiều năm nữa nha. Ông xã của cô đã nghĩ quá xa rồi.

“Em đang cười cái gì?” Anh khó hiểu hỏi.

Cô lắc đầu, mỉm cười nhìn anh.

“Ông xã.”

“Sao vậy?”

“Em rất hạnh phúc, cám ơn anh.”

Trử Lực Ngự cũng cười, nhẹ nhàng đem cô kéo vào trong lòng “Anh cũng vậy, cám ơn em, bà xã.”

***

Nam Tuệ muốn để cho viện trưởng mẹ mẹ biết sau khi cô kết hôn thật sự rất hạnh phúc, lại còn mang thai, Nam Tuệ sau khi kết hôn, lần đầu tiên mang ông xã đến “Cô nhi viện” Đó là một căn nhà to, có một khu vườn bao quanh, phòng xá cùng thiết bị đều đã rất cũ kĩ, mặc dù gần đây đã được tu sửa lại, nhưng vẫn không khác là mấy so với ngày xưa.

Trong này không gian cũng không lớn, chỗ ở chỉ đủ cho khoảng hai mươi đứa trẻ ở cô nhi viện. Nhưng là mọi thứ đều rất sạch sẽ, còn có không ít hoa nhỏ cỏ nhỏ, niềm vui lớn nhất chính là được nghe thấy những tiếng cười của bọn trẻ, làm cho người ta nghe xong có cảm giác thật thư thái.

“Đây chính là nơi em lớn lên.” Nam Tuệ giới thiệu cho anh, trên mặt không có gì là tự ti, chỉ có một niềm hãnh diện.

“Nơi này thật lớn.” Anh gật đầu khen ngợi.

Cô nhìn anh mỉm cười. “Trong này anh cũng có cống hiến đó, nhà từ thiện vĩ đại ạ.”

“Anh làm cái gì?” Anh nhíu mày.

“Tài trợ một trăm vạn.”

“Cái gì?” Anh trừng mắt nhìn, ngạc nhiên mở to mắt nhìn cô, lập tức nghĩ đến một sự kiện.

“Kia một trăm vạn sính lễ?”

Nam Tuệ mỉm cười gật gật đầu.

“Viện trưởng mẹ mẹ vất vả nuôi lớn em, em phải báo hiếu một chút, anh nói có đúng không?”

“Nếu là dùng vào việc này, ít nhất lúc đó cũng phải mở miệng đòi anh năm trăm vạn mới phải.” Anh thật sự nói.

“Để viện trưởng mẹ mẹ nhận một trăm vạn, em đã hao hết tâm tư, nói đến mỏi cả miệng, nếu là năm trăm vạn, trừ phi đem sinh mệnh ra đe dọa, nếu không viện trưởng mẹ mẹ tuyệt đối sẽ không nhận.” Cô lắc đầu. “Một trăm vạn là vừa vặn.”

“Nếu dùng danh nghĩa xí nghiệp để tài trợ?” Trử Lực Ngự có chút đăm chiêu hỏi.

“Anh không cần làm như vậy, việc này có tâm là đủ rồi.” Nam Tuệ cười lắc đầu, lôi kéo tay anh, “Chúng ta đi vào đi.”

Đẩy cửa ra, trong phòng những đứa trẻ đang chơi đùa đều nhìn về phía cửa, tiếp theo đó chúng đều đồng thanh thét lên “Nam Qua tỷ tỷ” (nam qua = dưa chuột)

Nam Qua tỷ tỷ? Trử Lực Ngự có chút ngây ngốc, anh chỉ biết là có Đào tỷ tỷ, Bình Quả tỷ tỷ (bình quả = quả táo), Hồ Điệp tỷ tỷ (hồ điệp = con bướm) đại loại gì đó, cho tới bây giờ chưa có nghe nói qua có cái gì gọi là Nam Qua tỷ tỷ nha, đây là nhân vật nào vậy? Còn chưa kịp hỏi rõ Nam Tuệ, anh liền nhìn thấy một đám nhóc thẳng hướng Nam Tuệ chạy tới, anh sợ tới mức vội vàng bảo vệ bà xã, miễn cho bà xã cùng tiểu hài tử trong bụng không bị xô ngã.

Đột nhiên ý thức được có một người đàn ông lạ lẫm ở đây, nhóm tiểu hài tử nhanh chóng dừng bước, tất cả đều mở to mắt, tò mò giương mắt nhìn anh.

“Nam Tuệ, em đã về rồi.” Khiết Ngọc tỉ vẻ mặt hoan nghênh nghênh hướng cô đi đến, sau khi tốt nghiệp đại học, Khiết Ngọc tỉ đã quay lại cô nhi viện giúp đỡ cho viện trưởng mẹ mẹ.

“Khiết ngọc tỉ, em đã trở lại.” Nam Tuệ nhanh chóng đón nhận vòng tay, vui vẻ ôm cô ấy một chút.

“Viện trưởng mẹ mẹ có nói cho chị em sẽ trở về, nhưng là chị không nghĩ lại về sớm như vậy.” Trương Khiết Ngọc mỉm cười nói.

“Bởi vì đi xe riêng cho nên có điểm nhanh hơn.” Nam Tuệ giải thích.

“Vị chính là ông xã của em sao?” Trương Khiết Ngọc nhìn về phía Trử Lực Ngự đang đứng bên cạnh cô.

“Đúng.” Nam Tuệ mỉm cười gật đầu, “Anh ấy tên là Trử Lực Ngự. Ông xã, đây là người mà em đã nói qua, Khiết Ngọc tỉ.”

"Chào chị." Trử Lực Ngự cùng Khiết Ngọc bắt tay.

"Chúng ta có phải đã gặp nhau ở đâu rồi không?" Trương Khiết Ngọc nhìn không dời mắt nhìn anh. Trử Lực Ngự lộ ra biểu tình nghi hoặc, Nam Tuệ vẻ mặt tò mò.

"Khiết Ngọc, là Nam Tuệ đã trở lại sao?" Viện trưởng mẹ mẹ từ phía sau đi tới.

"Viện trưởng mẹ mẹ!" Nam Tuệ vui vẻ lập tức chạy tới ôm lấy bà.

"Bà xã, cẩn thận một chút." Trử Lực Ngự nhịn không được nhắc nhở.

Nam Tuệ dùng sức ôm lấy viện trưởng mẹ mẹ, đã nửa năm nay rồi cô chưa gặp bà, vui vẻ hướng bà làm nũng. "Viện trưởng mẹ mẹ, con rất nhớ người, rất rất nhớ người."

"Lớn như vậy còn thích làm nũng, không sợ bị chồng của con chê cười sao?" Viện trưởng mẹ mẹ nhẹ nhàng mỉm cười.

"Anh ấy dám cười con." Nam Tuệ ngẩng đầu lên, giả trang cái mặt quỷ, đưa tay ra kéo ông xã, nói: "Viện trưởng mẹ mẹ, con giới thiệu cho người, anh ấy chính là ông xã của con, tên là Trử Lực Ngự."

"Viện trưởng mẹ mẹ, xin chào. Thật có lỗi lâu như vậy mới đến thỉnh an người, hy vọng người tha thứ cho con." Trử Lực Ngự cung kính cúi đầu nói. Viện trưởng mẹ mẹ không hề có phản ứng gì, chính là khinh ngạc khi nhìn thấy anh. Nam Tuệ cùng ông xã không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau.

"Viện trưởng mẹ mẹ, người làm sao vậy?"

"Đứa nhỏ, chúng ta có phải đã gặp nhau ở đâu?" Viện trưởng mẹ mẹ đột nhiên cầm tay Trử Lực Ngự hỏi, vẫn nhìn anh không chớp mắt.

Hai vợ chồng lại nhìn nhau, như thế nào vừa rồi Khiết Ngọc tỉ cũng nói như vậy, hiện tại lại đến Viện trưởng mẹ mẹ cũng nói như vậy nha? Chẳng lẽ……

"Viện trưởng mẹ mẹ, cô nhi viện này ngay từ đầu đã được xây dựng ở đây sao? Trử Lực Ngự mở miệng hỏi.

"Không phải, chúng ta là từ Đài Trung chuyển tới đây."

"Đài Trung – Cô nhi viện Ân Huệ." Trử Lực Ngự chỉ ra chính các hơn.

"Đúng. Sao con lại biết?" Viện trưởng mẹ mẹ có chút xúc động, cô nhi viện của bọn họ hiện tại gọi là Ân Âm, không còn gọi là Ân Huệ nữa, biết được tên Ân Huệ chỉ có những người trước đây đã từng ở cô nhi viện, ngay cả đến Nam Tuệ cũng không biết.

"Bởi vì trước kia con đã từng ở đây, Viện trưởng mẹ mẹ, trước kia con được gọi là Lâm Ngự." Trử Lực Ngự không tự chủ được có chút đỏ hốc mắt.

"Ta nhớ lại rồi, đứa nhỏ, nguyên lai chính là con, con đã lớn như vậy rồi, bộ dạng còn xinh đẹp như vậy, thực tốt lắm, tốt lắm." Viện trưởng mẹ mẹ vừa khóc vừa vui mừng nói. Nam Tuệ thật kinh ngạc lại nghĩ thấy khó có thể tin, tuy rằng cô sớm biết ông xã được nhận nuôi, nhưng là cô không thể tưởng tượng nổi, bọn họ lại đã từng ở cùng một cô nhi viện, như vậy trùng hợp rốt cuộc là như thế nào phát sinh?

"Nam Tuệ, ta nói cho con nghe, con chính là được Lâm Ngự nhặt được ở cửa cô nhi viện, ôm vào đến cho ta." Viện trưởng mẹ mẹ hốc mắt đỏ hoe chuyển hướng nhìn cô.

Nam Tuệ hai mắt mở to, bị dọa đến ngây người.

Viện trưởng mẹ mẹ cảm động lau nước mắt, tiếp tục nhắc lại những chuyện cũ, "Ngày xưa thằng bé này còn nói về sau sẽ lấy con làm vợ, không nghĩ tới lời nói trẻ con đó thế nhưng lại là duyên phận, điều này thật quá ngạc nhiên, các con nói có đúng không?"

Hai vợ chồng đều nói không nên lời, kinh ngạc tới mức chỉ có thể mở to mắt nhìn nhau.

Hóa ra, nhân duyên trời định, những lời này là có thật.

Hóa ra, anh đã có tình cảm đặc biệt với cô từ nhỏ, từ nhỏ tình cảm đó đã bắt đầu.

Hóa ra, hạnh phúc lúc sau chính là viên mãn. Hạnh phúc viên mãn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.